Congresul internațional al femeilor

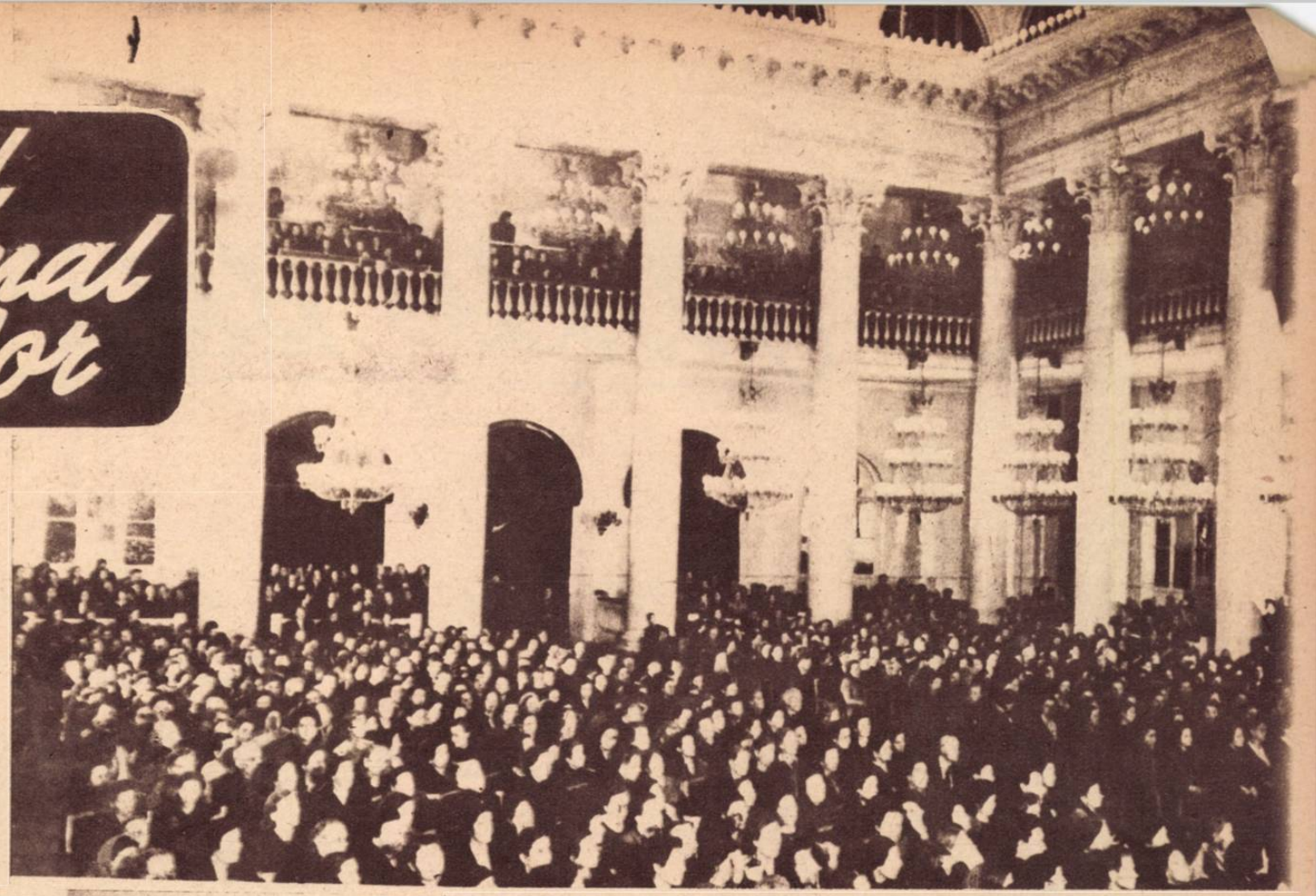

LA 26 Noembrie 1945, s'a întrunit la Paris Primul Congres Internațional al femeilor democrate cu scopul discutării situației și revendicărillor femeii în lumea întreagă și pentru închegarea unei mișcări mondiale a femeilor.

Următorul program a fost elaborat de către comitetul organizator: Distrugerea fascismului; pregătirea unui viitor mai fericit generațiilor următoare; obținerea pentru femei a drepturilor cuprinse în Charta internațională a femeilor:

ca mame: dreptul de a avea copii într'o lume eliberată de teama războiului și a mizeriei, realizarea de servicii corespunzătoare și locuințe convenabile.

ca muncitoare: dreptul de a intra în toate industriile și profesiunile, de a primi un salariu egal, la muncă egală, aceleași posibilități ca și bărbații pentru pregătirea lor profesională, accesul în toate posturile de răspundere, sfârșitul exploatării femeilor și ameliorarea condițiilor de muncă;

ca cetățene: egalitatea cu bărbații în fața legilor, o deplină libertate de exprimare, posibilitatea de a vota și de a fi alese, dreptul de a face parte din administrațiile publice, naționale și internaționale, și mai ales, să participe la așezarea unei păci durabile.

★

Ne aflăm la trei ani distanță dela primul congres internațional al femeilor.

Care este situația femeii, în acest moment, în diferitele țări ale lumii?

In Uniunea Sovietelor și în țările de democrație populară, au fost asigurate femeii toate drepturile ce decurg din calitatea ei de egală a bărbatului. I s'au creeat condiții proprii de desvoltare și de pătrundere în toate domeniile de viață, iar o protecție deosebită a fost acordată mamei și copilului.

Femeia a fost pusă astfel în situația de a contribui în modul cel mai activ la lupta pentru asigurarea unui traiu fericit generațiilor următoare la lupta pentru pace și prosperitate, pentru desăvârșirea civilizației omenești.

In acest timp, în țările capitaliste, femeia este menținută în cea mai neagră sclavie. Femeia muncitoare nu numai că nu are drepturi egale cu bărbatul, dar în general, nu are niciun fel de drepturi. Astfel, ea este exploatată în două rânduri: întâiu, pentrucă este femeie și deci socotită incapabilă pentru o serie întreagă de munci, pe care este totuși obligată să le presteze, pentru un salariu de mizerie și în al doilea rând e pusă într'o situație de inferioritate față de barbat.

Ea este îndepărtată, sub o formă sau sub alta, dela orice funcție de răspundere, iar dreptul ei de a vota și de a fi aleasă rămâne îndeobște, atunci când este prevăzut de legi numai pe hârtie.

Conștiința femeilor muncitoare din aceste țări, a crescut însă și ea în mod simțitor, următor schimbului raportului de forțe de pe arena internațională, în favoarea socialismului.

Astfel, femeia din țările dominate de regimul capitalist, luptă cot la cot cu bărbatul împotriva sângeroasei exploatări capitaliste, dând dovadă de dârzenie și abnegație și contribuind astfel în mod activ la eliberarea popoarelor de mizerie și de obscurantism.

Acestea sunt împrejurările în care se desfășoară la Budapesta Congresul Federației Democrate Internaționale a Femeilor.

Sute de milioane de femei își îndreaptă astăzi cu încredere privirile spre această adunare mondială a femeilor.

Dacă la primul congres internațional al femeii, ținut la Paris în urmă cu trei ani de zile, problema principală era închegarea unității internaționale a femeii pentru împiedicarea unui nou războiu, congresul F. D. I. F. dela Budapesta are rolul să consolideze această unitate mondială femenină, pentru a putea garanta cu chezășia luptei lor neînfricate, un trai mai bun generațiilor viitoare.

(Continuare în pag. 14)

Artele plastice în U.R.S.S

O sculptură a maestrului sovietic A. Pabin

„Întâlnirea Poeților", o placardă comemorativă la o expoziție a tinerilor pictori sovietici

O sculptură de Poliacov

Marxism-leninismul definește arta ca o formă a conștiinței sociale, care reflectă existența socială, fiind o suprastructură ideologică, care are la rândul ei o influență activă asupra bazei materiale; o formă specifică de cunoaștere a lumii exterioare și unul din mijloacele de transformare a acestei lumi (A. I. Sobolev: „Teoria Leninistă a Reflectării și Arta").

Și este suficient să privim o expoziție de artă sovietică, pentru a avea clar în fața ochilor tabloul cuprinzător al acelei arte superioare, care nu este altceva decât exprimarea în imagini artistice a gândirii omului, decât un instrument din cele mai active în cunoașterea și prefacerea omenirii.

Andrei Alexandrovici Jdanov declara cu mândrie, la primul congres al scriitorilor sovietici, că arta sovietică este tendențioasă. Și într'adevăr arta sovietică este tendențioasă! Ea tinde să participe în modul cel mai activ la lupta împotriva exploatării omului de către om, la construirea comunismului.

Arta sovietică este angajată pe pozițiile luptei fățișe împotriva așa zisului „obiectivism" burghez, care nu urmărește în fapt, prin ipocrizia sa, decât să promoveze mai departe sângeroasa exploatare capitalistă, sub masca „neutralității" și a „neparticipării" la conflictele sociale ale epocii.

Arta sovietică este o artă de partid, ea se desvoltă în epoca celor mai decisive cuceriri ale oamenilor muncii din Uniunea Sovietelor, care, sub conducerea

O pictură de Gorolev

Partidului Comunist (b) al U.R.S.S., au pornit să construiască comunismul.

Ea are rolul istoric de a consolida unitatea morală şi politică a poporului, de a educa poporul, după cum declară A. A. Jdanov în raportul său asupra revistelor „Zvezda" şi „Leningrad".

Mijloacele prin care arta sovietică îşi îndeplineşte aceste sarcini istorice sunt: Demascarea moralei burgheze şi a raporturilor între oameni în societatea burgheză, pe deoparte, iar pe de altă parte înfăţişarea activă a desvoltării omului nou, sovietic şi a moralei bolşevice.

★

Plastica sovietică, răspunzând şi ea sarcinilor trasate de Partidul Comunist (b) al U. R. S. S., se găseşte în primele rânduri ale mişcării artistice sovietice

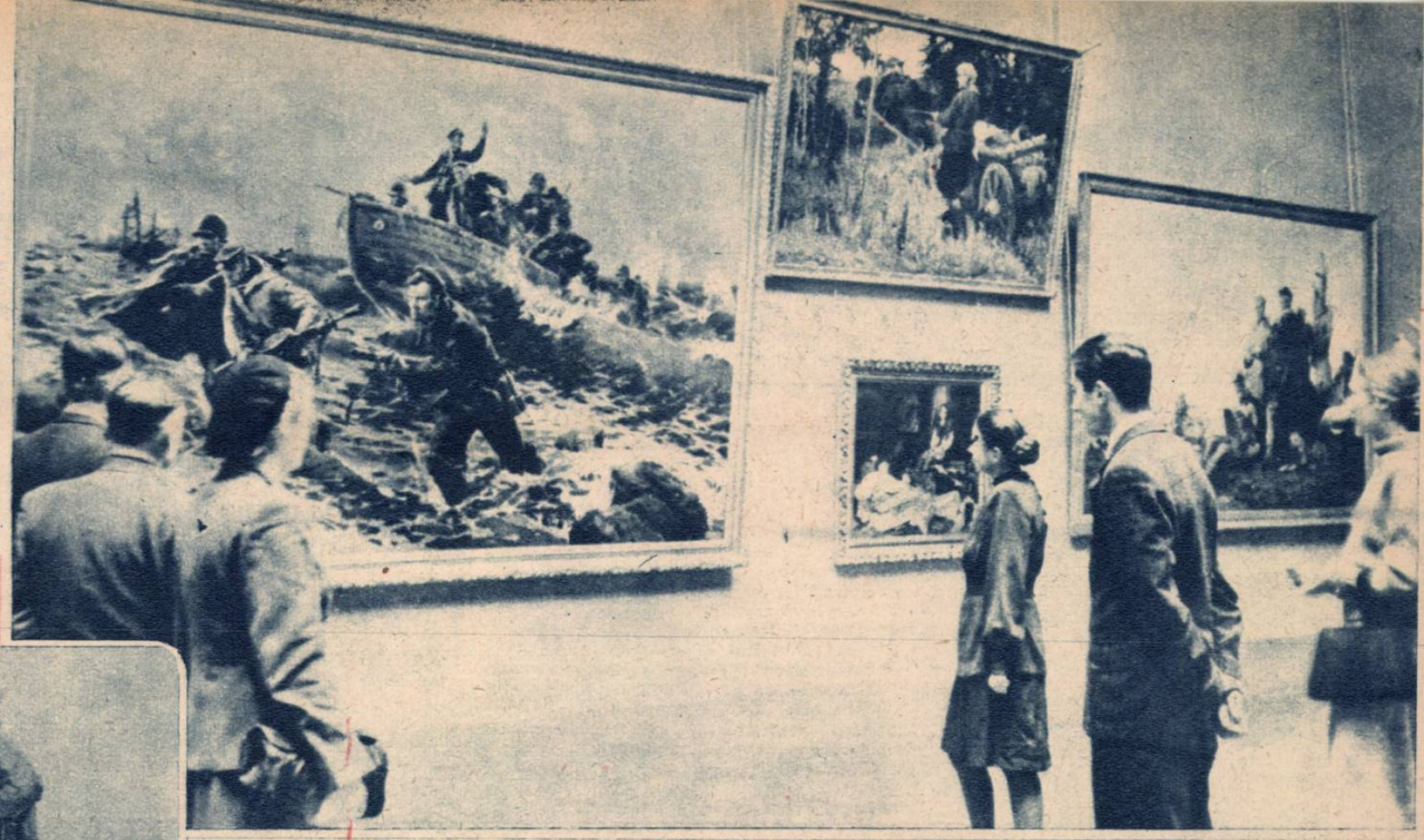

Una din sălile expoziţiei tinerilor pictori sovietici. Vizitatorii privesc tabloul „Cernomorţă" de Puzâriacov

„Stăpânii Pământului", pictură de Maximenco

„Sărbătoarea Recoltei la Tătari" pictură de Amirov

în lupta împotriva manifestărilor decadenţei şi a moralei putrede burgheze.

Astfel, însuşindu-şi repetatele critici aduse de Partidul Comunist (b) al U.R.S.S., referitor la devierile formaliste ce au apărut în câteva rânduri în plastica sovietică, artiştii plastici sovietici, educaţi de Partid în spiritul respectării clasicilor realişti şi al moştenirii progresiste a trecutului, au ştiut să se identifice cu adevărat cu aspiraţiile şi viaţa poporului pe care le-au reflectat apoi în operele lor.

Arta plastică sovietică, dotată cu un înalt nivel ideologic, este de un real folos maselor în lupta lor pentru însuşirea moralei bolşevice, în lupta pentru desvoltarea societăţii socialiste în drum spre comunism.

Ea contribue la întărirea încrederii pe care proletariatul o are în forţele sale, contribue la închegarea unităţii sale morale şi prin aceasta joacă un rol istoric în desăvârşirea societăţii omeneşti, eliberată de obscurantism şi de exploatare.

Procedeele de creaţie ale plasticei sovietice sunt cele ale realismului socialist, adică ale acelui realism care, pe lângă cunoaşterea reală a lumii, tinde la transformarea acesteia.

In legătură cu acest subiect, autorul sovietic A. I. Sobolev, scrie în „Teoria Leninistă a Reflectării şi Arta":

„Călăuziţi de teoria marxist-leninistă a cunoaşterii şi de politica Partidului Bolşevic, maeştrii sovietici ai artei au ajuns la o mare profunzime şi amploare în reflectarea artistică a realităţii, au desvăluit laturile esenţiale ale vieţii sociale sovietice, au reflectat în opere superioare din punct de vedere artistic, contradicţiile vieţii, contradicţiile reale, lupta noului cu vechiul şi au creeat o galerie de imagini viguroase, tipice, perfecte din punct de vedere artistic şi adevărate din punctul de vedere al vieţii".

Cetăţeanul sovietic, preţueşte cum se cuvine această artă şi legăturile dintre el şi producătorul de artă sunt din cele mai strânse.

Omul sovietic vede reflectată în arta maeştrilor sovietici, realitatea vieţii prinsă în laturile sale mai semnificative, găseşte în această artă îndreptar şi forţe noui pentru ducerea mai departe a lumii socialiste spre un viitor în care păşeşte cu încredere.

HORIA NICOARĂ

„Gorki pe Volga între hamali", pictură de Leni

O sculptură de Avgur

Întâlnire cu Lenin

de V. IVANOV

Parhomenco este unul din eroii războiului civil, care în timpul anulúi 1917, cu prilejul apărării oraşului Tariţin de către trupele revoluţionare conduse de I. V. Stalin, a jucat un rol important. Tariţin este actualul Stalingrad.

Când îl privi pe Parhomenco în obraz, ochii lui Stalin străluciră din pricina aceleiaşi emoţii care-l cuprinse şi pe Parhomenco. Spuse:

— Tariţin va trebui să primească întreaga lovitură în faţă şi cred, din această cauză că ar fi bine dacă d-ta tovarăşe Parhomenco, ai lăsa deoparte celelalte probleme şi ai pleca spre a ne aduce muniţii.

Deoarece discuţia decurgea nemaipomenit de calm, iar Stalin pusese mâna pe toc în timp ce vorbea şi-şi ştergea cu o bucăţică de hârtie peniţa, Parhomenco se gândi că este vorba să se ducă la una din armatele vecine şi să aducă de acolo un transport de muniţii. Totuşi, cunoscând situaţia acestor armate, spuse cu convingere:

— Nu o să ne dea nimic.

— Dece nu? Trebue să-i convingi, trebue să le explici. In afară de toate acestea, am mai scris şi unui tovarăş.

Stalin luă o scrisoare care se afla în faţa lui pe masă. Parhomenco făcu un gest cu mâna, prin care voia să arate că nu are nici o speranţă.

— Nici cu scrisoarea asta n'o să ne dea nimic. Tovarăşii de acolo au şi ei atât de puţin. . .

— Imi face impresia, ba aş spune chiar mai mult, că pot crede că tovarăşul acesta — şi Stalin ridică scrisoarea, — te va înţelege şi ne va ajuta.

— Şi ne va da muniţiuni?

— Ne va da şi muniţiuni. Te asigur că vei ajunge la un rezultat pozitiv cu acest tovarăş.

— Despre cine este vorba?

— De tov. Lenin.

— Da!

Parhomenco oftă adânc. Stalin îi citi scrisoarea. Nu cuprindea mai mult de patru fraze prin care se cerea să se trimeată cât mai repede posibil muniţiunile necesare apărării Tariţinului. Stalin întrebă apoi:

— Acuma lasă-mă să-ţi semnez împuternicirea.

— Dar scrisoarea asta este foarte scurtă, tov. Stalin.

— Tocmai asta este. Va trebui să-i explici toate câte nu rees din rândurile ei. Nu te duci în calitate de curier, ci ca un om care cunoaşte nevoile frontului şi care este în stare să facă un raport asupra acestor nevoi Nu te trimitem acolo să baţi cu pumnul în masă în diferitele cancelarii. In împuternicirea aceasta scrie că eşti însărcinat să aduni materialul de război necesar şi să-l trimiţi încoace. Vei căpăta o escortă de 40 de oameni. E suficient?

— Da.

— Poţi fi gata de drum într'o zi?

— Dece nu.

— Te sfătuesc să iei cu dumneata oameni care-ţi vor putea fi de folos la Moscova.

★

Parhomenco avea lucruri mai însemnate de făcut decât să se plimbe prin oraş. Era preocupat de un singur lucru, să strângă muniţiuni şi arme, să organizeze trenurile şi să le trimeată cât se poate de repede spre locul stabilit. Cu toate acestea, dacă ar fi fost întrebat ce l-a uimit mai mult în Moscova, ar fi răspuns că oraşul l-a uluit în culorile sale. In Capitală predomina culoarea neagră, ca şi când cineva s'ar fi apucat să are pe un câmp mănos şi ca şi când brazdele negre s'ar fi întins peste străzi şi case. Stucaturile căzeau depe clădiri lăsând să se vadă cărămizile roşii întocmai unor răni. Tramvaele treceau foarte rar. Aveau geamurile sparte şi ici şi colo se vedeau bucăţi negre de fier şi lemnul desgolit. Toate prăvăliile erau închise şi aurul depe firmele negre, care se întunecase neobişnuit de repede, scotea şi mai mult în relief culoarea neagră. Oamenii erau îmbrăcaţi în haine cenuşii de campanie, dar şi acestea căpătaseră o nuanţă mai întunecată. Umblau ici şi colo murdari şi nebărbieriţi ca şi când ar fi fost acoperiţi de funingine.

Sosi la Kremlin.

— Inscrie-mă te rog pe lista de audienţe la tovarăşul Lenin, îi spuse el secretarului. Numele meu e Parhomenco.

Secretarul, un muncitor înalt şi slab, cu bluza albastră şi haină de stofă neagră, cercetă lista şi spuse:

— La ce bun să te mai înscriu odată? Eşti gata înscris tov. Parhomenco.

— Cine m'a înscris?

— Eu.

— Dece?

— Fiindcă tovarăşul Lenin ţine să te vadă. Hai să mergem.

★

Câţiva oameni cari mai rămăseseră în uşa biroului spuseră vioi şi grăbiţi câteva cuvinte, care le păreau desigur nemaipomenit de însemnate şi care le scăpaseră dintr'un motiv oarecare în timpul audienţei. Cuvinte fără de care li s'ar fi părut cu neputinţă să plece.

Vladimir Ilici se afla în faţa sa, cu mâinile la spate şi sprijinit uşor de marginea mesii, ca şi cum ar fi voit să-şi facă vânt bizuindu-se pe ea. Il asculta pe un ziarist cu părul cărunt şi faţa roşie, care expunea cuprinsul unei cărţi antireligioase pe care o proiectase. Vladimir Ilici se pleca din când în când şi în mişcările trupului său şi în ochii săi scânteetori se putea citi dorinţa să-l înţeleagă bine pe omul care se afla în faţa sa şi să-i dea ajutor. Uneori mâna i se repezea înainte, numea o lucrare pe care autorul trebuia neapărat s'o studieze. Mişcarea precisă a mâinii făcea impresia că întinde totodată cartea, ba o şi deschide la fila respectivă.

După ce ascultă două, trei fraze, Parhomenco se simţi deîndată într'o atmosferă nouă şi extrem de interesantă pentru dânsul. Işi dădu seama: aici trebuia şi putea să spuie tot ce era mai însemnat, tot ce-l amăra, tot ceeace se adunase în sufletul său în ultimile ceasuri. Când îl văzu, Lenin îşi întrerupse conversaţia, se apropie repede, îi întinse mâna şi spuse:

— Imi pare bine că ai venit. Foarte bine!

După aceea îl strigă pe un tovarăşi voinic, care avea ochii sticloşi şi care se pregătea tocmai să plece:

— Câte perechi de ciorapi produce fabrica dumitale în luna asta, Petre Anisimici?

Petre Anisimici se apropie în grabă şi începu din nou să explice, făcând gesturi deslânate cu braţele sale scurte, că este imposibil să pună în funcţiune încă în cursul acelei luni fabrica de tricotaje. Lenin îl privi sever şi-l întrerupse scurt, milităros.

— Din moment ce ai ordinul să pui fabrica în funcţiune, te poftesc să-l execuţi. Şi în afară de aceasta, este vorba să lucrezi acum bine, mai îngrijit şi mai rapid.

In odaia de lucru se făcu linişte, iar cele câteva persoane care stăteau de vorbă lângă uşă părăsiră încăperea.

— Comisarul militar din Astrahan telegrafiază că situaţia Tariţinului este disperată. Este vorba acum de evacuare...

Lenin luă telegrama depe masă şi privi supărat spre uşă, ca şi cum n'ar fi comunicat conţinutul telegramei lui Parhomenco ci textilistului flecar care se depărtase tocmai. Incruntă apoi fruntea, dădu din umeri şi-l privi atent pe Parhomenco ca şi cum pe celălalt l-ar fi uitat cu totul.

— Noi nu privim lucrurile în felul acesta, spuse încet Parhomenco. Tariţinul nu va cădea.

— Care noi?

— Frontul dela Tariţin, Vladimir Ilici.

— Şi ăştia din Astrahan au un fel atât de categoric de a se exprima... Atât de categoric! Poate că nici nu ştiu ce ştiu oamenii despre ei! Hm! Hm!

Lenin îşi încrucişă mâinile la spate şi începu să se plimbe în sus şi în jos prin cameră. Auzi un detaşament care trecu în marş prin faţa ferestrei. Cineva dădu o comandă, apoi sosi un automobil şi-n apropiere auzi fâlfâitul mătăsos al aripilor unor porumbei. Lenin privi pe pe urma lor.

— Prin urmare eşti pentru prima dată în Moscova? întrebă el. Dece nu vii în cazul acesta mai devreme să mă vezi? Crezi poate că vei putea să rezolvi toate cu ticăloşii aceia care din nenorocire mai sunt încă în număr destul de mare în instituţiile noastre? Zâmbi. La urma urmei e bine că cei mai mulţi dintre ei au şters putina, altfel ar fi şi mai greu.

— Imi dau seama de acest lucru, Vladimir Ilici, spuse Parhomenco şi zâmbi şi el.

— Prin urmare trebue să fim cât se poate de tenaci. Lenin îl cercetă din cap până în picioare şi dela picioare până la cap şi spuse vădit mulţumit: — Au făcut foarte bine că te-au trimis pe dumneata.

Aruncă o privire laterală şi adăugă:

— Ia te rog loc şi fumează.

Lenin începu să se intereseze de felul în care este organizată apărarea Tariţinului şi dacă toate dispoziţiunile lui Stalin sunt executate întocmai. După ce Parhomenco îşi făcu raportul, Lenin îşi luă mâinile depe masă şi spuse:

— Aveţi toate premizele victoriei. Având în vedere energia lui Stalin, inteligenţa sa, nu vă veţi sezisa de lipsa forţelor. In ceeace priveşte echipamentul tehnic, peretele cetăţii îngădue să acoperiţi cu foc tras din trenuri blindate întregul front.

— Echipamentul... începu Parhomenco.

— Echipamentul este gata şi vă aşteaptă aci la Moscova.

Lenin râse şi-l privi încăodată cercetător. Avea un râs uimitor de bogat şi se vedea limpede că râde de plăcere că Stalin i-a trimis la Moscova pe un muncitor atât de dârz şi tenace. Lumina amurgului pătrundea prin fereastra îngustă, răspâudind raze aurii în jurul capului lui Lenin. Ochii zâmbitori scânteiau în această lumină ca şi când ar fi voit să spună: „Asta este remarcabil, într'adevăr remarcabil!"

— Veţi primi fără întârziere cele necesare.

Eşi pentru o clipă pe uşă, apoi se înapoie şi repetă:

— Veţi primi fără întârziere. Imediat. Fără amânare.

Secretarul intră. Lenin îi spuse cu acel ton sever, milităros cu care se adresase şi textilistului:

— Dacă mă cheamă la telefon tov. Parhomenco, îi dai imediat legătura cu mine. Ai un automobil liber?

— Nu, Vladimir Ilici.

— Dă-i în cazul acesta automobilul meu. Dacă va trebui să plec eu undeva, atunci să-mi trimeată acei cari au nevoie de mine automobilul lor: Se întoarse spre Parhomenco: — In genere te sfătuesc că ceri cât poţi mai mult. Nu menaja Moscova. Dacă-ţi vor reproşa că eşti grosolan sau prea încăpăţânat atunci spune-le să mă cheme pe mine la telefon. Le voi explica eu că nu este cazul să judece aşa. Şi acuma ia din nou loc şi povesteşte-mi mai departe. Vorbeşte-mi despre Stalin.

In mijlocul nenumăratelor delegaţii depe fronturi şi din dosul frontului, în mirosul cald de mantăi ţărăneşti şi militare care aduceau un iz de pădure şi pământ aci printre oamenii voinici şi hătărîţi, printre cei frumoşi şi urâţi, printre cei curajoşi şi timizi, printre cei vorbăreţi şi tăcuţi, muncitorul acesta slab, îmbrăcat cu bluza sa albastră care era atât de uzată la încheieturi, omul acesta înalt, cu o privire sigură de sine, avea ceva atât de atrăgător şi de viteaz încât fiecare se oprea fără voie să-l privească. E drept că se asemuia cu mulţi din cei de faţă şi totuşi se deosebia de ei, iar faptul de a-l asculta era plăcut şi neostenitor.

Secretarul intră de câteva ori în cameră. Puse nişte hârtii pe masă şi deşi nu-i privea pe cei cari vorbeau, fiecare gest al său spunea limpede că Parhomenco împiedica desfăşurarea unei munci organizate şi precise. Chiar şi Parhomenco însuşi îşi dăduse de mult seama că era timp să se retragă. Totuşi n'avea putere s'o facă. Lenin simţia şi el că întrevederea a început să se lungească, că în felul acesta se întârzia conferinţa convocată, iar lui nu-i plăceau întârzierile şi-i mustra totdeauna pe acei cari întârziau. Se străduiau din această pricină să nu-l privească pe secretar, ba întoarse chiar spatele spre uşă, în timp ce-l întreba febril pe Parhomenco ce se aude pe front, despre lucrătorii depe Donet şi din Tariţin, despre randamentul fabricilor

Parhomenco isbuti în cele din urmă să se ridice în picioare,

— Unde ai tras? — îl întrebă Lenin.

— La „Metropol", la nişte cunoscuţi.

— Bine, spuse atunci Lenin. Imi vei raporta în fiecare seară, tovarăşe Parhomenco, ce ai isbutit să obţii pentru Tariţin.

Ajuns în uşă, Parhomenco îşi aminti de o rugăminte a lui Lamicef şi spuse:

— Comandantul detaşamentului de cazaci Lamicef, un luptător destoinic, ar dori să adauge numelui unităţii pe care o comandă numele dumneavoastră şi vă cere permisiunea.

— Dacă oamenii aceea n'au altceva mai bun de făcut, — n'au decât, spuse Lenin râzând.

★

Când Parhomenco reveni la „Metropol", îi dădură o telegramă.

Telegrama era din Tariţin şi suna astfel: „Situaţia pe front s'a îndreptat. Adu cât mai curând ceeace ai obţinut. Stalin".

Parhomenco îşi duse oamenii imediat la locul cuvenit spre a continua lucrul. Ii spuseră că fusese chemat de trei ori la telefon dela Kremlin. Intrebă neliniştit:

— Cine a chemat? Kremlinul e mare.

— Nu ni s'a spus.

Un comandant intră în încăpere.

— Eşti chemat la telefon de Kremlin, tovarăşe Parhomenco. Vrea cineva să-ţi vorbească.

Parhomenco se duse în grabă la telefon şi puse mâna pe receptor.

— Cine e acolo?

— Aici e Lenin, auzi el în receptor. Na'i putea să-ţi faci timp liber vreo 15 minute şi să vii la Kremlin, tovarăşe Parhomenco? Te aştept.

★

Lenin era singur. Intrând în cameră, Parhomenco îl văzu pe Lenin răsfoind o carte groasă. O închise grabnic atunci când îl văzu pe Parhomenco şi întrebă, lovind cartea cu palma:

— Iarăşi ţi s'au pus piedici în chestiunea muniţiunilor?

— Am isbutit să trimit ceva mai multe muniţiuni astăzi, Vladimir Ilici.

— Ce se mai aude dela Tariţin?

Parhomenco voi să raporteze despre telegramă, dar Lenin îl întrerupse şi se ridică în picioare.

— Ştii, la noi este obiceiul ca de îndată ce un lucru neînsemnat merge bine, să se încrucişeze braţele.

(Continuare in pag. 14)

REINTOARCEREA VICTORIOASA

ARMATELE fasciste au invadat Letonia Sovietică. Ţăranul leton August Grieze nu poate rămâne departe de luptă. Mama lui — femeie curajoasă — îşi binecuvântează fiul pentru lupta împotriva duşmanilor. Cu el pleacă şi curajoasa fată Viruta, care şi-a pierdut părinţii în timpul unui bombardament. In curând la grup se alătură un refugiat necunoscut Paul Nagla. Cu toţii luptă în prima unitate militară naţională, mai târziu divizia letonă de vânători a Uniunii Sovietice.

Locotenentul August Grieze are o mare autoritate între camarazi, el este respectat pentru vitejia şi ingeniozitatea sa.

La început Armata Sovietică se retrăgea sub presiunea forţele duşmane. Apărând într'o noapte trecerea peste un râu, August rezistă până ce trage ultimul cartuş. In zori el încearcă să treacă înnot pe malul opus, dar din ceaţă apare un necunoscut care-l loveşte în cap.

Grieze se trezeşte prizonier la nemţi. Tot acolo se găseşte şi Paul Nagla. El nu este leton, ci un provocator german. El le schiţează călăilor germani un plan diabolic....

Dimineaţa, în faţa tranşeei în care se găseau luptătorii diviziei letone, din megafonul german a răsunat vocea... lui August Grieze, care îi îndemna pe letoni să lase armele şi să treacă de partea nemţilor.

Provocatorul Nagla se întoarce la unitate ca şi cum ar reveni din recunoaştere şi comunică că l'a văzut pe August în societatea nemţilor, cari erau prietenoşi cu el. Nu există nici o îndoială: August Grieze şi-a trădat patria.

Foştii prieteni ai lui August, ascunzându-şi în suflet amărăciunea şi mânia, luptă şi cu mai mare înverşunare. Până la ei ajungea tot mai des faima despre isprăvile de vitejie ale legendarului patriot August Kruums, care luptă împotriva nemţilor, pe teritoriul Letoniei ocupat de ei.

Insfârşit, soseşte ziua, când luptătorii diviziei letone eliberează ţinuturile natale şi în casa mamei lui Grieze îl găsesc pe August rănit.

Ei cer ca trădătorul să fie judecat, iar Paul Nagla cere ca el să fie executat fără întârziere, însă se descoperă că vestitul Kruums este însuşi August Grieze, care a fugit din captivitate. Trădătorul Nagla este demascat.

In filmul acesta, montat după romanul lui P. Pavlenco — „In Extremul Orient" şi după schiţele documentare despre grănicerii sovietici, s'au găsit reflexe vii ale evenimentelor din Extremul Orient. Figurile ofiţerilor şi soldaţilor ruşi, ale colhoznicilor ce se înarmează pentru a goni pe duşman depe meleagurile ţării lor, erau extrem de instructive şi veridice.

Pentru regisarea filmului „Foc la Graniţă", lui Alex. Ivanov i s'a acordat Ordinul Lenin.

Succesul acestui film a fost pregătit în decursul multor ani de muncă în cinematograf şi de studii amănunţite.

Tânărul muncitor al uneia dintre fabricile din Petrograd, Alexandru Ivanov, a făcut tot războiul civil pe front. El a

(Continuare în pag. 14)

ALEXANDRU IVANOV

Numele lui Alexandru Ivanov, regizorul filmului „Reîntoarcerea Victorioasă", a devenit cunoscut în massele spectatorilor sovietici în anul 1938, atunci când a apărut pe ecran filmul său „Foc la graniţă".

Semnalul de plecare

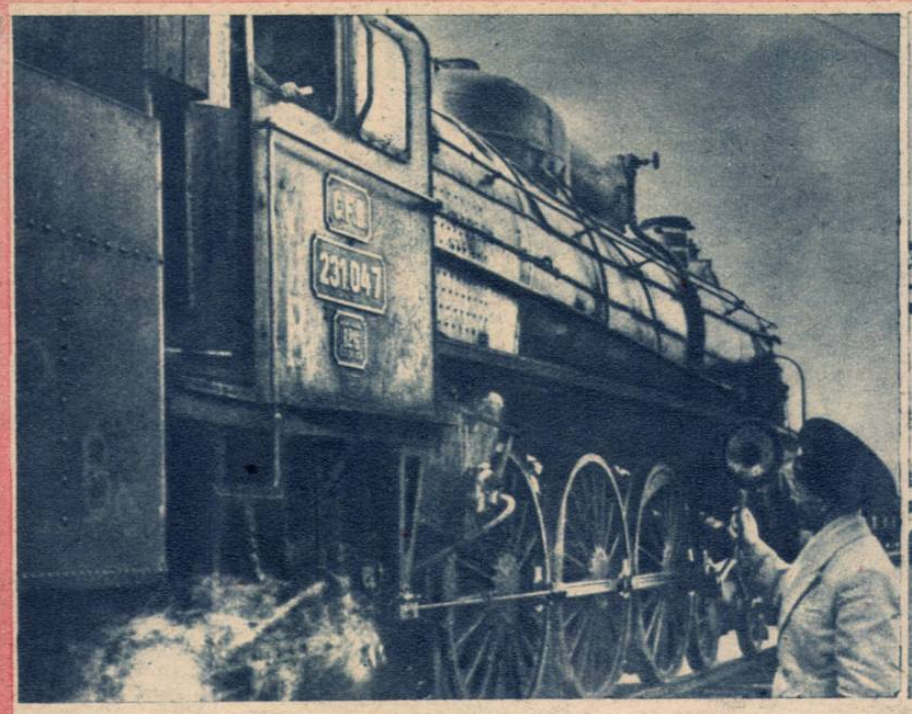

Pregătiri pentru manevra de „cuplare"

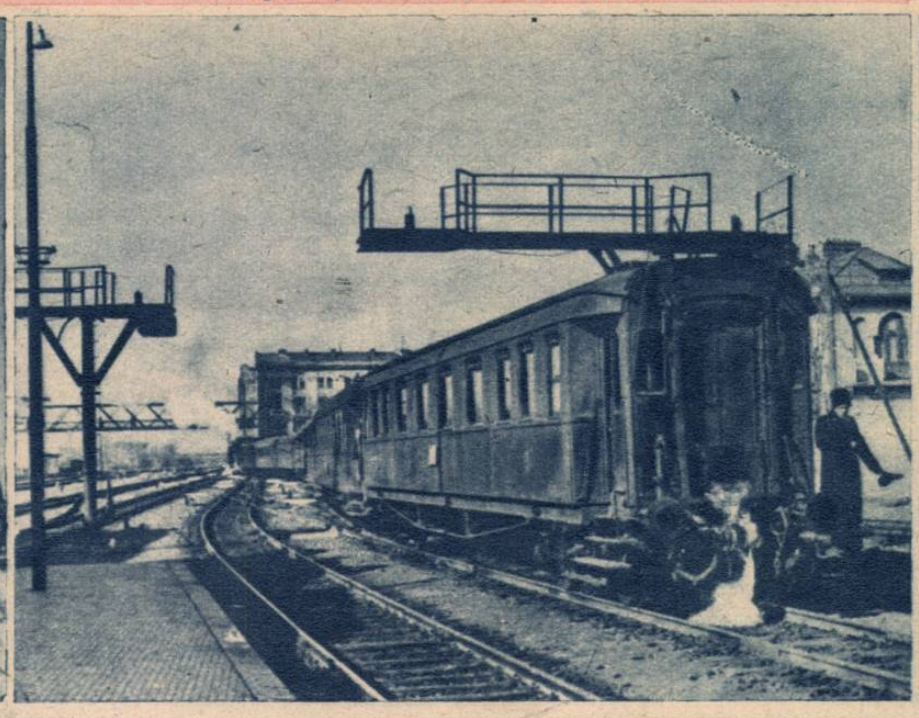

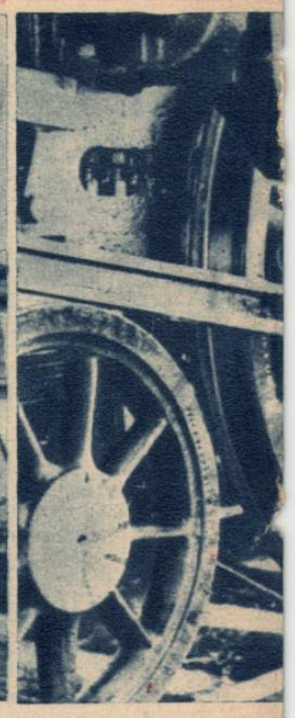

VIAȚA unei garnituri de

DRUMUL e sănătos, în dimineața rece de Noembrie până la Depoul B. C. al Gării de Nord-București. Ne-am propus să facem o scurtă călătorie, pe un traseu obișnuit, utilizând o modestă garnitură de tren personal.

In imensul depou, sunt mai multe locomotive; pe o tablă agățată pe perete, orele de plecare și numerele locomotivelor sunt însemnate cu creta.

Alegem la întâmplare, din rubrica trenurilor de persoane, un număr: 231.047.

— „Care este locomotiva 231.047?" — întrebăm pe șeful depoului.

— „Ați spus ceva?"

Mecanicul locomotivei respective era la doi pași de noi și auzind pronunțându-se numărul mașinei sale, se sezisase.

Il lămurim despre ce-i vorba și dânsul se arată bucuros:

„Va să zică doriți să mergeți cu noi, chiar pe locomotivă?

Și pe locomotivă...

„Foarte bine. Hei! Ghiorghiță! spune-i Miței că azi avem musafiri.

„Cine-i Mița?

„Cine să fie, locomotiva mea...

Barbu Gheorghe, fochistul, supraveghiază curățitul și alimentarea locomotivei.

Tuciuria Mița se lăfăe pe Luc-ul ei — o placă turnantă — iar fochistul și oamenii de serviciu ai depoului o „blezuiesc", adică o curăță, prin împingerea în măruntaele ei a aburului de presiune.

Apoi, Mița ia masa, se hrănește serios, o cantitate masivă de cărbuni, pe care-i înfulecă cu ajutorul unei furculițe — după chip și asemănare — care se numește elevator și este acționat cu electricitate.

După ce tenderul — un fel de stomac de rezervă — este bine garnisit, i se servește desertul: păcură și ulei. Băutura mai târziu, așa e regimul...

La intervale scurte, șeful depoului dă semnalul de eșire și locomotivele, una după alta, împreună cu echipajele lor, se angajează pe linia de direcție a Stației Grivița, mișcându-se molcum și pufăind rar. Iată, a sosit și rândul nostru; ne suim alături de mecanic și fochist și după 5 minute suntem la locul de întâlnire, unde locomotiva este așteptată de vagoane. După manevra de cuplare, garnitura se îndreaptă spre peron. Până la plecare, sunt exact 32 de minute.

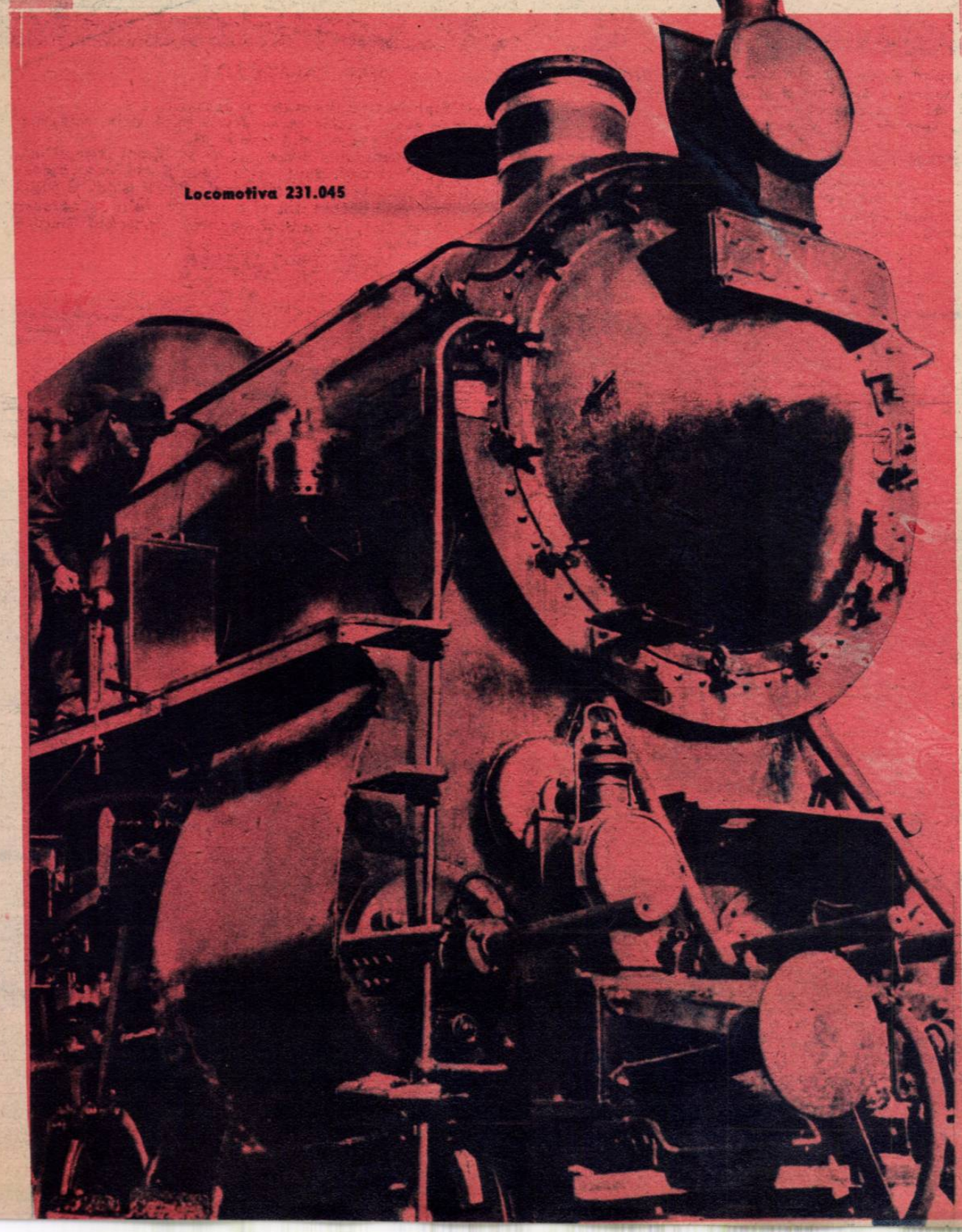

Locomotiva 231.045

MECANIC ȘI LOCOMOTIVA

In acest răstimp, socoteam să pot sta de vorbă mai pe îndelete cu echipajul, cu mecanicul și fochistul.

Și am stat, dar nu chiar pe îndelete. cei doi ceferiști procedau la „ultima revizie". Asta înseamnă că se învârteau îndrăcit de iute, în jurul, pe deasupra și chiar pe dedesubtul locomotivei.

In ce ne privește, ne-am ținut după dânșii, am pus întrebări (de fapt le-am strigat) și am primit răspunsuri, astfel:

„Cum te numești și câți ani ai tovarășe mecanic?

„Mă numesc... Poc! — asta-i o lovitură de ciocan — Popa Constantin și am... Poc!... 35 de ani.

„De când și unde ai învățat să conduci locomotiva?

„După absolvirea liceului industrial... vjjhm! în 1930... fiuu!...

Pentru restul convorbirii, scutim cititorii de onomatopeicele rezultate din ciocănitul miezurilor de roate și rotițe — și sunt destule la o locomotivă — sau fluerăturile țâșnite prin verificarea diverselor manete de semnalizare, etc.

Rezultatul acestei convorbiri este principalul, dificultățile le păstrăm pentru noi.

Așa dar, mecanicul Popa Constantin, a învățat meseria în Școala Medie de Tracțiune, iar în 1937 a intrat în C. F. R., unde după un an de stagiu la lăcătușărie și doi de focărie, în 1940, este trecut pe tabelul mecanicilor.

In acești opt ani de zile, frumoasa dar aspra meserie de mecanic, l-a învățat multe pe mecanicul Popa Constantin. Firește, nu i-a fost încredințat dela început un tren de călători, un șir de ani a lucrat pe locomotive de marfă. De când lucrează pe o locomotivă de pasageri, a avut totuși prilejul să evite o groaznică nenorocire,

Se afla odată în stația Buzău, când printr'o eroare de comandă, pe linia unde urma să mai zăbovească un sfert de oră, se dă liber, la numai 80-100 metri, pe aceiași linie în spatele său, unui tren de marfă.

Mecanicul observă că trenul vine spre trenul său, se mai uită odată bine, scrutează linia... nici o despărțire. Ce să facă? Severul regulament al Căilor Ferate oprește cu strictețe să pornești un tren înainte de minutul și secunda precizată. Și totuși, de data asta, locomotiva marfar se apropia și luase viteză. Dar tot „Regulamentul" prevede pentru asemenea situații, „libertatea inițiativei".

Popa Constantin, nu mai stă pe gânduri, trenul era la câteva zeci de metri. Intr'o clipă e în mașină, cu mâna pe manivele, o privire la cuptorul încins și viteza de presiune deschisă, sub privirile aiurite ale fochistului, care la început — îi mărturisise mai târziu — credea că a înnebunit subit.

Alergând cu viteză, luase suficientă distanță pentru a evita catastrofa.

„Strașnic! murmură Ghiorghiță fochistul, un flăcău voinic de 25 de ani, tovarășul Popa e un mecanic bun și sunt mulțumit că sunt cu el.

„Dar el de tine?" glumesc eu.

„Și eu de el", zâmbește mecanicul, e băiat bun.

Mai sunt 5 minute până la plecare. Ne așezăm pe linie, în fața locomotivei și o privim!

Ultima revizie

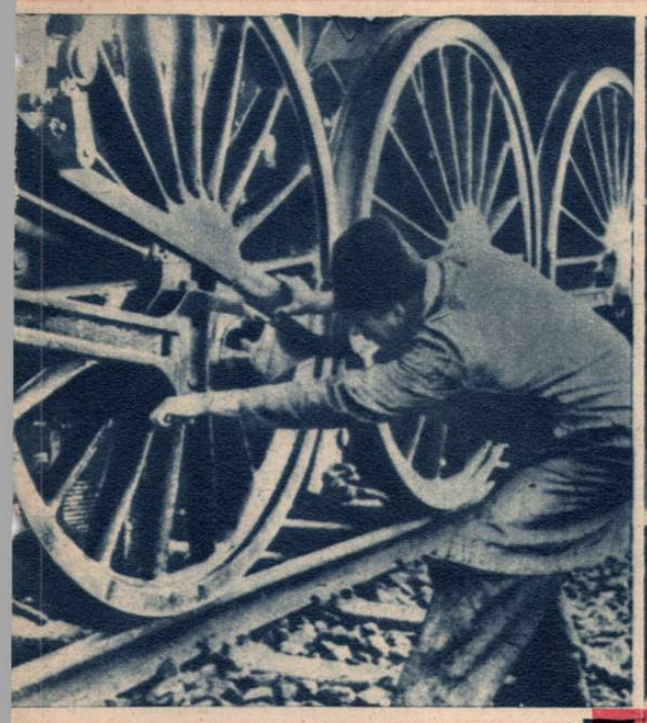

Consum de cărbuni

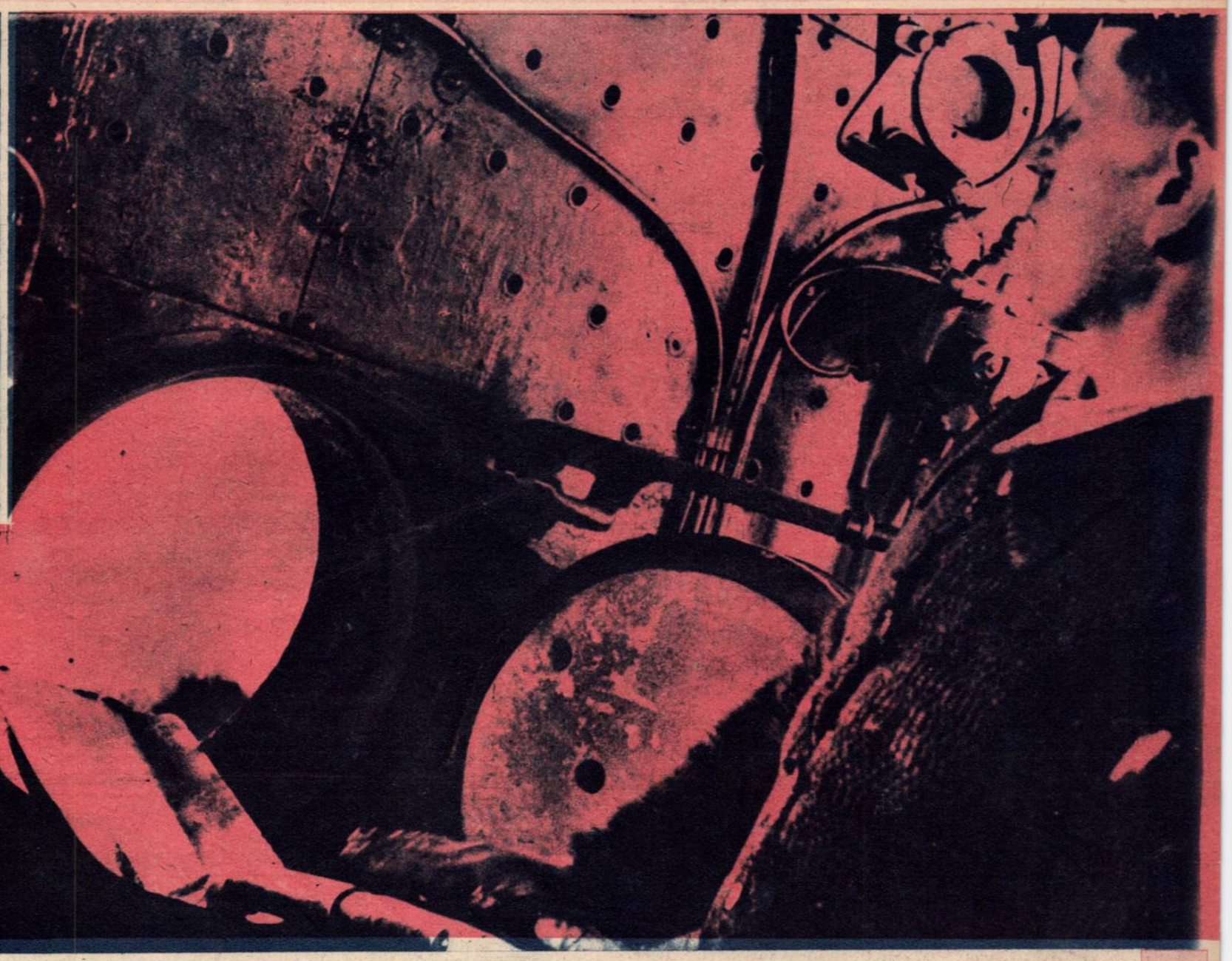

TREN

Un armăsar metalic, ce freamătă şi zvârle pe nări săgeţi de aburi, care în atmosfera limpede, se împrăştie şi înconjoară botul locomotivei cu o aureolă alburie.

O maşină? — Nu, o fiinţă vie, cu organe de simţ, cu sensibilitate, cu raţiunea pe care i-o împrumută omul.

Manometre şi manete, rotiţe, accesorii diferite şi de undeva din mărunţaele colosului de oţel şi fontă, fier şi alamă, izvorăşte glasul:

Intâi un geamăt, o icnitură, ca exprimarea unei încordări musculare; apoi o destindere a contracţiei şi simultan un şuierat. Şuieratul locomotivei. Cine nu-l cunoaşte ?

Vagoanele sunt străbătute de un fior, tampoanele se ciocnesc între ele.

Gata! Poftiţi în vagoane!

Mai sunt 2 minute.

Alt fluerat, de data aceasta mai prelung, definitiv. Când încă ecoul acestuia nu e terminat, mâna dreaptă a mecanicului, aceiaşi mână care înainte de plecare a semnat „foaia de parcurs", apucă hotărât maneta de viteză pe care o acţionează şi... trenul porneşte.

DAR CALATORII ?

Ei se simt bine în trenul curăţit şi încălzit.

Cu mecanicul, m'am înţeles ca să dau o raită prin vagoane, o staţie, două şi apoi, să viu din nou la el.

Intr'un compartiment de a 3-a, un grup de ţărani, viticultori, se duc acasă, la Mărăşeşti. Sunt patru. In mijlocul lor au aşezat o lădiţă şi au început să scoată merindele din traiste: O pâine mare, pe care cel mai bătrân din ei o taie în felii generoase şi o împarte. Apoi, împarte brânză, la urmă, muşcând fiecare din câte o pară, încep a vorbi:

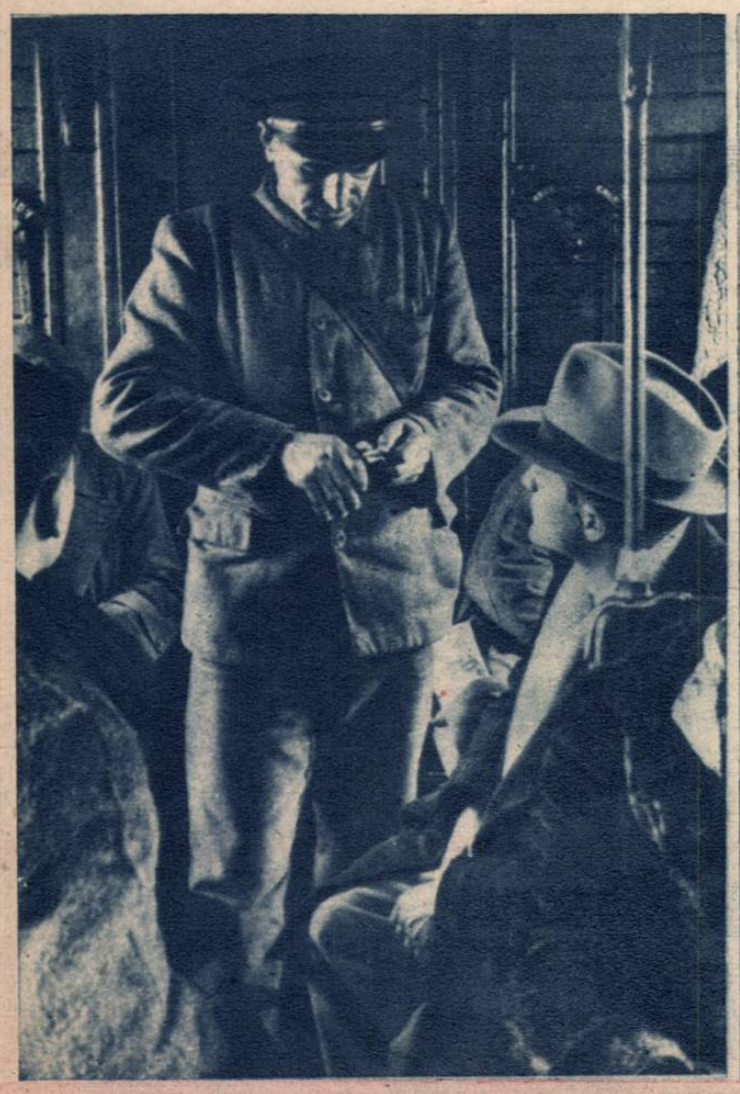

Biletele D-voastră, vă rog!

Elevatorul electric pentru cărbuni

EXISTĂ VIAȚĂ PE PLANETA MARTE?

CANALELE NU CONSTITUIE O DOVADĂ SUFICIENTĂ

UNA din problemele care confruntă în momentul de față lumea savantă, este și aceea, de a se ști dacă planeta Marte este sau nu locuită.

Dupăce s'au îndepărtat cu peste 99 milioane de kilometri, Pământul și planeta Marte au o pronunțată tendință de apropiere, astfel încât, în anul 1953 cele două planete se vor găsi la o distanță de 56 milioane de kilometri.

Astfel, atenția astronomilor specializați în observarea planetei Marte va fi deosebit de concentrată acești câțiva ani, în studierea fenomenelor pe care planeta le prezintă.

Se știe, că Marte a preocupat pe astronomi încă de pe vremea când Galileu a inventat luneta sa, iar pe măsură ce puterea acestui instrument a crescut. detaliile suprafeței martiene au devenit mai vizibile. Urmărindu-se deplasarea acestor detalii, în secolul al XVII-lea, s'a crezut că Marte se învârtea împrejurul său în 24 de ore, cu alte cuvinte, că zilele martiene au aceeași durată ca zilele pământului.

Cam în aceeași epocă s'a stabilit că planeta prezintă aspecte asemănătoare Pământului, cu spații întunecate, reprezentând mările, cu altele mai clare reprezentând continentele și, la polii Nord și Sud, cu zone albe de ghiață.

Următor acestor descoperiri, astronomii au ajuns la concluzia că Marte este o lume asemănătoare cu lumea noastră. In acest stadiu al cercetărilor asupra planetei Marte, un savant a relevat existența celebrelor „canaluri" martiene și a publicat o serie de hărți, pe care suprafața planetei era brăzdată de o foarte densă rețea de „canale".

Din acest moment puțini au fost aceea care au dat frâu liber imaginației. S'au scris și s'au vorbit vrute și nevrute pe contul „martienilor". Unii și i-au reprezentat ca pe niște oameni cu un înaintat grad de civilizație, după cum părea că demonstrează și construcția celebrelor canale. Și s'a mai vorbit de asemeni despre anumite „semnale" pe care „martienii" le-ar fi făcut „pământenilor"...

Astăzi metode științifice din cele mai perfecționate stau la dispoziția oamenilor de știință pentru studierea planetei Marte. Se mai întâmplă, desigur, din timp în timp, ca cineva să reia teoria „canalelor", dar astronomii au demonstrat că respectivele „canale" nu sunt decât un efect optic al unei serii de accidente ale solului martian, pe care distanța enormă ne face să le vedem ca trăsături cu continuitate.

ATMOSFERA IN MARTE

Existența unei atmosfere în jurul globului martian a fost stabilită odată cu descoperirea ghețurilor polare, aceste ghețuri datorându-se precipitațiunilor atmosferice.

Mai de curând, fotografiile planetei Marte, luate cu plăci speciale, sensibile la razele ultraviolete, au făcut să apară în jurul planetei o atmosferă densă. (Nouri, astfel văzuți, pluteau la 24 kilometri înălțime, în timp ce în atmosfera noastră, nourii nu depășesc decât arareori 15.000 metri.)

Asupra compoziției atmosferei martiene, experții nu au căzut întotdeauna de acord în rezultatele pe care le-au obținut.

Astfel, s'a stabilit că proporția vaporilor de apă ar atinge cifra de 5%, în timp ce oxigenul ar atinge un procent de o șesime în raport cu atmosfera Pământului.

Vom reaminti, pentru a întregi acest tablou, că grație depărtării sale, planeta Marte nu primește din partea Soarelui, decât două cincimi din căldura și lumina care ajung pe pământ. Aceasta înseamnă că în Marte temperatura este foarte scăzută. Se evaluează temperatura regiunilor ecuatoriale din Marte între 0° și 5° centigrade. Mai departe de ecuator, temperatura atinge 70° sub zero!

Concluzia pe care o putem trage din cele de mai sus, este că aerul care constitue atmosfera planetei Marte, nu ar fi nociv prin compoziția sa, dar el nu ar fi nici atât de dens, nici atât de bogat în oxigen. Noi am găsi deci, pe solul planetei Marte, aceleași condiții, care se află în straturile înalte ale atmosferei terestre, am găsi un aer rarefiat, de temperatură joasă, cu o slabă presiune atmosferică.

Cu alte cuvinte, pentruca oameni ca noi să poată trăi pe planeta Marte, ei ar trebui să aibe echipamente speciale, ca și aviatorii care ar trebui să sboare în stratosferă. Ei ar trebui să fie îmbrăcați călduroși și să respire provizia lor de oxigen cu ajutorul unei măști.

Lăsând la o parte tot ceiace s'a spus sau s'a scris, Marte este în realitate o lume cu totul diferită de a noastră.

Primii astronauți pământeni care vor reuși să atingă solul planetei Marte se vor simți fără îndoială străini în mijlocul peisagiului martian. Două trăsături speciale caracterizează acest peisagiu. Acestea sunt: raritatea spațiilor lichide și accidentația reliefului solului.

Pe hărțile planetei Marte, alcătuite de astronomi, se pot citi numele unui mare număr de mări, cea mai cunoscută din toate fiind, fără îndoială „Marea Syrtă" care se găsește pe ecuator, către 292° longitudine. Dar, când se vorbește de mările planetei Marte, se riscă de a se da o imagine falsă acelor întinderi de apă puțin adânci și ale cărei proporții sunt atât de neînsemnate prin raport cu cele care scaldă țărmurile noastre.

Pentru a înțelege mai bine faptele care se găsesc la originea acestei diferențe, să ne reamintim de acțiunea constantă, exercitată pe pământ, de elemente (ploaie, frig, vânt) asupra munților. Consecința directă a acestor erosiuni este o nivelare continuă a suprafeței planetei. Munții se desagregheză cu încetul și materialele, duse de apă și de vânt, umplu văile și adâncimile apelor.

Este evident că într'o epocă încă îndepărtată, acest proces va transforma și fizionomia lumii noastre, care, văzută de departe, va oferi atunci, aspectul unei mingi uriașe. Ori, s'a căzut de acord în a se recunoaște, că Marte are o vârstă cu mult mai mare decât a Pământului (și când spunem „cu mult mai mare" în astronomie, aceasta se cifrează la milioane de ani). Astfel, suprafața lui Marte și-ar fi pierdut de-acum cea mai mare parte din reliefurile sale, lucru care este confirmat de două fapte:

a) In timp ce observația astronomică permite să se constate existența munților pe planeta Mercur (cu mult mai îndepărtată de noi decât Marte) nici-o ridicătură mai importantă a solului nu a fost identificată pe această planetă.

b) Se remarcă, în timpul primăverii și verii martiene că topirea ghețurilor polare este urmată de o extindere considerabilă a mărilor și a suprafețelor de apă, în general foarte îndepărtate de poli. Știindu-se că volumul ghețurilor e relativ sărac, această inundație de sezon a planetei nu se poate explica decât prin faptul că solul este plat, sau foarte puțin accidentat.

Aceste două fapte ne duc la concluzia că „mările nu sunt în realitate decât întinderi puțin adânci de apă, bălți și de terenuri mlăștinoase, care amintesc aspectul plaiurilor noastre după o mare inundație. Pe de altă parte seceta în planeta Marte este confirmată prin însăși natura calotelor polare.

Se știe că împrejurul polilor Pământului există o largă regiune de ghețuri eterne, de o grosime considerabilă, care abea dacă începe să se topească în timpul lunilor de vară.

Dimpotrivă, calotele polare ale lui Marte nu rezistă fluctuațiilor de sezon, punând în evidență redusa lor grosime. Astfel, în timpul sezonului friguros se poate vedea mărindu-se considerabil diametrul acestora, în timp ce, către sfârșitul verii, ele se găsesc reduse la cea mai mică expresie: un punct alb.

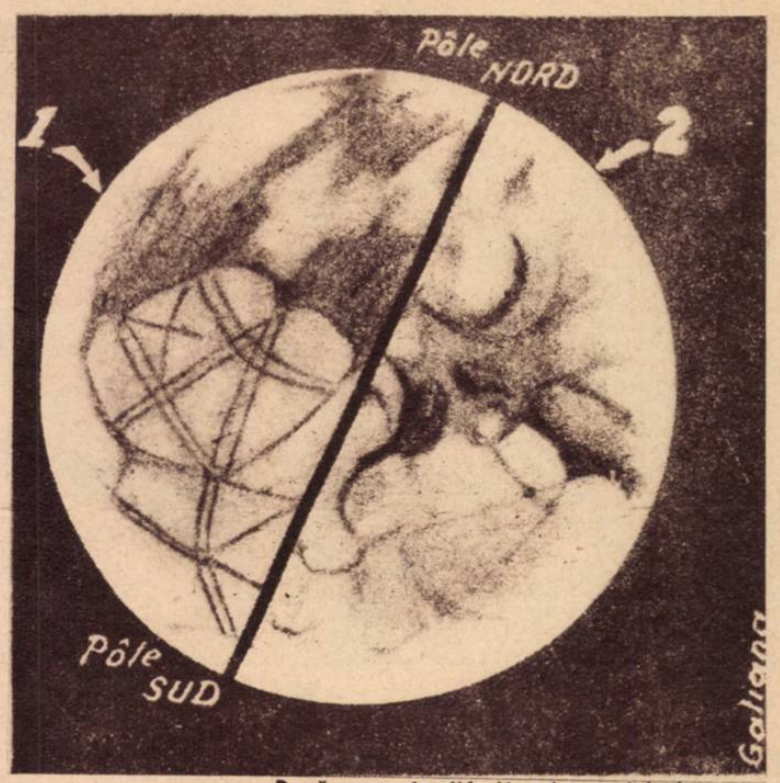

Două aspecte diferite ale aceleiași regiuni din Marte. 1. Văzută de Schiaparelli în urmă cu șasezeci de ani (a se remarca celebrele „Canale") 2. După observațiile moderne

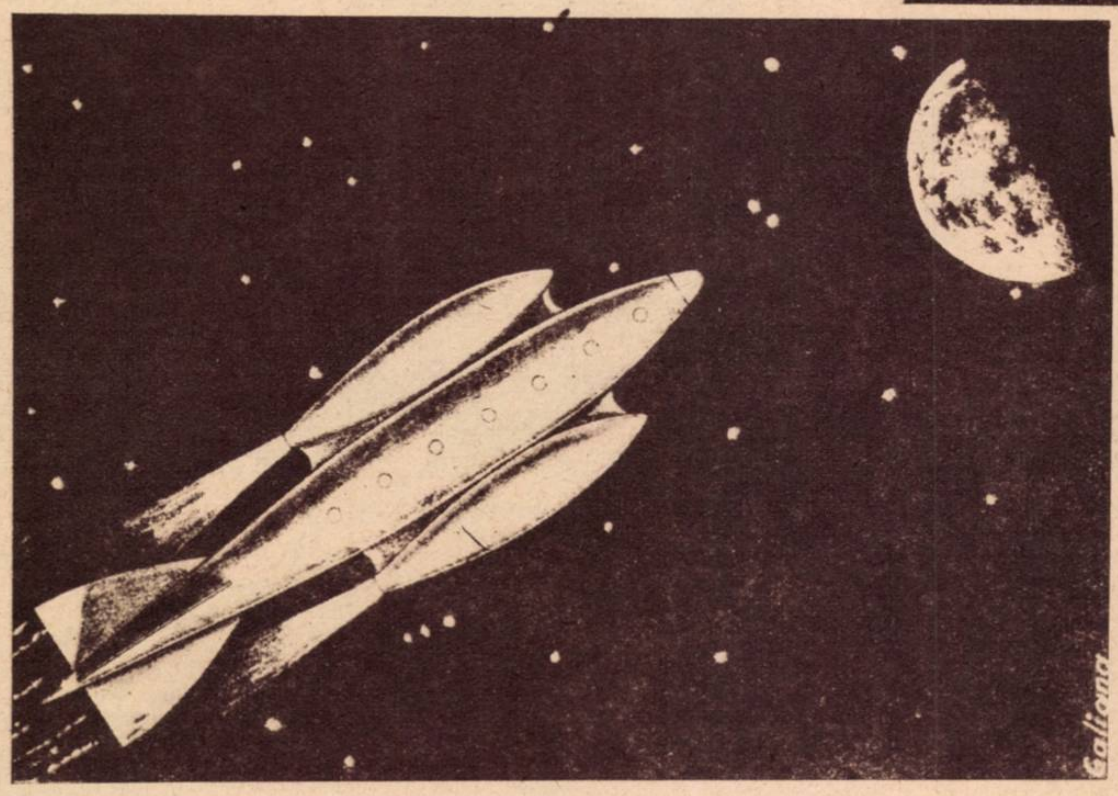

Așa ar arăta interplanetarul cu care am putea călători spre planeta Marte

Pe planeta Marte omul nu ar cântări decât 25 kilograme

Astronomul pământean, va fi deasemenea surprins de o serie de particularități fizice. Se știe că greutatea unui corp este intensitatea forței care îl atrage către centrul pământului. Ori greutatea pe planeta Marte, este de 2,7 ori mai mică decât pe Pământ. Astfel un om de 70 kilograme nu ar cântări pe Marte decât 25..... El ar avea în consecință, o musculatură de trei ori mai puternică, de care nu ar avea dealtfel nevoe în Marte, unde toate lucrurile ar fi deosebit de ușoare. El ar deveni, fără voia lui, un veritabil atlet, pentrucă toate performanțele sale ar fi triplate: el ar sări cu ușurință trei metri în înălțime, șase în lungime, și ar ridica, fără dificultate, trei saci de făină!...

Alte particularități ale lui Marte: lunile sale miniaturale. Cei doi sateliți ai săi, numiți Phoibos și Deimos sunt atât de mici (zece și doisprezece kilometri) încat lumina lor nu este suficientă pentru a risipi întunecimea nopții martiene. Dar spectacolul pe care ei îl oferă pe cerul martian nu este lipsit de o anumită frumusețe. In sfârșit, acești aștri minusculi sunt foarte repede și foarte aproape de suprafața planetei. Phoibos se învârte în jurul lui Marte în șapte ore și patruzeci de minute. (Luna se învârtește în jurul pământului în 29 de zile). Cum Phoibos merge mult mai repede decât Marte, pentru observatorul martian el răsare la Vest și apune a Est, contrariu regulilor generale. Astfel, cele două luni ale lui Marte, urmează în aparență două sensuri opuse și se încrucișează în drumul lor, de mai multe ori pe zi.

Această privire de ansamblu asupra planetei Marte, făcută în lumina cunoștințelor actuale, ne îndeamnă să credem că această lume este departe de a oferi aceleași caracteristici ca și Pământul, pentru a permite o viață animală și vegetală asemănătoare cu aceea pe care noi o cunoaștem pe Pământ.

EL. CRISTHIAN

Slavca (Maria Sandu), Sava (Geo Maican) şi Boico (Dănciulescu) într'o scenă din actul I

TEATRUL POPORULUI: „ALARMA"

de ORLIN VASILEV

Piesa cu care teatrnl Poporului (Boema) şi-a deschis stagiunea anului acesta înseamnă un succes. „Alarma" de Orlin Vasilev are subiectul luat din anii de luptă a poporului bulgar împotriva fascismului şi a ocupanţilor hitlerişti şi felul în care este tratat acest subiect denotă că autorul este un admirabil dramaturg, un bun zugrăvitor de caractere, care a ştiut să dea creaţiei sale ritm şi o justă notă de realism.

Scriind însă el însuşi despre piesa sa Vasilev îşi recunoaşte greşala de a se fi mărginit să prezinte numai o latură a acestei lupte, în care — în piesa sa — sunt angajaţi numai intelectuali progresişti şi în care nu apare (şi aceasta este o lipsă supărătoare) nici un reprezentant al clasei muncitoare.

Subiectul, în câteva cuvinte, este acesta: în familia ofiţerului de rezervă Vitan Lazarov domneşte o atmosferă specific burgheză şi retrogradă, datorită capului familiei care-i domină pe toţi. Numai ginerele acestuia, arhitectul Sava, este încadrat în lupta antifascistă, în Partidul Comunist, în timp ce soţia lui, Lili, şurarea piesei sale, deşi tocmai muncitorii bulgari au dus greul luptei de eliberare, ci aceea de a fi prezentat greşit înşişi pe eroii piesei. Eroii aceştia sunt toţi burghezi sau intelectuali progresişti. Atitudinea acestora din urmă este logică, este atitudinea pe care trebuia să o aibe orice intelectual progresist. Ce se întâmplă însă cu ceilalţi eroi ?

Puşi în faţa crimei odioase pe care a comis-o Boico, Lili trece fără ezitare de partea partizanilor, mama lui Boris însăşi e împotriva fiului ei şi prin aceasta îşi demască simpatia pentru luptători, ba chiar Vitan, tatăl lui Boris, îşi dă seama de grozăvia atitudinii fiului său şi fără a-i fi faţiş împotrivă, se sustrage unei hotărîri imediate eşind afară din cameră. Numai Boris persistă, până în clipa morţii, pe poziţia iniţială de fascist convins.

Iată, aşa dar, o serie de eroi ai piesei, burghezi, care în cele din urmă fie că trec de cealaltă parte a baricadei, fie că renunţă la atitudinea de duş ănie devin subit „de treabă".

E în această soluţie găsită de autor o notă demobilizantă, care duce la soluţia fundamental greşită a eludării luptei de clasă. Eroii burghezi ai piesei lui Vasilev nu pot să ia aceste atitudini înţelegătoare, care pot naşte în spectator confuzia că pentru toată acţiunea lor de până atunci ar putea să fie scuzaţi.

Exceptând acest punct de vedere greşit al autorului, piesa se menţine pe o linie justă, sobră, logică. Boico este revoluţionarul tumultos, gata la orice sacrificiu, generos şi vioi Sava este în schimb un element ponderat, omul pe care se poate pune temei, al cărui gest este cugetat, a cărui acţiune este unitară şi hotărîtă. Un personagiu realist bine închegat este cel al Slavcăi, mama lui Boico. Femeea aceasta este atât de pătrunsă de necesitatea luptei, încât, luptătoare ea însăşi, este aceea care-şi însufleţeşte fiul, este mentorul lui moral.

În faţa acestor caractere pozitive, apar: Vitan, ofiţerul în rezervă, fiul lui Boris şi Raina, soţia lui Vitan, o femee burgheză, fără păreri personale, fără energie, condusă de soţul ei şi pe care numai grozăvia crimei lui Boris o trezeşte din toropeală.

Intre aceste două lumi se sbate Lili. soţia lui Sava, legată de lumea burgheză din care provine, dar atrasă spre luptă nu numai de dragostea pentru soţul ei, ci şi de un adevăr pe care-l intueşte.

Un mare merit în realizarea de succes a Teatrului Poporului îi revine fără îndoială d-lui Gabriel Negry, care a semnat direcţia de scenă şi decorurile. D. Negry a isbutit să dea un ritm unitar întregului spectacol, să scoată din text învăţămintele adânci, să le evidenţieze. Decorurile d-sale, pe de altă parte, redau atmosfera cerută de text.

Interpretarea Slavcăi de către d-na Maria Sandu constitue un remarcabil succes pentru d-sa. A redat o mamă din popor, luminată şi eroică, o luptătoare convinsă, pentru care cauza e mai presus de orice.

D. Dănciulescu, în rolul lui Boico, a interpretat corect, deşi pe alocuri febrilitatea d sale era supărătoare. Nu ne pare logic, ca un om trimis într'o misiune conspirativă, un om încercat în luptă în repetate rânduri, să mai aibe enervări de elev înainte de examen.

In rolul lui Vitan, d. Neamtzu Ottonel a izbutit să creioneze un tip viu, de egoist, retrograd, pe care nici măcar grozăvia unei crime odioase nu isbuteşte să-l scoată din rezerva sa şi care, laş, se sustrage răspunderilor.

D-na Lilli Popovici, în rolul Rainei înregistrează un real succes. In special scena în care aflăm de crima fiului ei este jucată cu un realism sguduitor.

Ne pare rău să nu putem spune tot atâtea lucruri bune despre realizarea d-lui Geo Maican (Sava) şi despre cea a d-nei Marcela Demetriad (Lili).

D. Maican nu a isbutit să fie convingător. Textul, în sensul său adânc, îi era străin. Il spunea corect, fără a fi însă pătruns de adevărul pe care-l conţine. Un amănunt: între două reapariţii ale d-lui Maican în scenă în rolul lui Sava trec 6 luni. Este drept că d-sa revine cu barbă, dar... exact cu acelaş costum, la fel de bine călcat ca în actul anterior. E un amănunt... dar supără.

La fel şi jocului d-nei Demetriad îi lipseşte dinamismul, convingerea de care trebue să fie însufleţit orice rol, spre a isbuti să treacă rampa.

Cu toate acestea repetăm că spectacolul cu „Alarma" la Teatrul Poporului constituie un succes, un spectacol dintre acelea care nu trebuie să scape nimănui.

AL. C.

Intâlnirea dintre Lili (Marcela Demetriad) şi Sava (actul I)

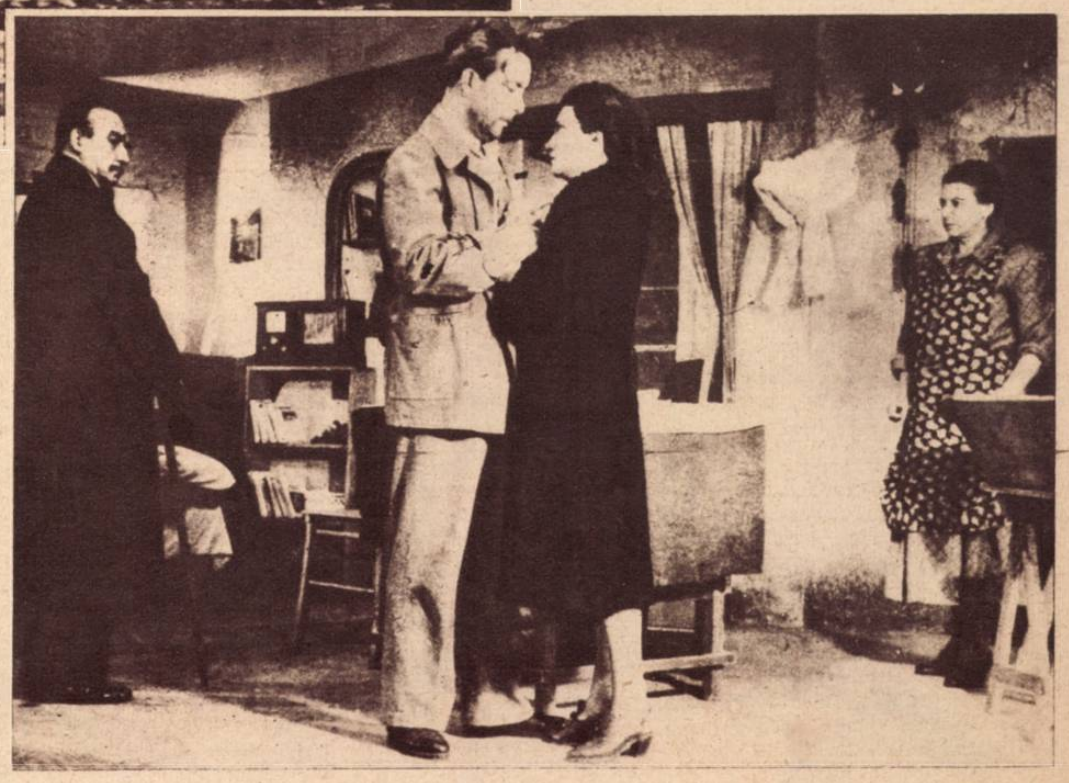

Boris (Titu Vedea) e demascat de Sava. In scenă Vitan (Neamtzu Ottonel) şi Raina (Lilli Popovici) Ceilalţi: Sava, Slavca şi Lili

neorientată, dibue în întuneric, iar fiul lui, Vitan Boris, ofiţer activ, este un fascist convins. Alături de Sava luptă prietenul din copilărie al soţiei lui, Lili, anume Boico, student medicinist, precum şi mama acestuia, Slavca. In timpul luptelor de partizani, Boico este prins de fascişti, iar Boris este cel care-l execută şi-i taie capul spre a obţine un premiu. In casa lui Vitan, Sava şi Slavca îl demască pe Boris în faţa alor săi. Lili trece atunci făţiş de partea partizanilor, în timp ce părinţii lui Boris suportă tot greul faptului de a fi crescut un ucigaş. Boris cade împuşcat de Sava în timpul unei lupte chiar în casa lui Vitan.

Evident că prezentarea aceasta a subiectului este foarte succintă. Socotim că marea greşeală a lui Orlin Vasilev nu este numai de a nu fi prezentat în nici un fel clasa muncitoare în desfă-

CHINA

KUOMINTANGULUI IN PLINĂ DERUTĂ. — IN URMA EŞECULUI MILITAR AL LUI CIANG KAI SHEK, WASHINGTONUL CAUTĂ UN NOU „PROTEJAT" IN EXTREMUL ORIENT

GUVERNUL american şi oamenii de afaceri ai Wall-street-ului şi-au dat în cele din urmă seama, mai ales acuma, după înfrângerile repetate suferite de omul lor Ciang Kai Shek, că metodele pe care le-au întrebuinţat pentru cucerirea Chinei au dat greş. Experienţa luptei pentru China i-a făcut să înţeleagă pe americani, că reacţiunea chineză este o bază prea fragilă, pentruca pretendenţii la „hegemonia mondială" să se poată bizui pe ea.

Desigur însă, că toate aceste evenimente foarte nefavorabile monopoliştilor Wall-street-ului, nu le-a schimbat acestora gândurile iniţiale şi că ei nu vor să renunţe la o piaţă comercială, la o sursă de materii primé şi de mână de lucru eftină cum este în China.

Prin urmare, în continuarea intenţiilor lor de aservire totală a Chinei, am spune direct de colonizare, americanii au elaborat un nou plan, în care unul din rolurile principale este jucat de data aceasta de reacţiunea niponă, aceeaş care le-a scufundat flota la Pearl Harbour, aceeaş cu care s'au războit în cursul celui de al doilea război mondial. Pentru capitalişti însă, lipsa de moralitate a acestei alianţe se pare că nu contează prea mult.

Revista „Fortnightky", publicase în unul din ultimele sale numere un articol, în care se spunea limpede:

„Anumite grupuri influente dela Washington, reprezentate prin Luce şi William Bullitt, propun acuma întărirea Japoniei sub controlul U.S.A.-ului, pentru a face din această ţară o bază de influenţă în regiunea Pacificului. China trebue să fie subordonată acestui sistem".

Femei şi copii chinezi din Shanghai îşi caută „mâncarea" în gunoaiele aruncate pe străzi. „Ajutorul" american este pentru bogaţi, nu pentru ei

Cadavrul unui om mort de foame pe străzile unui oraş chinez

Cadavrele sunt strânse în autocamioane şi incinerate afară din oraş

Centrul Shanghaiului. Sgârie norii ascund mizeria cruntă a maselor pentru neinformaţi

Consecvent acestui principiu, cu câteva luni mai înainte a sosit în Japonia o misiune americană condusă de mister Draper, cunoscutul general financiar, subsecretar de stat al ministerului de războiu, şi numai la câteva zile după sosire, cotidianul japonez „Nippon Keizai" publica un articol al vice-preşedintelui serviciului pentru extremul Orient, Vaughn dela United Press, în care se spunea:

„Se presupune în cercurile bine informate dela Tokio, că misiunea Draper trebue să contribue la accelerarea ridicării economice a Japoniei, astfel încât ea să poată deveni în scurtă vreme o baricadă împotriva comunismului în Extremul Orient".

Dar care este dedesuptul acestor fraze sforăitoare?

In realitate situaţia este aceasta: Japonia dispune de o industrie foarte bine utilată şi de mână de lucru extrem de eftină. Or, monopoliştii de pe Wall-street ar dori în primul rând să acapareze această industrie pentru ei, pentru ca mai apoi să inunde piaţa chineză cu mărfuri. Cu alte cuvinte ei doresc ca Japonia să cucerească China pentru Statele Unite.

Cu tot secretul cu care Wall-street-ul ar fi dorit să înconjoare toate aceste manevre, ele au fost aflate. Astfel se ştie în momentul de faţă că o comisiune pusă sub conducerea lui Draper şi a lui Kennan — acesta din urmă trece drept un specialist al Departamentului de stat în chestiunile privind răsăritul asiatic — şi având concursul d-lui Hoffman, administratorul planului Marshall, au elaborat un „mic plan Marshall" şi pentru Extremul Orient. In acest plan se prevăd legături economice şi strategice ale Japoniei, cu Coreea de sud, Filipinele şi insulele care fuseseră altădată sub mandat japonez. Conform acestui plan Statele Unite urmează să acorde celor numiţi mai sus în intervalul 1948-1950 credite în valoare de trei miliarde şi jumătate de dolari. Următor hotărîrilor luate în acord cu fostul prim ministru al Japoniei

Ashida, Japonia trebuia să primească o cotă de 1 miliard 740 de milioane de dolari din acest credit, sume care ar fi urmat să fie investite în industria niponă în contul capitalului american. La înţelegere au participat din partea monopoliştilor niponi financiarii Okano şi Nakajima, ale căror strânse legături cu fostul regim fascist al Japoniei sunt bine cunoscute.

Desigur că toate aceste acorduri nipono-americane sunt în flagrantă contradicţie cu obligaţiile care decurg pentru Statele Unite din tratatele internaţionale pe care le-a semnat. Astfel Washingtonul nu a ridicat nici o obiecţie ca Japonia să dispue de o flotă comercială proprie cu un tonaj de 4 milioane tone, ca răsboaiele de ţesut să se ridice la 10 milioane, ca producţia de fer şi oţel să se ridice la 8.150 000 tone anual, iar centrele electrice să furnizeze aproape 10 milioane kilowaţi pe an.

Datele acestea îşi capătă întreaga semnificaţie, dacă privim şi pe acelea referitoare la industria chineză, la industria Kuomintangului, care simte pe propria-i piele ce înseamnă să fie ajutate de monopoliştii depe Wall-street. Intr'adevăr, în timp ce Japoniei i s'au acordat cotele de mai sus, pentru China Kuomintangului s'a hotărît o cotă de 200,000 tone de fer şi oţel, adică de 40 de ori mai puţin

decât Japoniei, deşi populaţia Chinei este de aproape cinci ori mai numeroasă. Randamentul centralelor electrice a fost limitat la 900.000 kilowaţi, adică la mai puţin de 10 ori decât pentru Japonia.

Ziarul chinez *Ta Kung Pao*, a publicat un articol, în care comentând toate acestea spune:

„In felul acesta blocul „Japonia-Manciuria-China", care a existat înainte de război şi care era dirijat de Japonia, a fost transformat acuma în blocul „Statele Unite cu dolarii săi — Japonia, cu uzinele şi China cu materiile sale prime şi debuşeurile sale". Rezultă din toate acestea că China va fi menţinută în stare de colonie. De îndată ce situaţia internaţională se va fi schimbat, industria japoneză se va transforma repede în industrie de război şi Japonia înarmată va invada din nou continentul asiatic".

Aceasta este părerea unui ziar chinez. Este foarte interesant să mai reproducem şi rezultatele obţinute în urma unei anchete făcute printre studenţii universităţii St. Johns, cu privire la ajutorul acordat de Statele Unite Japoniei. La întrebarea: „Sunteţi de părere că ajutorul american va avea ca rezultat o nouă invazie a japonezilor în China?" 860 de studenţi din 960 au răspuns afirmativ. Iar la întrebarea: „care sunt principalii partizani ai agresiunii nipone?" 930 de studenţi au răspuns: reacţionarii americani.

Planurile imperialiste americane provoacă teama Kuomintangului. Însuşi ziarul *Ta Kung Pao*, care are vădite legături cu cercurile de conducere ale Kuomintangului, scria comentând toate acestea:

„Acţiunile americane în Japonia constituie o violare a hotărîrilor luate la Potsdam şi o ameninţare a păcii în Extremul Orient, deoarece ele seamănă semnele unei agresiuni militare. Ameninţarea unei agresiuni împotriva Chinei este foarte mare. Atunci când Japonia va fi din nou înarmată, China va fi în mod neîndoios unul din obiectivele sale de agresiune".

Cadavrele de copii sunt strânse de un serviciu special depe străzi

Comerţul de mucuri de ţigări este în floare în cartierele sărace

Deruta în care se află Kuomintangul în urma victoriilor trupelor de eliberare conduse de Mao Tse Dun şi de Ciu Teh· este cu atât mai mare cu cât nici în Statele Unite nu mai poate avea încredere. Iste drept că Washingtonul ajută Kuomintangul, dar ajutorul acesta nu poate stăvili înaintarea trupelor populare, nu poate să înspire viabilitate unui regim care nu se bizue decât pe ura maselor populare.

Dealtfel în teritoriul care a mai rămas sub controlul Kuomintangului situaţia este disperată. Desorganizarea este atât de mare, încât aprovizionarea, chiar şi a centrelor mai importante, este făcută în condiţiuni mizerabile. Mortalitatea a atins proporţii uriaşe şi în oraşe. Astfel la Shanghai foametea domneşte în cartierele sărace ale oraşului căci în cartierul internaţional şi cel al bogătaşilor, se mai dobândeşte încă alimente cu bani foarte mulţi.

Nu trebue să se uite că Shanghaiul este cel mai mare oraş al Asiei, având cinci milioane de locuitori. Centrul locuit de 70.000 de europeni şi de bogătaşii chinezi, are un aspect mai civilizat. Imediat ce pătrunzi în cartiere, mizeria apare în toată goliciunea ei hâdă şi nu rareori poţi vedea cadavrele oamenilor morţi de foame, mai ales cadavre de copii, zăcând în mijlocul drumului.

Acestea sunt binefacerile „ajutorului american".

Dar poporul chinez, sub conducerea partidului său de avantgardă, ştie acest lucru şi luptă pentru a se elibera. Punctele strategice de sprijin ale Kuomintangului cad unul după altul, Manciuria este eliberată, trupele populare se află în faţa Nankingului şi toate „apelurile disperate" ale mareşalului Ciang Kai Shek şi ale soţiei acestuia, adresate bonzilor depe Wall-street nu mai pot să abată din cale dezastrul care-i aşteapă.

Intre timp, în China eliberată se naşte o viaţă nouă, o viaţă de ale cărei roade populaţia chinuită de milenii de tot felul de exploatatori, a început să se bucure.

ZENO FLORESCU

ZOIA COSMODEMIANSKAIA

EROINĂ A POPORULUI SOVIETIC

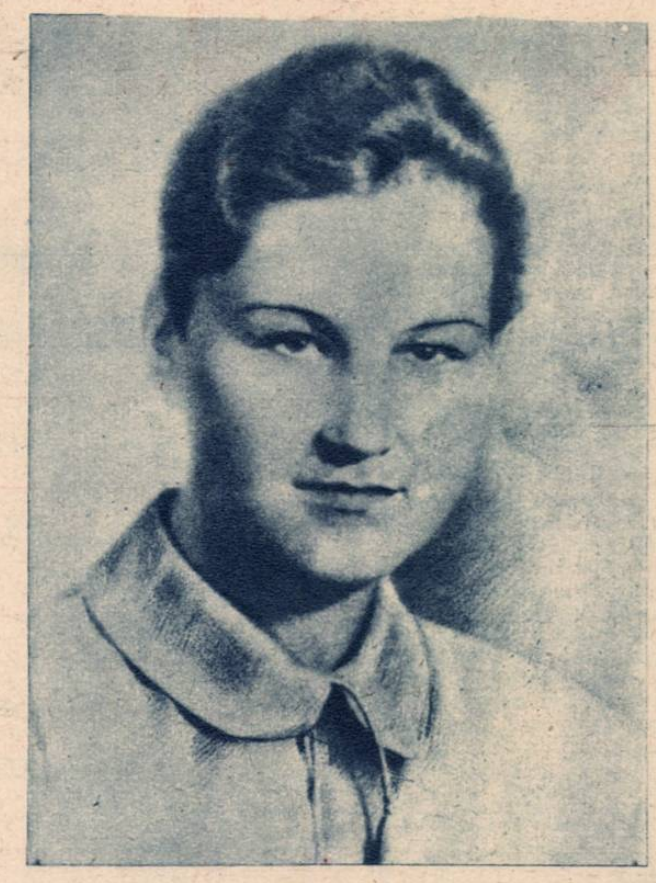

SUNT 7 ani de atunci. Vântul de Decembrie şuiera aspru. In jurul spânzurătorii din piaţa oraşului, la ordinul comandantului german, se adunase multă lume. Bătrânii stăteau neclintiţi, cu privirea fixă şi o dungă adâncă între sprâncene; femeile îşi duceau mâinile la ochi, sau încleştau pumnii. Imbrâncită de la spate de un neamţ, o tânără fată este dusă spre spânzurătoare. De gât ea are o tăbliţă, pe care stă scris: *Partizană incendiatoare de case*. Ea înaintează încet, cu picioarele sdrobite de lovituri, cu trupul plin de vânătăi, dar fără nici un vaet, fără nici un geamăt.

— Partizana Tania!.. Tania!.. şoptesc unii.

Sub numele acesta a fost cunoscută Zoia Cosmodemianskaia, până după alungarea nemţilor din faţa Moscovei, când s'a aflat adevăratul ei nume. Fiindcă atunci, când a fost prinsă de nemţi şi forţată prin bătăi şi torturi să vorbească, Zoia nici adevăratul său nume n'a vrut să-l spună şi a răspuns că se numeşte Tania.

...Era în 1941. Zoia Cosmodemianskaia trecuse în clasa 10-a, ultima clasă a şcolilor medii, după care urma să se înscrie la universitate.

Era o elevă minunată, harnică şi sârguitoare, bună colegă şi prietenă. Iubea dreptatea şi ura minciuna, avea un suflet cinstit şi multă dragoste de învăţătură şi de oameni.

Fusese învăţată de mică să cunoască munca şi să o respecte. Fusese învăţată să-şi iubească Patria şi să ştie s'o apere.

Iată că vine războiul. Zoia ar fi vrut să plece pe front, unde o chemau avântul şi curajul ei tineresc. Pe front nu poate să plece, dar Zoia încearcă tot ce poate face pentru binele şi apărarea Patriei ei: în timpul bombardamentelor aeriene face de pază pe acoperişurile caselor, ajută la stingerea bombelor incendiare sau dă diferite ajutoare sanitare. Dar Zoia vrea să facă tot mai mult pentru Patria ei. Kiev, Harcov, Odessa, cad unele după altele; frontul se apropie din ce în ce de Moscova. Zoia izbuteşte să se înroleze într'o companie de partizani, care luptă în dosul frontului, lângă Moscova.

Avântul Zoiei Cosmodemianskaia este de neînvins, viaţa de partizană este grea. Iarna e în toi, luptele sunt crâncene, dar Zoia nu cunoaşte nici oboseala, nici teama, nici desnădejdea, pentrucă ea crede în victoria trupelor sovietice. Toate misiunile care i se dau, le duce la bun sfârşit, cu curaj şi optimism.

Intr'o zi i se încredinţează o misiune grea. In satul Petrişcev se află că sunt cantonate trupe inamice, precum şi depozite de muniţii şi explosibile.

Zoia insistă să fie trimisă în acest sat. Pitulându-se prin zapadă, ea reuşeşte să se apropie de liniile duşmane; taie cablul telefonic german, dă foc grajdurilor de cai şi se pregăteşte să aprindă explosibilul care urma să arunce în aer depozitele.

Dar în acel minut e prinsă, dusă în faţa comandantului neamţ care vrea s'o facă să vorbească.

Niciunul din chinurile la care a fost supusă, n'a izbutit să descleştească gura Zoiei Cosmodemianskaia. Nici bătăile la tălpi cu curele ude, nici plimbările prin zăpadă şi ger numai în cămaşe n'au făcut-o să vorbească.

Ba la o singură întrebare a răspuns Zoia Cosmodemianskaia!

— „Unde se găseşte Stalin? a fost întrebată. Ofiţerul german a scrutat-o cu privirile. Zoia a răspuns prompt, fără şovăire, cu privirea îndreptată semeţ înainte:

— „Stalin se află la postul său".

Şi altceva nimic, dar aceasta a fost ultima noapte de tortură, pentrucă a doua zi, în piaţa oraşului, se înălţa o spânzurătoare.

...Călăul se pregăteşte să-i treacă ştreangul după gât. Zoia stă dreaptă, nemişcată, fără să scoată un scâncet de durere, cu toate că trupul îi este zdrelit de lovituri, fără teamă de moartea care o aşteaptă.

Ştreangul i-a fost trecut după gât. Ofiţerul neamţ face semn călăilor să se oprească o clipă, pentruca scena să fie fotografiată.

In acest moment, glasul Zoiei Cosmodemianskaia răsună cu putere:

— „Dece vă uitaţi, tovarăşi, cu atâta spaimă?

Fiţi mai curajoşi, luptaţi, omorîţi pe nemţi, incendiaţi, otrăviţi! nu mi-e frică de moarte! E un noroc să mori pentru poporul tău!

Ofiţerul neamţ înfuriat, se apropie şi-o loveşte cu pumnul peste gură, s'o silească să tacă.

Dar Zoia strigă mai departe:

— Mă spânzuraţi voi pe mine, dar eu nu sunt singură! Suntem un popor de două sute de milioane şi voi n'o să puteţi să ne spânzuraţi pe toţi! Voi fi răzbunată! O să vi se plătească cu vârf şi îndesat.

Ştreangul s'a înnodat în jurul gâtului Zoiei. Cu o sforţare supraomenească ea-l mai desface odată cu ajutorul mâinilor şi strigă:

— „Adio tovarăşi! Luptaţi, nu vă fie teamă! Stalin e cu noi! Stalin va veni!...

...Ochii Zoiei Cosmodemianskaia s'au închis.

Dar numele ei a rămas; a rămas în cântecele şi legendele poporului său, a rămas în istoria poporului sovietic, care o numără printre eroinele sale.

a. b.

INTÂLNIRE CU LENIN

(Urmare din pag. 6.)

Lovi din nou cartea cu palma.

— Or nu trebue să încrucişăm niciodată braţele, căci în acest caz ni se vor pune cătuşe. Isbucni în râs M'am interesat astăzi la telefon cum stăm cu muniţiunile şi atunci ne-a fost cetită o telegramă pe care ţi-a trimis-o Stalin şi în care scrie că situaţia la Tariţin s'a îndreptat. Probabil că unul dintre colaboratorii dumitale, cu mai puţină experienţă, le-a arătat telegrama, şi respectivii s'au şi bucurat şi au gândit: La ce bun să se mai ostenească, din moment ce situaţia s'a îndreptat în orice caz? Sunt însă de altă părere. Nu este vorba numai să rezişti duşmanului şi să-l goneşti depe faţa pământului. Ce părere ai? Aş vrea să-ţi cunosc punctul de vedere.

Parhomenco sta în poziţie militară în faţa lui Lenin, cu obrajii încinşi de ruşinea chinuitoare. „Deabia am întors spatele, gândi el şi toate merg dea'ndaratelea.

Lucrul principal, ceeace el Parhomenco ar fi trebuit să facă personal, îl făcuse Lenin pentru dânsul.

— Nu trebuia să fie aşa! spuse el.

— Ce nu trebuia să fie aşa?

— Nu am procedat cum trebue. Am dat drumul trenului şi mi-am închipuit că acu na este totul în ordine.

Lenin râse din nou.

— Hm! Ştii însă că totuşi mai există o Putere Sovietică, nu-i aşa? Dacă Puterea Sovietică ţine într'adevăr ca d-ta să obţii muniţiunile, atunci e neîndoios că lucrurile se vor realiza!

Un bec roşu se aprinse. Lenin puse mâna pe receptor, ascultă şi după aceea spuse:

— Exact tovarăşe. Situaţia la Tariţin s'a îndreptat. Trebue însă să distrugem complet duşmanul Este o lege a istoriei Insist să predaţi întreaga cantitate de armament pe care a cerut-o Parhomenco. Toată! Uite-l, acuma este în faţa mea, vociferează şi se agită. — Lenin acoperi microfonul cu mâna, zâmbi şi spuse încet:

— Asta am spus-o ca nu cumva oamenii să susţină că te porţi prea bland cu dânşii.

Dădu din cap, luă mâna depe receptor şi spuse:

— Da, da, îţi aud argumentele. Cum? Ridică obiecţiuni? Atunci dă-l dracului dar în orice caz politicos.

Puse receptorul jos, îşi frecă mâinile şi începu să se plimbe în sus şi în jos prin cameră. Era evident că-i mulţumit de mersul even mentelor. Il privi pe Parhomenco cu ochi limpezi şi zâmbitori şi îi puteai citi pe faţă că-i vine greu să se despartă cu uşurinţă de muncitorul acesta tânăr, cu bluza sa ruptă şi cu petecul pus artistic drept în cot. Amărăciunea lui Parhomenco era atât de sinceră şi atât de plăcută. Cât de îndemânatec şi de sprinten trebuia să fie omul acesta în mijlocul naturii, pe câmpii sau în pădure. Nici nu încăpea îndoială că-i plăcea să meargă la vânătoare. Felul său de a vorbi cu repeziciune, îi amintea de ţăranii siberieni.

Avem încă jumătate oră liberă, spuse Lenin privind la ceas. Apoi adăogă: — E în regulă. Putem să mergem puţin la aer.

Se duseră pe zidul Kremlinului, oprindu-se din când în când. Lenin privi spre cartierul Samoscvoreşce, privi fumul uşor care se colora în roşu slab în razele apusului. Printre case se vedeau cupolele bisericelor. Undeva începură să bată clopote.

— Pe acolo, în apropierea Tariţinului sunt şi lacuri? Se spune că este un ţinut de vânătoare minunat, spuse Lenin.

Parhomenco nu înţelese imediat despre ce vânătoare este vorba şi răspunse:

— Sunt numai lacuri sărate.

— Şi unde sunt lacuri sărate nu există sălbăticiuni?

Parhomenco, nesocotind vânătoarea ca o ocupaţie interesantă, răspunse dispreţuitor:

— Da. Flăcăii obişuuesc să meargă la vânat.

Lenin râse tare.

„Probabil că a încercat să vâneze, gândi el, şi n'a prea avut succes". Şi deoarece imaginea fumului străveziu şi a acoperişurilor care se întindeau în faţa sa, poleite de bronzul apusului, îi aducea o oarecare poezie în amintire, poezie pe care nu o putea preciza, întrebă:

— Care este scriitorul care-ţi place mai mult?

— Mamin Sibiriac, — răspunse Parhomenco.

Lenin îl privi din nou cercetător şi spuse:

— E un scriitor bun... — privi apoi din nou fumul, care se întindea peste cartierul Samoscvoreşce, şi adaugă încet: Da, dar Tolstoi e mai bun. Iţi recomand să-l citeşti.

CONGRESUL F. D. I. F.

(Urmare din pag. 3)

Femeile din lumea întreagă ştiu că prima condiţie pentru realizarea acestui scop este distrugerea fascismului, a spiritului fascist şi a exploatării omului de către om.

Terminarea victorioasă a războiului antifascist, prin aportul hotărâtor al Uniunii Sovietice, a creeat condiţii favorabile desvoltării civilizaţiei omeneşti.

Evenimentele internaţionale petrecute pe arena mondială dela terminarea războiului încoace, au demonstrat că pe scena politică a lumii sunt antrenate în luptă necruţătoare două tabere: cea democratică şi antiimperialistă, luptătoare pentru pace trainică şi cea imperialistă şi antidemocratică, aţâţătoare la un nou război.

In aceste împrejurări, congresul F. D. I. F. dela Budapesta, este menit să joace un rol deosebit de important în întărirea frontului păcii şi democraţiei.

Femeile din lumea întreagă vor demonstra cu acest prilej încă odată, hotărârea lor de a se opune cu ultima energie planurilor războinice ale capitalismului internaţional şi de a întări solidaritatea lor internaţională pentru eliberarea popoarelor subjugate de puterile imperialiste în scopul salvgardării păcii şi progresului omenirii.

In frunte cu glorioasele femei sovietice, femeile din lumea întreagă se angajează astfel să meargă înainte, pe drumul bunei stări.

Inchegată în focul luptei necruţătoare împotriva exploatării omului de către om, unitatea de luptă a femeilor muncitoare este menită să aducă un aport considerabil în aşezarea de temelii noui şi sănătoase vieţii popoarelor.

HORIA NICOARĂ

BILETE DE CINEMATOGRAF CU 50% REDUCERE

In dorinţa de a fi cât mai pe placul cititorilor, revista noastră a obţinut la principalele cinematografe din Capitală şi din ţară, bilete cu 50% reducere. Ca atare în cinematografele mai jos enumerate, vor putea intra la spectacole două persoane pe un singur bilet. Cititorii noştri vor detaşa biletul special din revistă, şi-l vor prezenta la cassa cinematografului respectiv.

LISTA CINEMATOGRAFELOR ŞI PROGRAMELE FILMELOR

BUCUREŞTI:
Cinema Scala: *Aventurile lui Fridolin*
„ Trianon: *Ora 6 după război*
„ Marna: *Aventurile lui Fridolin*
„ Moşilor: *Glinka*
„ Casa Prieteniei Româno-Sovietice: *Din zori până'n amurg*
„ Volta: *Submarinul 323*
„ Odeon: *Aventurile lui Fridolin*

CRAIOVA:
Cinema Apollo: *Cei 7 viteji*
„ Scala: *Când trandafirul înfloreşte*
„ Select: „ „
„ Rio: *Omul 217*

CONSTANŢA:
Cinema Progres: *Când Trandafirul înfloreşte*

BRAŞOV:
Cinema Reduta: *Petru triumfătorul*

FOCŞANI:
Cinema Scala: *Alex. Matrosov*

GALAŢI:
Cinema Odeon: *Inima noastră*

BACĂU:
Cinema Fantasio: *Căsătorie în umbră*
„ Mărăşti: *Petru cel mare I*

IAŞI:
Cinema Sidoly: *Valsul Primăverii*
„ Phönix: *Băiatul dela periferie*

PLOEŞTI:
Cinema Roxy: *Când trandafirul înfloreşte*

BARLAD:
Cinema Francez: *Mica şcolăriţă*

GIURGIU:
Cinema Modern: *Cuceritorii Aerului*

R. VALCEA:
Cinema Adreani: *Marite:*

TG. JIU:
Cinema Căldăruşe: *Doi Camarazi*

C. DE ARGEŞ:
Cinema Aro: *In numele vieţii*

ROŞIORI DE VEDE:
Cinema Carpaţi: Chestiunea Rusă

REALITATEA ILUSTRATĂ

CUPON CU 50% REDUCERE

VALABIL NUMAI IN SĂPTĂMÂNA DELA
2 XII — 8 XII 1948

DETAŞAŢI ACEST CUPON ŞI PREZENTAŢI-L LA CASSĂ

REINTOARCEREA VICTORIOASĂ

(Urmare din pag. 7)

fost trăgător cu mitraliere şi comisar, soldat şi comandant. A fost rănit, a fost prizonier la ruşii albi, a fost supus la torturi în închisorile contra-spionajului gărzii albe, a fugit din prizonierat şi s'a încadrat din nou în rândurile armatei. El a luptat la eliberarea Ucrainei şi a gonit pe ruşii albi din Voronej şi Crimeea. In anul 1918, Alex. Ivanov a devenit membru al partidului comunist.

După terminarea războiului civil, el s'a înscris la cursurile de actori de cinematograf. După doi ani de studii, el îşi începe activitatea la studio-ul LENFILM.

In anii războiului pentru Apărarea Patriei, Ivanov a realizat antrenantul flm „Sbmarinul T-9". Toate caracterele şi evenimentele acestui film, Ivanov le-a subjugat ideii de bază a dreptăţii şi a invincibilităţii cetăţeanului sovietic, care luptă pentru Patria sa, împotriva fasciştilor ce au atacat paşnica lor ţară.

Ultimul său film, „Două lumi", a fost o mare reuşită. Acest film prezintă sângerosul epizod al ocupaţiei republicei sovietice Letonia, de către armatele fasciste. Scenariul lui F. Knorre, i-a dat posibilitate lui Alex. Ivanov să realizeze un film interesant şi emoţionant despre lupta poporului leton pentru libertatea şi independenţa sa.

Regisorul comunist rus a venit în ajutorul tinerei cinematografii letone şi a creat un film viu şi pasionant. Acest film l-a legat pe Ivanov cu firul unei mari prietenii de cinematografiştii şi spectatorii letoni.

REALITATEA ILUSTRATĂ
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, Str. Const. Mille 5-7-9
Telefon 5.85.88

ABONAMENTE:
3 luni . . . Lei 325.—
6 „ . . . . „ 650.—
12 „ . . . . „ 1300.—

Abonamentele din provincie se trimit prin CEC cont 474 pentru Realitatea

Taxa poştală plătită în numerar conf. aprobării Dir Gen. P.T.T. Nr. 34.046 din 1948

CÂŞTIGĂTORII CONCURSULUI FILATELIC

Premiul I (un album Schaubek): Mircea Andreescu — Loco
Premiul II (un album Ka-Be): Miron Paraschiva — Loco
Premiul III (un album Ka-Be): Nicu Popescu — Tg. Mureş
Premiul IV (un clasor pt. mărci): Negreanu Alexandru — Ardeal
Premiul V (un clasor pt. mărci): Ervin Hornstern — Loco
Premiul VI (un clasor pt. mărci): Morara T. Dinu — Giurgiu
Premiul VII (un clasor pt. mărci): Ioana Dobrescu — Iaşi
Premiul VIII (o pensetă din plexiglasse): Stoica A. Adam — Giarmata
Premiul IX (o pensetă din plexiglasse): Krambo Mihai — Giarmata
Premiul X (o pensetă din plexiglasse): Alina Marian — Timişoara
Premiile XI-XX (diverse menţiuni în mărci poştale): Alexandru Ionescu (Cluj) Grigore Popovici (Galaţi) Eveline Hart (Suceava) Sandu Adrian (Constanţa) Val. Şoldan (Loco) Magda Damian (Brăila) Ionel Klein (Sibiu) Vladimir Stobovsky (Loco) Leon Argintescu (Bacău) Mircea Aurian (Loco)

Premianţii care locuesc în Bucureşti, sunt rugaţi a trece în orice zi între orele 8—14 la sediul redacţiei noastre din str. Sărindar 5-7-9 pentru a-şi ridica premiile. Celor din provincie premiile le vor fi trimise prin poştă.

JOCURI ★ CONCURSURI ★ DIVERTISMENTE

NIMIC NOU DESPRE ELE

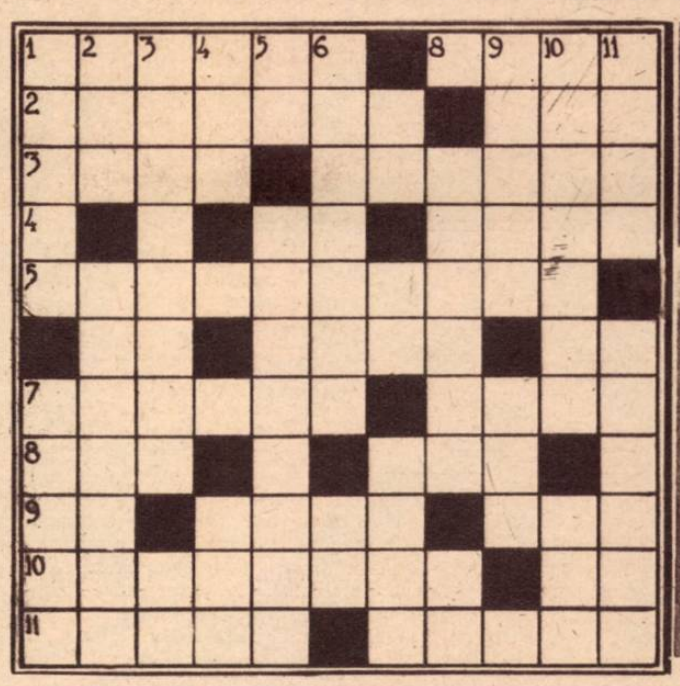

ORIZONTAL: 1. — Pisici. — Schimbător de ace. 2. — Ocolire. — Lichid palindromic. 3. — Ţelul femeii conştiente de menirea ei. — Sare a acidului oxalic. — Căluţ dobrogean. — Femeie rar întâlnită. 5. — In sufletul femeii (pl.). 6. — Femeia în pronume. — Ciorchine... ştiinţific. — Aramă. 7. — Naculate. — Lichid pentru leşinul dumneaei. 8. — A iubi. Argument puternic. 9. — Legătură. — Iarna îşi au zilele lor. — A nu face nimic. 10. — Afişare. — Plantă. 11. Ţeluri. — Tânără studioasă.

VERTICAL: 1. Membre în U.F.D.R. — Cu părere de rău! 2. — Simbolul femeii. — Rude. 3. — Aşa cum pretindeau fostele regimuri că este femeia. — Banca Naţională. 4. — Fir încurcăreţ. — Gura pisicii. 5. — Sodiu. — Doritoare. 6. — Femei ce nu visează decât amor. — Negaţie rustică. 7. — Fost — Când nu e pronume e interjecţie. — Ifosele dumneaei. 8. — Gaj. — Soţul lui 6 oriz. (1). 9. — Patruped minuscul la şah. — Cerneala desenatorului. 10. — Abătute. — Indoitura la marginea rochiei. 11. — A greşi. — Orăşenească.

TRAIAN ZEŢARU - Craiova

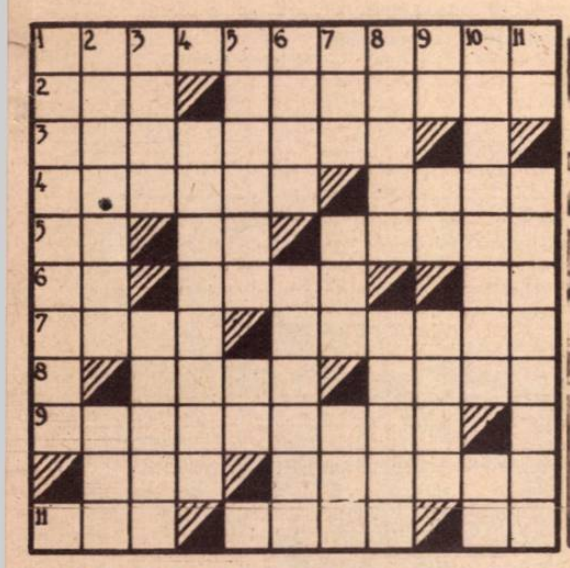

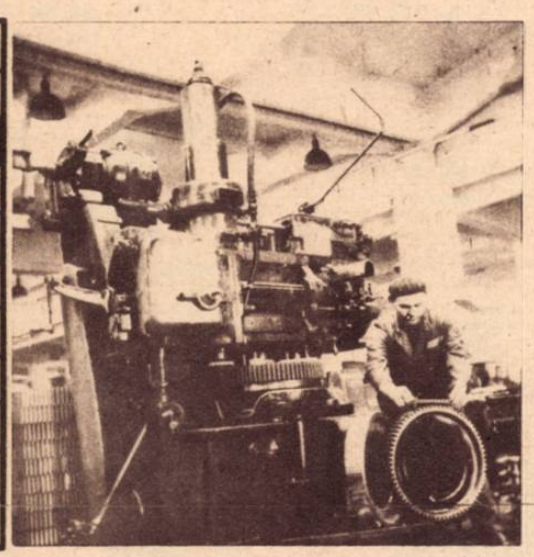

UNIŢI PRIN MUNCĂ

ORIZONTAL: 1. — Partidul celor ce muncesc. 2. — Moşul somnifer' — Meseriaş 3. — Organizaţie muncitorească. 4. — Cu miros de eter. — Zâne. 5. —Simbol dătător de sănătate.—Editură.—Vladimir Ilici. 6. — Spetează. — Ceeace se vede în ochiul altuia.—Şi. 7. — Acest fară C. — Genialul conducător al popoarelor sovietice. 8. — Inţeles. — Fără un corn. 8. Care iniţiază ceva. 10. — Particulă pronominală. — Golf în Italia. 11. — Intocmai. — Cântăreţ. — Cămaşă.

VERTICAL: 1. — Oameni din câmpul muncii. 2. — Forţa sindicatelor. — Se taie celor care-l iau la purtare. 3. — Unchiule. — Perfecţiona. 4. — Ceeace s'a făcut oamenilor muncii din ţara noastră de către actualul regim democratic. 5. — Celebră epopee. — Pronume. 6. — Ritm. — Provocată. 7. — Greutate. — Chipul... lui Eminescu. — Peşte slab. 8. Porţie. — Inţelegere. 9. — Şi.—N.—Strune. 10. — Chin. — Nichel. 11.—Cs.—Exprimate.

Valentina Constantinescu - Loco

IN LUMINA REFLECTOARELOR

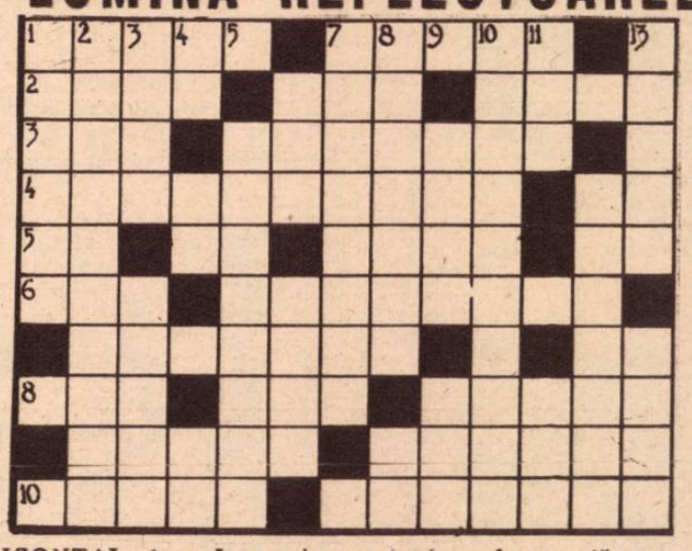

ORIZONTAL: 1. — June prim. — Acolo unde se plăteşte plăcerea unui spectacol. 2. — Răsunet. — Animal ispăşitor. — Emoţia artistului. 3. — Şansă. — „Alter ego" al artistului. 4. — Vase de răsboi. — Râu în Italia de Nord. 5. — Bir rebusist! — Alexandru. — ... şi fulgera. — Lucian Rădulescu. 6. — Pierd rolul din memorie. — In ea încearcă artistul să iasă. 7. — Sus cu ea! — Sandu Georgescu. 8. — Neagră în cerul gurii. — Maeştrii în arta teatrului. — Meşteşugar în aur. 9. — Tablouri... teatrale. — Verbul verzelor. 10. — Muzică la pantof. — Spectacol de după amiază.

VERTICAL: 1. — Sediul actorilor. — 2. Din lumea teatrului. 3. — Cortină pe cer. — Sunet de biserică. 4. — Aur chimic. — La revedere. — R. 5. — Amator în teatru. 6. — Ştofă. — O lume imaterială (pl.). 7. — Se cred actori. 8. — A manifesta impresia plăcută a unui spectacol bun - Abis. 9. — Culeg voturile. — Spectacol între pauze. 10. — Laţuri. 11. — A întoarce brazda — Râu în Germania. 12. — Verbul împărţitorului de programe la teatru. 13 — Cavalerul scenelor. — Ca un rol de seamă într'o piesă bună.

Cor. Nis

RUBRICA ŞAHULUI

COLŢUL PROBLEMEI

No. 29 Paul Diaconescu
Ploeşti
inedită

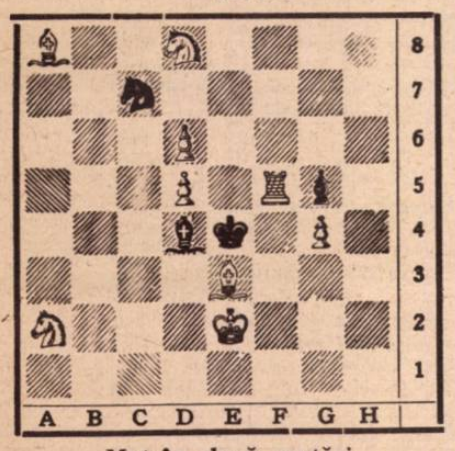

Mat în două mutări

No. 30—31 înv. Gheorghe Goşman
com. Ţânţari-Braşov
inedită

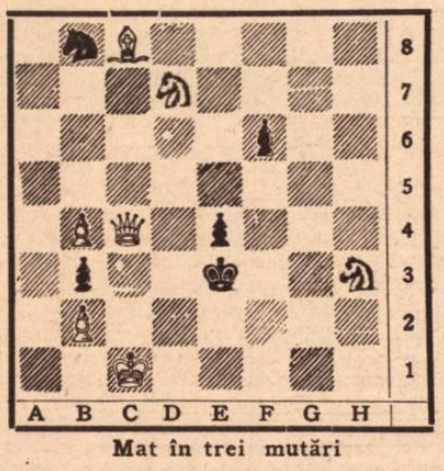

Mat în trei mutări

Gemen cu pionul negru b3 la h5; tot cu mat în trei mutări.

Soluţiile problemelor din No. 41 şi 42 vor apare în numărul viitor. Condiţiunile de participare la concursul nostru permanent de deslegări, le găsiţi în No. 41 şi 42 al revistei.

PARTIDE...

EST INDIANA

Alb: Dr. M. Euwe *Negru:* M. Najdorf — Turneul din Veneţia, 15. X. 1948 — 1. d4, Cf6; 2. c4, g6; 3. g3. Ng7. 4. Ng2, d5; 5. c×d5, C×d5; 6. e4, Cb6; 7. Ce2, Cbc6; 8. d5, Cb8; 9. Cbc3, c6; 10. 0—0, c×d5; 11. e×d5, 0—0; 12. Db3, C8d7; 13. a4, Ce5; 14. a5, Cbd7; 15. Ne3, Cg4; 16. Nd4, N×d4; 17. C×d4, Cgf6; 18. a6, Cc5; 19. a×b7, N×b7; 20. Db5, Db6; 21. Tfe1, Tfe8; 22. b4, Ca6; 23. Cc6, Rf8; 24. Dc4, Cc7: 25. Ca4, Db5; 26. D×b5; C×b5; 27. Cc5, N×c6; 28. d×c6, e6; 29. Cd7+, Re7; 30. C×f6, R×f6; 31. c7, C×c7; 32. N×a8, T×a8; 33. Ta5, Cd5; 34 Tb1, Tb8; 35. T×a7, T×b4; 36. T×b4, C×b4; 37. h4, h5; 38. Rg2, Cc6; 39. Td7, Ce5; 40. Tc7, Cg4; 41. Rf3, Ch6; 42. Rf4, Cf5; 43. Re4, Ch6; 44. Tc3, Cg4; 45. Tf3+, Re7; 46. Rd4, f5; 47. Rc3, e5; 48. Rd2, e4; 49. Ta3, C×f2; 50. Ta7, Rf7; 51, Re3 şi remiză.

SLAVA

Alb: M. NAJDORF Negru: G. Primavera — Turneul din Veneţia, 18. X. 1948 — 1. d4. d5; 2. c4, c5; 3. Cf3, Cf6; 4. Cc3, e6; 5. e3, Ne7; 6. Nd3, 0—0; 7. b3, Cbd7; 8. 0—0. c5; 9. Nb2, b6; 10. De2, Nb7; 11. Tad1. c×d4; 12. e×d4, d×c4; 13. b×c4, Dc7; 14. d5, Cc5; 15. d6, N×d6; 16. Cb5, N×f3; 17. D×f3, N×h2+; 18. Rh1, Df4; 19. N×f6, C×d3; 20. T×d3, g×f6; 21. Dh3, Tad8; 22. Tf3, D×c4; 23. R×h2, D×f1; 24. Tg3+ şi negrul cedează.

ŞTIRI ŞAHISTE

DIN STRĂINĂTATE

SPINDLERUV MLYN. Intre 11 şi 13 IX c. a avut loc Olimpiada Muncitorească în organizarea Consiliului Sindical din Cehoslovacia. Rezultatul a fost următorul: I Ungaria 12½ pte; II Jugoslavia 9½; III Polonia 9; IV Cehoslovacia 8; V Elveţia 1 pct.

NEW-YORK. Intre 25. XII. 1948 – 6. I. 1949 va avea loc un turneu internaţional cu următorii participanţi: Kramer Ed. Lasker, Dr. Euwe, Fine, Reshevsky, Stahlberg, Najdorf, Kashdan, Horowitz şi H. Steiner, actualul campion al Statelor Unite.

DIN ŢARĂ.

ROGASKA-SLATINA. Aci a avut loc între 2 VIII şi 21 VIII un turneu care a revenit lui: Rabar 11½ pte; Puc 11; Prius 10; al 10-lea K. Opocensky (!) cu 7 pte, etc. (16 participanţi).

ORADEA. Revelaţia campionatului R. P. R., candidatul la maestru *Ştefan Szabo* a dat un simultan de 30 partide obţinând excelentul rezultat de 100% Simultanul a fost dat cu ocazia săptămânii Româno-Sovietice.

REŞIŢA. Candidatul la maestru Ştefan Erdelyi a dat un simultan la 27 mese obţinând rezultatul de +17,=3,—7. în cadrul acestei săptămâni. **P. DIACONESCU**

CUPON ŞAH No. 3

HUMOR DIN TOATĂ LUMEA

UN SPORTIV PASIONAT

— Mă ertați domnule, care este situația echipelor?
— Zero la zero.
— Uff! Ce bine că nu am întârziat!

CHURCHILL ȘI ELEVII SĂI
Și pe ei îi așteaptă prăpastia — Desen de *Efimov*

BEVIN A LUAT CUVÂNTUL
„Vocea Americii"... londoneză

CAINELE POLIȚIST ÎN DILEMĂ
— De fapt aș trebui să-l duc la comisariat.

„PRECOCITATE"
— Nu, dragul meu, nu-ți pot spune ce simt cu adevărat. Tata e în cameră și trage cu urechea.

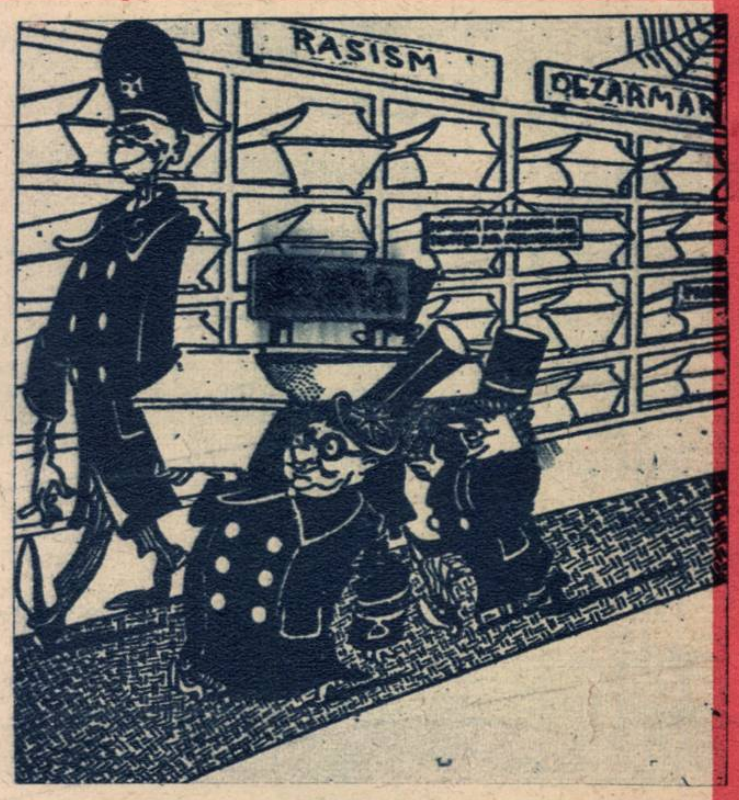

INMORMÂNTAREA

— Să mai spui că există dreptate pe lume. Noi facem problemele și profesorul ia salariu...

Patronul american: Smith, ai servit la noi 30 de ani și suntem mulțumiți de d-ta. Meriți o răsplată. De azi înainte ți se va spune: mister Smith.

POȘTA CONCURSULUI DE GLUME

Costin O. Picu — *Giurgiu.* Pentrucă din ultima d-tale scrisoare desprindem că ești de o iraşcibilitate excepțională explicabilă prin vârsta d-tale într'adevăr fragedă, nu-ți vom spune că epigramele trimise sunt submediocre. Iți vom spune pur și simplu că, pentru un începător epigramele trimise, chiar așa, neîndemânatice cum sunt, dovedesc certe preocupări humoristice, care, cultivate cu răbdare și perseverență, vor putea da roade. In chestia cu humoristul vechiu, a fost o confuzie de nume. După cum, o confuzie este și faptul că atribui redactorului acestei pagini un nume pe care acesta nu l-a purtat niciodată.

Trusea Ștefan — *Craiova.* „Șomerii" vor găsi de lucru în rubrică. Cealaltă însă își va comemora în curând parastasul.

Vlad Țepeș II — *Brăila.* Și d-ta crezi că dacă te numești Vlad Țepeș trebue neapărat să masacrezi toate poantele?

Chioran Gavrilă — *Sighișoara.* „Medicul distrat" va apare. Poate și cealaltă.

Ignăt Ignat — *Loco.* Cu un astfel de pseudonim, era inevitabil să scrii o „porcărie"...

Valentina Ionescu — *Brașov.* Probabil că strada pe care locuești d-ta e desfundată rău. Altfel nu ne explicăm pentruce versurile trimese de d-ta sub titlul „Prin vecini" șchioapătă de ți-e mai mare mila. Pe viitor fii mai atentă la versificație, și caută ca poantele să fie mai puțin discrete.

Chiriloiu Cornel — *comuna Albești-Argeș.* Mai trimite.

Pop Silaghi Vasile — *Cluj.* Dela d-ta așteptăm material mai interesant. Spiritul anecdotelor trimise este, ca și titlul lor: inexistent!

Mircea Diavolu — *Călărași.* Piei drace!...

Având în vedere ecoul pe care concursul nostru de glume l-a avut printre cititorii revistei și răspunzând numeroaselor sugestii primite, redacția **Realității Ilustrate** a decis să extindă obiectul concursului de glume și asupra epigramelor, schițelor, desenelor, poeziilor și în general asupra ori cărui material literar cu caracter humoristic.

In consecință anunțăm pe cititorii noștri, că primim în cadrul acestei pagini orice colaborări humoristice.

Reamintim totodată că orice material publicat se premiază cu lei 100.

Cititorii premiați care locuesc în București, sunt rugați a trece personal pe la sediul redacției noastre din str. Sărindar 5-7-9, tel. 5-85-88.

Cei din provincie, vor primi premiile prin poștă. **HAȘ**

OFENSA....

Vecinul: Fiul d-tale a asvârlit cu o piatră după mine.
Tatăl: Și te-a lovit?
Vecinul: Nu.
Tatăl: Și d-ta susții că acest neîndemânatic poate fi fiul meu?

trimisă de *Stoian Gabriel* — Focșani

IN AMERICA

— Sunt regele chibriturilor...
— Fii bun și depărtează-te: sunt regele benzinei!!!!

trimisă de *Geoseny* — Loco

E DUS LA BAE...

— Domnul Georgescu e acasă?
— E dus la baie.
— Bine, atunci am să-l aștept.
— Poftiți vă rog.

Trece un ceas, trec două, Georgescu nu se mai întoarce.

Musafirul, pierzându-și răbdarea, cheamă servitorul.

— La ce bae-i dus domnul Georgescu?
— La Constanța!

trimisă de *Lucian Mateescu* — Loco

Bibliotecă Universitară Iași

REALITATEA ILUSTRATA

Taxa poștală plătită în numerar conf. aprobării Dir. Gen. P.T.T. Nr. 34.046 din 1948

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI
09 | 25. Jan. 1949 | 1948

Nr. 44
DUMINICĂ 12 XII
LEI 25

O GRUPARE ARTISTICĂ DE COPII LA UN FESTIVAL A.R.L.U.S.

Comentar EXTERN

Ultima săptămână a însemnat pentru grupul statelor occidentale, conduse de Statele Unite, o serie de insuccese, care vădesc că oamenirea nu înţelege să se lase antrenată pe panta războiului şi că nici măcar ascendentul artificial pe care şi l-a creat America nu este suficient, spre a determina pe membrii O.N.U.-ului, ca la simplă comandă să ignoreze convenţiile internaţionale.

Pentru U.R.S.S. şi săptămâna aceasta a însemnat însă un mare succes moral şi politic. Discursurile d-lor Andrei Ianuarevici Vîşinski, Malik şi Tarapkin au fost modele de înaltă morală politică, de demnitate şi vigoare, astfel încât în ciuda presiunilor anglo-americane, mai mult de jumătate din membrii O.N.U.-ului au refuzat să voteze împotriva proectului de rezoluţie sovietic, privitor la principiul unanimităţii.

Acest proect subliniază că principiul unanimităţii marilor puteri în Consiliul de Securitate este o condiţie fundamentală pentru asigurarea activităţii eficace a O.N.U.-ului, în scopul promovării colaborării dintre naţiuni şi apărării păcii şi securităţii internaţionale.

Statele Unite şi Anglia au dus o luptă acerbă pentru a ajunge la neadoptarea acestei rezoluţii, dar nu au isbutit să obţină decât 23 de voturi din totalul de 48 ale Adunării, 9 fiind abţineri şi alte câteva delegaţii lipsind dela desbateri La comunicarea rezultatului votului, d. Malik, delegatul sovietic, a precizat;

„Delegaţia Uniunii Sovietice nu poate decât să atragă atenţia Comitetului şi Adunării Generale, asupra faptului că delegaţiile Statelor Unite şi Marii Britanii au votat împotriva proectului de rezoluţie propus de delegaţia Uniunii Sovietice, care prevedea consolidarea colaborării între naţiunile mari şi mici şi se baza pe principiul unanimităţii membrilor permanenţi ai Consiliului de Securitate, ca o condiţie esenţială pentru asigurarea eficacităţii activităţii O.N.U."

★

A doua chestiune care a frământat în cursul ultimelor zile O.N.U-ul a fost aceea a Palestinei. Nici de data aceasta atacul sincronizat al delegaţiilor anglo-americane nu a dus la rezultatul scontat de aceştia, ci la un altul cu totul opus. Se ştie că în conformitate cu interesele marilor societăţi petrolifere, care au investite capitaluri în Orientul Mijlociu delegaţiile anglo-americane au căutat să treacă planul Bernadotte ca bază în lichidarea conflictului palestinian.

Planul defunctului „mediator" nu este în esenţă decât o cale de asigurare a dominaţiei anglo-americane în Palestina, călcându-se rezoluţia Adunării Generale a O.N.U.-ului din 29 Noembrie 1947, prin care se prevedea împărţirea teritoriului palestinian în două state independente, Arab şi Evreesc. Prin planul Bernadotte, cea mai mare parte a Palestinei ar fi urmat să fie anexată Transiordaniei, stat marionetă condus de Abdulah, astfel încât în fapt Palestina ar fi fost la discreţia Londrei.

Comitetul politic al O. N. U.-ului a respins într-o majoritate încercarea anglo-americană de a se obţine pe orice cale o revizuire a hotărârilor Adunării Generale. Văzând că propunerile lor sunt menite eşecului categoric şi penibil, delegatul american a recurs la un artificiu de parlamentarism desuet propunând imediata ridicare a şedinţei, pentru „a se da delegaţilor posibilitatea de a studia situaţia".

Voind să ajungă pe orice cale la ţinta propusă, delegaţiile anglo-americane s'au cramponat de propunerea canadiană, care prevedea alegerea unei comisiuni de conciliere, care să fie formată din delegaţii celor cinci membri permanenţi ai Consiliului de securitate. Ţinta urmărită este limpede: pentru anglo-americani această comisiune ar fi să fie un instrument pentru realizarea scopurilor imperialiste. Dar intenţia aceasta a fost demascată de delegatul sovietic Tarapkin, care a arătat că această comisiune va fi formată din cinci membri, dintre cari patru au votat pentru rezoluţia anglo-americană, care a fost respinsă totuşi cu majoritate de comitetul politic. Ori în aceste condiţiuni nu poate fi vorba de o oglindire justă a voinţei majorităţii comitetului politic.

Cu toată argumentarea vădit logică a d-lui Tarapkin, anglo-americanii au isbutit şi de data aceasta să pună în funcţiune maşina lor de vot, — e drept cu un succes ralativ — obţinând 25 de voturi pentru, faţă de 9 abţineri şi 21 voturi contra proectului.

★

Intre timp politica americană pe plan extern continuă să se menţie pe linia incitării războinice şi a promovării elementelor fasciste. Este interesant să menţionăm în această privinţă, o notă a ziarului social-democrat german „Neue Ruhr Zeitung", care apare la Essen sub oblăduire britanică şi în care se arată că fostul colaborator al lui Himmler, redactorul şef al ziarului hitlerist „Das Schwarze Korps", anume Guenther, este astăzi la Washington în calitate de consilier de presă al Departamentului de stat pentru Germania.

Atitudinea aceasta a guvernului american explică dealtfel şi declaraţiile generalului Halder, fostul şef de stat major al Wehrmachtului nazist care nu a expus decât... un plan de agresiune împotriva Uniunii Sovietice, plan în care bineînţeles colaborarea deplină germano-americană se află la locul de cinste. Generalul Halder, criminal de război, nu se sfieşte să reitereze planurile agresive ale fostului său stăpân, care sunt vădit pe placul noilor săi stăpâni dela Washington. Numai că d. ex-şef de stat major nazist care se laudă a fi condus operaţiile dintre Volga şi Atlantic, uită se pare că a fost mai degrabă condus de vitejia trupelor sovietice şi de capacitatea statului major sovietic, până la Berlin, unde fără protecţia americană ar fi avut acelaş sfârşit, ca şi alţi camarazi ai săi tot atât de sus-puşi.

★

Şi fiindcă protecţia pentru nazism este atât de vădită la Washington, dece să ne mai mire gestul directorului marelui spital Gallinger, din capitala Statelor Unite, care în baza gradului său de vice-amiral, a interzis întrebuinţarea în transfuziile de sânge, a rezervelor de care dispune Crucea Roşie americană. Dece?

Simplu: fiindcă aceste rezerve sunt făcute din sânge atât de albi, cât şi de oameni de culoare şi „nu trebue să se altereze *puritatea* sângelui yankeu" cu sângele oamenilor de culoare.

Revista „Democratie Nouvelle" sugerează d-lui director-vice amiral să-şi facă rezerve cu sânge de membri ai S. S.-ului criminali de război aflaţi în Bizonia sub protecţie americană. In felul acesta nu va mai avea nimic de obiectat cu privire la puritatea rasei.

★

La Casa albă din Washington, frigurile alegerilor s'au potolit şi lucrurile au reintrat pe făgaşul normal. Ne referim desigur la partea politică. Preşedintele Truman, dorind să-şi ţie cuvântul dat alegătorilor, a anunţat că-şi va ţine făgăduiala şi va abroga legea Taft-Hartley, cu caracter net antisindicalist.

Ceeace n'a spus însă d. Truman este că a numit cinci jurişti, cari să elaboreze o serie de amendamente la legea Wagner, amendamente care vor duce practic la limitarea dreptului la grevă şi care vor da legii Wagner caracterul antisindicalist al legii Taft-Hartley.

Şi ca o completare a acestor intenţii, presa americană a anunţat, că procesul celor doisprezece conducători ai partidului comunist american, care se susţinea că a fost amânat sine die, a fost sorocit pentru ziua de 17 Ianuarie. Prin urmare reacţiunea americană continuă cinic realizarea planului său de spulberare a libertăţilor democratice.

In legătură cu această chestiune şi ca o ilustrare a metodelor reacţiunii americane reproducem întâmplarea relatată de revista „Action":

Robert J. Burke, detectiv particular, s'a prezentat la miezul nopţii la locuinţa fruntaşului comunist Thompson din New-York (Thompson este unul din cei doisprezece), în lipsa acestuia şi soţiei sale. El a năvălit în odaia copilei lui Thompson, care are numai 11 ani şi a ţinut-o sub ameninţarea revolverului. La strigătele copilei, Burke a fost dezarmat de vecini. La anchetă detectivul a declarat „că nu suferă pe comunişti şi că a voit să dea o lecţie lui Thompson". Urmare nu a avut această anchetă, după cum nu a avut urmare nici ancheta cu privire la rănirea lui Thompson, care s'a produs acum vreo două luni.

Sunt fapte care ilustrează starea de spirit din „ţara libertăţii".

★

Ziarul „Humanité" reproduce după „Daily Mail" o declaraţie a fostului ambasador britanic la Paris, Duff Cooper, care comentează ultimele legi anglo-americane cu privire la regiunea Ruhr. Intre altele d. Duff Cooper spune:

„In acest moment, înainte chiar de a fi încheiat un tratat de pace cu Germania, Marea Britanie şi Statele Unite îi restituie proprietatea şi direcţiunea industriilor din Ruhr. Aproape de necrezut şi totuşi adevărat.

Am face însă o greşală să ne încredinţăm cu totul soarta Washingtonului...

Această eroare ne-a costat cel de al doilea război mondial!

Vom repeta oare greşala?"

Desigur că între barea aceasta nu şi-o pune numai d. Duff Cooper, ci toţi aceia cari simt greu pe grumazul lor mâna marshalizată a monopoliştilor de pe Wall-street.

AL. CALISTRAT

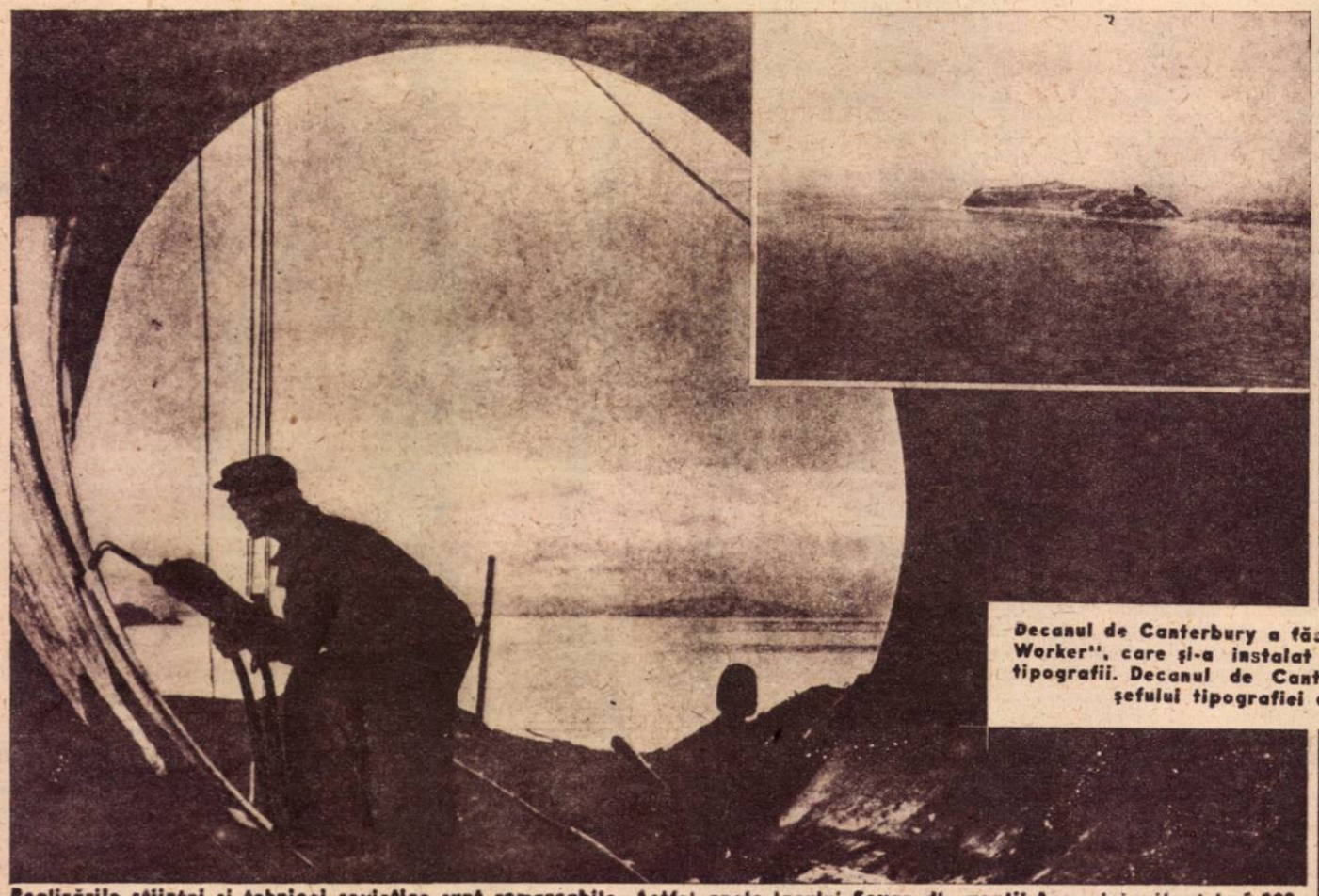

Realizările ştiinţei şi tehnicei sovietice sunt remarcabile. Astfel apele lacului Sevan din munţii Armeniei, situat la 2.000 metri altitudine, sunt captate şi îndreptate prin tuburi uriaşe spre opt centrale hidro-electrice. Aceeaşi apă irigă apoi o întindere de 120.000 hectare până acum nefertile. Imaginile noastre reprezintă: o vedere a lacului Sevan şi montarea unuia din tuburi, prin care apa va fi îndrumată spre uzină

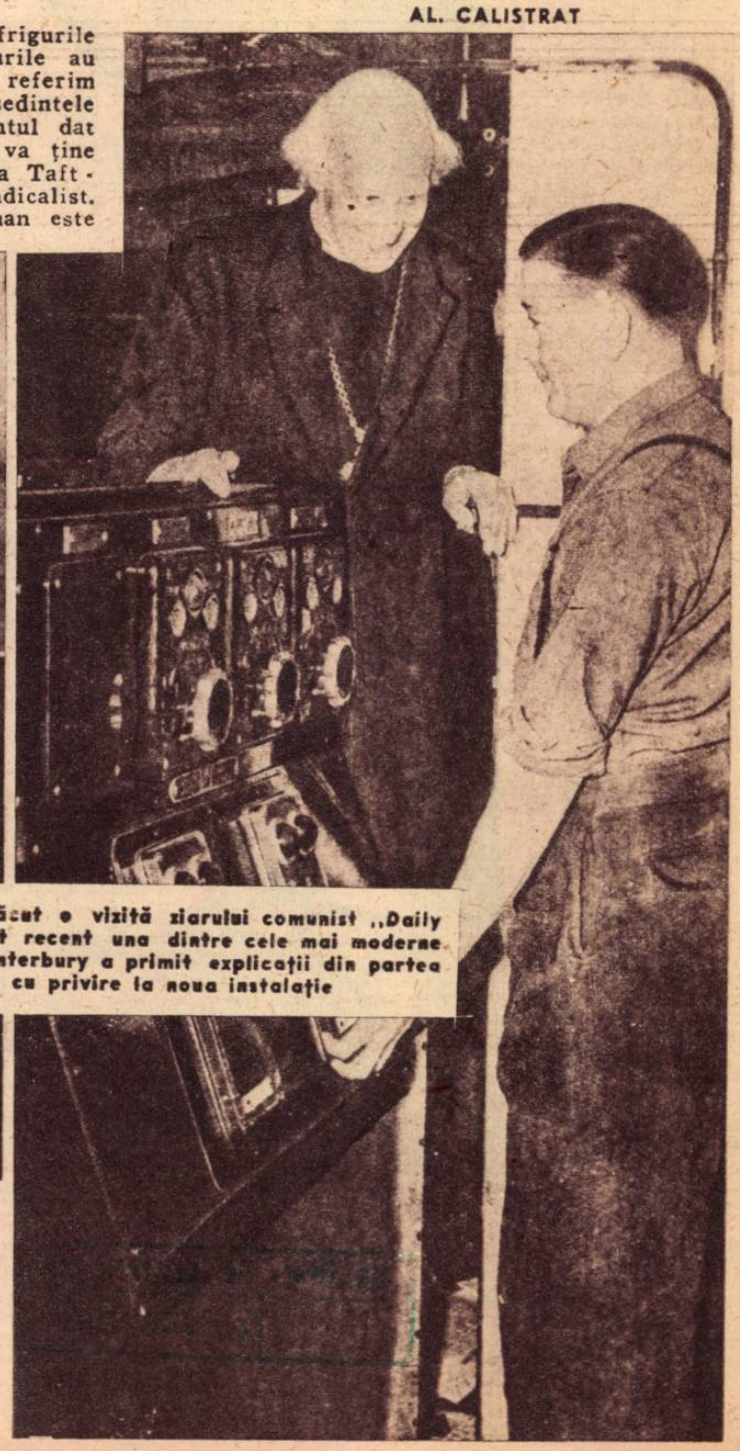

Decanul de Canterbury a făcut o vizită ziarului comunist „Daily Worker", care şi-a instalat recent una dintre cele mai moderne tipografii. Decanul de Canterbury a primit explicaţii din partea şefului tipografiei cu privire la noua instalaţie

13 Decembrie

TRECUTUL este fără îndoială un nesecat isvor de învățăminte, peste care s'au tras perdelele timpului, dar care, descifrat în plină lumină, ajută mersul înainte al civilizației.

Lumea suferă un neîncetat proces de transformare în continuă goană după mai bine, în căutarea formei ce poartă în sine eliberarea omului.

Omenirea s'a sbătut întotdeauna, din momentul în care primul puternic a reușit să creeze prăpastia dintre avut și lipsit, prăpastie care s'a adâncit din ce în ce mai mult, în măsura în care exploatarea s'a adâncit și ea.

O liniște aparentă, creiată artificial de clasa dominantă, nu putea ascunde vulcanul ce-și aduna forțele în adâncurile popoarelor.

Mânați și roși de propria lor stăpânire, bazată pe o orânduire socială nedreaptă, stăpânii s'au aruncat furioși unii asupra altora, singura cale de salvare a privilegiilor fiecăruia dintre ei, fiind războiul.

Războaielor sângeroase, le corespundeau valuri de lupte populare, căci fiecare război provocat de stăpâni nu aducea nicio ameliorare în starea muncitorilor, cari duceau greul, în timp de pace, ca și în timp de război.

Și conștiința claselor exploatate din lumea întreagă, a crescut simțitor în urma desvoltării în masse cât mai largi de oameni ai muncii, a învățăturii marxist-leniniste. Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, înfăptuită prin lupta clasei muncitoare, în strânsă alianță cu țărănimea muncitoare, împotriva moșierimii și burgheziei exploatatoare, a înlăturat exploatarea omului de către om de pe a șasea parte a globului.

In aceste împrejurări, în restul lumii, clasa capitalistă care își vedea serios amenințată poziția sa de exploatatoare, a trecut la acțiuni din cele mai agresive împotriva proletariatului, care, la rândul său, închegându-și o înaltă conștiință de clasă, s'a situat pe pozițiile luptei fățișe împotriva clasei stăpânitoare.

★

13 Decembrie 1918.

Conștientă de dreptatea cauzei sale, muncitorimea română ridicase și ea steagul luptei pentru înlăturarea nedreptăților sociale, pentru o democrație în folosul poporului, pentru pace, pentru pâine.

Tipografii se aflau în grevă.

Speriată de câteva întruniri muncitorești, oligarhia luă hotărîrea să împuște un număr de muncitori, pentru a îngrozi pe ceilalți.

Acesta era unul din criminalele procedee folosite de stăpâni, atunci când vedeau că muncitorii, nemaiputând îndura jugul, începeau să se miște.

Dar trebuiau păstrate aparențele „democratice", trebuia căutat un prilej. Și prilejul întârzia să sosească. Grevele și întrunirile decurgeau în liniște, fără a contraveni legilor țării. Atunci s'a recurs la o stratagemă, o cursă diavolească eșită din creerul corupt al liberalilor ce erau la cârma țării.

Deși era stare de asediu, s'au permis întrunirile muncitorești, cu speranța ascunsă că, împinși de greutăți, muncitorii vor face din întrunirile lor, manifestații împotriva regimului, prilejuind astfel amestecul trupelor, pentru „instaurarea ordinei" și a „disciplinei" burgheze în stat.

In semn de simpatie pentru tovarășii lor tipografi aflați în grevă, metalurgiștii pornesc o manifestație pașnică, singurele lozinci strigate fiind „Pâine" și „Libertate".

In rândurile nesfârșite, tăcuți și plini de dârzenie, cu mâinile aspre, bătătorite de muncă, cu privirile hotărîte, batalioanele de oameni ai muncii, armata păcii, manifesta pentru o viață mai bună, pentru asigurarea unor condiții omenești de existență.

Intrezărind motivul pe care-l căuta, burghezia premeditâ cu sânge rece asasinatul. Mitraliere fură montate în diferite puncte, fură aduse trupe, iar magazinelor depe str. Câmpineanu li se dădu ordin de închidere.

Odioșii regisori pregătiseră scena. Mai trebuiau instruiți actorii. Știind că nu pot conta pe ostași, de cari se temeau că vor fraterniza cu manifestanții, uneltele stăpânilor nu au neglijat nicio minciună pentru amețirea soldaților.

Li s'a spus că manifestanții sunt nemți în civil sau străini plătiți de nemți să facă revoluție: în discursuri sforăitoare s'a spus soldaților deabea veniți din război, că străinii și dezertorii vor să reînceapă războiul deabea terminat, numai pentru a se putea îmbogăți ei; s'a recurs la cel mai oribil procedeu, dându-se soldaților țuică fiartă pentru a-și pierde complet rațiunea.

Totuși, ostașii nu au tras.

La primul contact cu manifestanții, prin ceața băuturii, ei își dădură seama că au fost mințiți.

In fața lor nu erau nici străini, nici dezertori, ci muncitori, frați de-ai lor, care își revendicau drepturile.

Furioși și înspăimântați, ofițerii se repeziră asupra ostașilor cu pumnii.

Crescuți într'o teroare feroce, amețiți de băutură și lovituri, aceștia dădură ascultare odinului și traseră.

In căutarea unui prilej de a ucide muncitorii, după cum cereau necesitățile regimului, fuseseră uciși 102 oameni, fără ca motivul căutat să fi fost găsit.

Au fost uciși 102 nevinovați și schingiuite alte sute.

Dar, pentru a prezenta o justificare a asasinatului în massă, s'a afirmat că se reprimase o încercare bolșevică de rebeliune.

Ca virtute supremă se agita naționalismul, iar bolșevismul era prezentat ca fiind răul cel mai amar.

Guvernul înscenă un proces împotriva fruntașilor mișcării muncitorești, căutând astfel să-și atingă adevăratul scop, suprimând organizațiile socialiste prin suprimarea conducătorilor.

Aceștia fură băgați în închisori și printr'un regim de cruntă teroare s'a căutat compromiterea sau suprimarea lor.

Conducătorii muncitorimii: I. C. Frimu, Ilie Moscovici și ceilalți, nu au abdicat însă o clipă dela linia pe care mergeau, neadmițând nici o abatere dela crezul ce îi însuflețeau în momentele cele mai grele.

Mulți părăsiră lumea aceasta în ziua de 13 Decembrie 1918; mulți închiseră ochii în urma bătăilor din închisoare, mulți suferiră de atunci înainte de grele boli, cauzate de bătaie și foame.

Dar inima lor a bătut tot timpul pentru merea cauză a oamenilor muncii, a celor mulți și asupriți, pentru care au luptat cu abnegație, cu mândrie.

Lupta era grea, căci trebuia schimbată o concepție ce fusese ani dearândul strecurată în rândurile mulțimii; trebuia făcută educarea sănătoasă a oamenilor muncii în spirit proletar, în lumina luptei de clasă și a dreptății sociale.

S'a deschis proces conducătorilor manifestației din Piața Teatrului. Acuzațiile și calomniile plouau asupra muncitorilor. Dar toate fură spulberate. Nu se putu dovedi nimic infamant împotriva lor. Rămaseră însă morții, orfanii, văduvele și printre ei se plimbau liberi ucigașii. Procesul se desfășură încet, cu amânări. Deoparte o mână de oameni: stăpânii. Dincolo: mulțimea, frământată, chinuită, însuflețită de speranță. Până în cele din urmă țapii ispășitori au fost găsiți.

Condamnați, muncitorii transformară temnițele lor în neîntrecute școli, unde se pregăteau cadrele necesare mișcării de eliberare din ghiara exploatării.

Cunoscând adevărul, poporul muncitor căpătase noui forțe.

Știa că în el este și număr și putere.

Stăpânii încercau spasmodic să-și mențină situațiile privilegiate.

Pentru aceasta poporul trebuia ținut în întuneric și, când nu se mai putea altfel, trebuia hrănit cu neadevăruri.

La proces muncitorii au vorbit, poporul a auzit și s'a luminat.

Acum cunoștea calea ce va aduce pacea și dreptatea.

Zadarnic au cerut dreptate dela conducătorii ce s'au perindat la cârma țării, căci aceștia, fiind puși în mișcare de stăpâni, apărau interesele stăpânilor.

Dreptatea nu putea veni de acolo. Din mijlocul poporului răsăreau mereu alți luptători pentru libertate. Forța poporului creștea, cu cât exploatarea se înăsprea mai mult. In lume se auzea un sgomot surd și prelung. Uriașul cu mii de capete, poporul se trezea la viață.

Inspăimântați, stăpânii porniră din nou pârjolul. Dar prea târziu, căci în lume pătrunseseră ideile noui, desrobitoare.

J. L. STELIAN

ASPECTE PITOREȘTI DIN U.R.S.S.

Orașul vechiu Samarkahde care a fost cucerit în anul 329 pe timpul lui Alexandru Macedon

In centrul orașului Samarkahde, pe strada Lenin

Facultatea DE dansuri

IŞI VA DESCHIDE PORŢILE

De câteva zile, în Piaţa Amzei la nr. 8, o permanentă agitaţie îţi atrage atenţia; prin faptul că eroii agitaţiei respective rar depăşesc vârsta de 11 ani şi cum fetiţele covârşesc prin număr pe băeţi, te întrebi cam ce ar putea fi....

Dacă deschizi uşa, o diversitate de culori te opreşte o clipă în loc, apoi te întâmpină în prag viaţa, sprinteneala şi vioiciunea acestor

mlădiţe, cu picioarele goale, în costume de balet improvizate, pregătite să înfrunte proba cea mare... examenul!

Pentru prima oară anul acesta va exista la noi în ţară o facultate de coregrafie, aşa încât cei cu talent se vor putea pregăti în mod serios, după metode noi, experimentate cu succes dincolo de graniţa din Răsărit şi aceasta este explicaţia afluenţei de amatori la acest examen. Totuşi...

Există un „totuşi" care trebueşte analizat cu atenţie, pentru ca să putem afirma cu putere şi siguranţă că ne aflăm pe drumul cel bun.

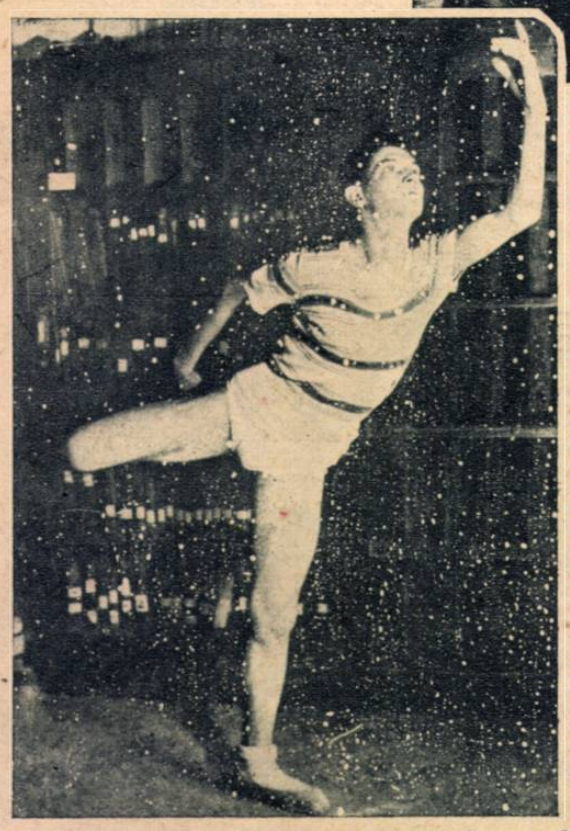

Primul element care te surprinde este disproporţia între numărul candidaţilor şi al candidatelor. Fete prea multe, băieţi prea puţini. Părinţii socotesc greşit că dansul nu poate fi o meserie bărbătească.

Cu aceeaşi surprindere, constaţi că din cei peste 600 de candidaţi provincia n'a trimis decât 10—15, pentru ca imediat să observi că, în general, amatorii nu prezintă acea schimbare de proporţie — remarcată la celelalte facultăţi — în ceeace priveşte originea socială a candidaţilor.

Am stat de vorbă cu câteva mame; cu o singură excepţie, mi-au confirmat că şi-au dat fiica la balet pentru a putea căpăta graţia necesară unei viitoare domnişoare bună de măritat.

— Să facă balet? Doamne fereşte! Asta-i o meserie pentru oamenii care n'au ce face!...

Şi dacă gândesc astfel, nu e de mirare. N'au făcut niciun efort să priceapă ce se petrece în jurul lor, să pătrundă cu toată atenţia şi să-şi explice transformările structurale prin care trecem; n'au învăţat nimic din pilda popoarelor sovietice care ne-au trimis în repetate rânduri, soli ai artei lor înaintate.

De ce ne-am extaziat în faţa ansamblului de dansuri populare Igor Moiseev, de ce ne-au cucerit ansamblurile de dansuri ale Armatei Roşii, ansamblul de dansuri ucrainene şi de curând ansamblul georgian?

Tehnica, expresivitatea, puternica lor sensibilitate şi mai ales adânca înţelegere a rostului pe care îl are dansul în opera de educaţie a maselor, este una din explicaţii.

Legat puternic de idealurile, de frământările, de efortul pentru construirea unei societăţi, în care viaţa să fie din ce în ce mai aducătoare de lumini — legat de popor — dansul în U. R. S. S. reconsiderat şi ridicat pe planul pe deplin meritat de această artă, a devenit o preocupare din ce în ce mai însemnată a oamenilor muncii din Republica vecină şi prietenă.

Trebue să înţelegem că dansul este o profesiune ca oricare alta, în care cei înzestraţi şi doritori de muncă pot să-şi găsească făgaş de viaţă, profesiune care în Republica Populară Română, Statul socialist de mâine, se bucură de o deosebită preţuire.

★

Examenele continuă; e adevărat că înscrierile au încetat, dar pentru fiii oamenilor muncii, există posibilitatea de a mai lua parte la ele. Secretariatul facultăţii de coregrafie va fi deschis încă vre-o câteva zile. Se primesc băieţi dela 9—18 ani.

SAVEL GRUNEA

UN FESTIVAL A. R. L. U. S.

ANIVERSAREA Constituţiei Staliniste a fost sărbătorită cu un deosebit entuziasm şi în Capitala ţării noastre, unde oamenii muncii au ţinut să-şi manifeste odată mai mult, cu această ocazie, marea lor dragoste pentru popoarele sovietice.

Astfel, Duminică 5 Decembrie 1948 a avut loc în sala „Alhambra" un festival organizat de sectorul III Albastru A. R. L. U. S.

După cuvântul de deschidere rostit de d-l Mihail Lupescu în legătură cu aniversarea Constituţiei Staliniste, a urmat un bogat program artistic interpretat de mai multe echipe de copii.

O orchestră alcătuită numai din copii, a executat „Uvertura Comică" de Keller Bella; „Pe o piaţă Persană" de Ketelby şi un potpouriu de melodii sovietice şi româneşti.

Ansamblul de copii C.A.M. de sub conducerea d-lui prof. Constant Demetrescu a prezentat apoi un program de dansuri, festivalul încheindu-se cu câteva declamaţii interpretate de micuţele Victoriţa De Mayo şi Amalia Ştefănescu.

CONSTITUȚIA STALINISTA
O GARANȚIE A DREPTURILOR OMULUI

de L. NORIN

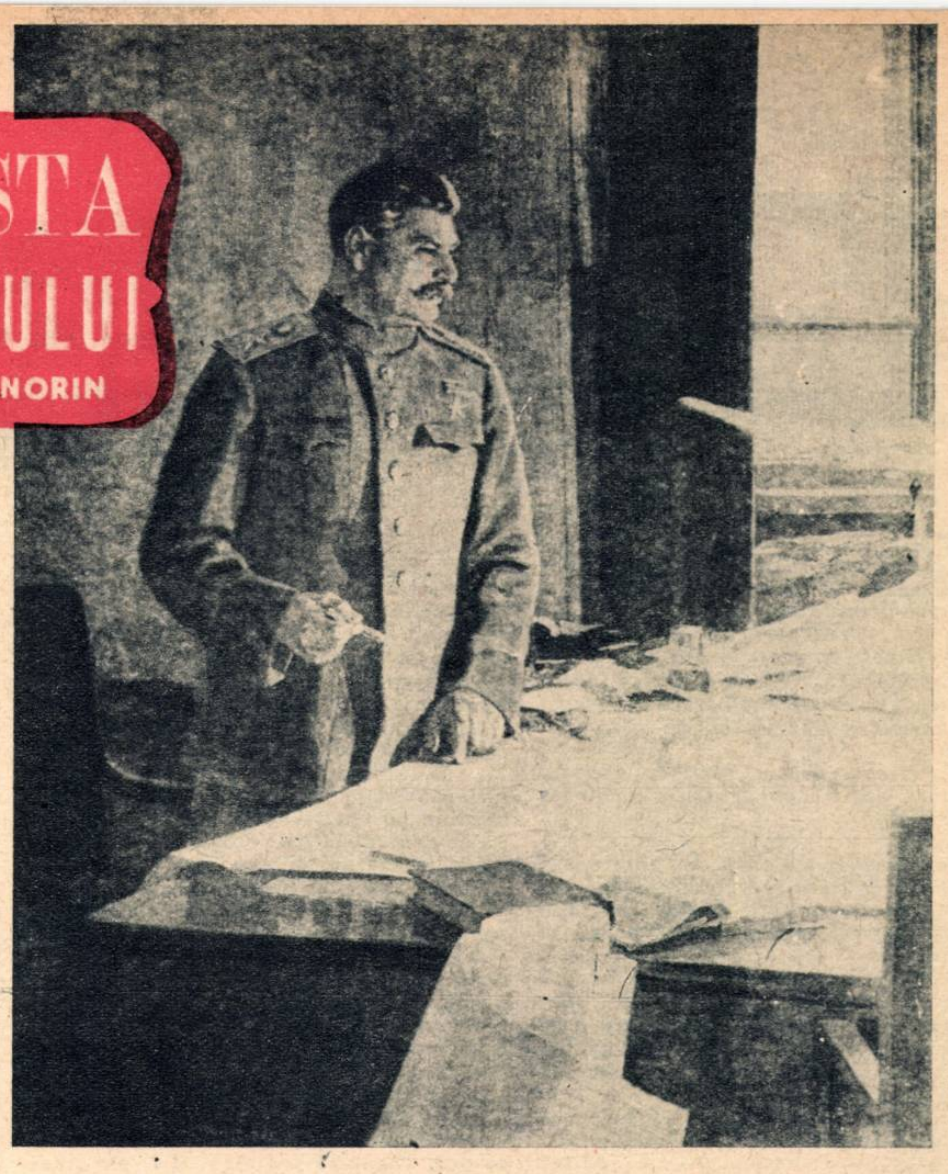

COMITETUL pentru chestiunile sociale, culturale și umanitare, înființat de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite, a discutat proectul Declarației drepturilor omului.

Delegata americană EleonoraRoosevelt, delegații Braziliei, Venezuelei și Chili, împreună cu reprezentanții altor țări, care urmează supus majoritatea anglo-americană, au epuizat toate focurile de artificii ale frazelor răsunătoare și bombastice în apărarea drepturilor omului. Cât de fățarnice și mincinoase sunt aceste fraze se vede și din faptul că majoritatea anglo-americană a votat contra propunerii sovietice cu privire la anularea pedepsei cu moartea în timp de pace. Singura menire a tuturor acestor discursuri constă în a ascunde tabloul real al groaznicei lipse de drepturi și a condițiunilor inumane ale vieții a milioane de oameni simpli fn țările capitalismului.

Delegația sovietică a demascat caracterul adevărat al manevrelor reprezentanților blocului anglo-american. Printre alte motive, foarte importante, după care delegația sovietică socoate proectul declarației, prezentat de către Consiliul Economic și social al O. N. U. drept nesatisfăcător, se arată *lipsa indicațiilor în cea mai mare parte a articolelor Declarației asupra asigurării garanțiilor, realizării drepturilor și libertăților, a formelor concrete, mijloacelor și metodelor de realizare a tot ceea ce a fost înscris în declarație.*

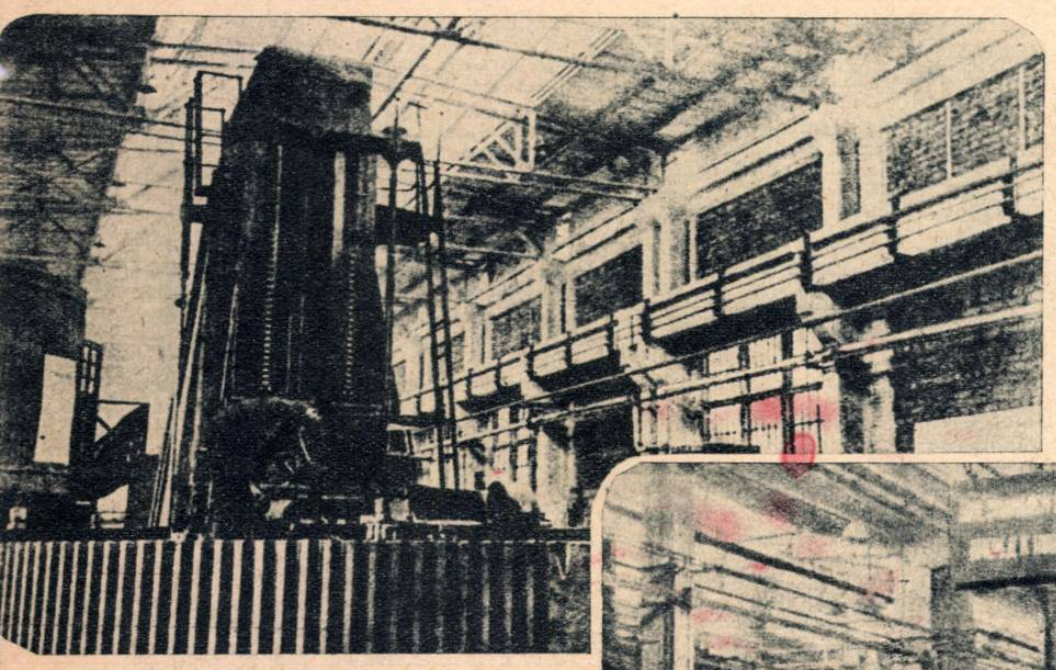

Chestiunea garanțiilor drepturilor omului, a garanțiilor egalității, reprezintă cheia de boltă pentru sociologii și juriștii burghezi. Tinzând să mușamalizeze contrazicerile sociale ale sistemului capitalist, care exclud adevărata egalitate a oamenilor, care exclud garanțiile reale de realizare a drepturilor omului, acești purtători ai ideologiei burgheze propun drept asemenea garanții *teza despre libertatea și independența justiției și slujitorilor ei.*

Intreaga istorie a justiției burgheze din țările capitaliste, care stă la baza intereselor clasei dominante, reprezintă o ilustrație vie a falsității, a fariseismului social, de care sunt pătrunse faimoasele „teorii" despre independența justiției, despre „caracterul său de a fi deasupra claselor" ș.a.m.d. Președintele Tribunalului Suprem al U.R.S.S. I. Goliacov aduce o serie de fapte care confirmă pe deplin această teză.

„Legea burgheză — scrie Goliacov — exprimă dorința clasei dominante, apără și ocrotește interesele ei, în timp ce interesele celor ce muncesc se află în flagrantă contrazicere cu această lege. Pe baza acestei legi cunoscutul leader al fasciștilor englezi — lordul Mosley—a fost eliberat din închisoare sub motivul că detențiunea s'a dovedit a fi dăunătoare sănătății sale. Dacă legile engleze ar exprima interesele celor ce muncesc, Mosley, desigur, ar sta la închisoare. Pe baza legilor U.S.A.. Tribunalul suprem al U.S.A. a declarat nu de mult nelegale acțiunile sindicatelor profesionale, acțiuni îndreptate spre apărarea intereselor muncitorilor".

Acest din urmă fapt, în ceea ce privește Tribunalul Suprem al USA. este foarte caracteristic. Cu tot caracterul democratic formal al tribunalului american, care spre deosebire de toate celelalte state capitaliste, are chiar dreptul de a declara legile drept „neconstituționale", natura sa de clasă se manifestă totuși, literalmente, la fiecare pas. Intreaga lume își amintește cu înfiorare de monstruoasa crimă a tribunalului american pe placul capitaliștilor — executarea pe scaunul electric a doi muncitori italieni nevinovați — Sacco și Vanzetti. Și în zilele noastre tribunalul american continuă aceeași tradiție reacționară. Cu toată lipsa oricăror dovezi în ceea ce privește învinuirea a 12 leaderi ai partidului comunist al USA, Tribunalul Federal, în interesele stăpânilor lor capitaliști, a refuzat chiar să satisfacă cererea justă a acuzaților și a avocaților lor, să amâne procesul până la sfârșitul campaniei electorale. In același timp, Pine, membru al Tribunalului Federal, a amânat cu o deosebită servilitate procesul lui John Foster Dulles, învinuit că el și firma juridică „Sullivan and Cromwell" pe care o conduce, ajutase monopoliștilor germani să ascundă faptul că le aparținuse uzina societății „American Bosh Corporation", fapt despre care a vorbit dela tribuna Adunării Generale șeful delegației sovietice A. Vîșinski.

Ne putem oare îndoi după aceasta că niciodată tribunalul burghez nu va putea servi drept garant al dreptății sociale, garant al egalității, garant al drepturilor omului?

Dar dacă înșiși savanții burghezi-juriști nu pot să numească alte garanții, iar referirile lor la tribunal sunt profund eronate și neconsistente, apoi trebue să tragem concluzia inevitabilă, că *în societatea capitalistă nu există în general și nu poate să existe niciun fel de garanții adevărate ale drepturilor omului, nu există garanții ale libertăților sale politice și ale egalității sale în fața legilor.*

In convorbirea cu Roy Howard, I. V. Stalin spunea: **„Mi-e greu să-mi închipui ce „libertate personală" poate să aibă un șomer care umblă flămând și nu-și găsește aplicarea muncii sale. Adevărata libertate există numai acolo unde a fost nimicită exploatarea, unde nu există asuprirea unor oameni de către ceilalți, unde nu există șomaj și mizerie, unde omul nu tremură de frică că mâine el poate să-și piardă serviciul, locuința, pâinea. Numai într'o asemenea societate e posibilă adevărata libertate personală și oricare alta, și nu una pe hârtie".**

Numai sistemul socialist, ale cărui avantagii față de oricare alt sistem au fost dovedite în mersul construcției socialiste, prin victoiia în Marele Război de Apărarea Patriei, prin refacerea rapidă și cu succes a economiei naționale în perioada postbelică, poate da reale garanții ale realizării drepturilor omului.

In dreptul sovietic, spre deosebire de cel burghez, drepturile cetățenilor nu reprezintă deloc un principiu abstract care ar arăta posibilitățile pur formale de a avea drepturi subiective. Sistemul socialist garantează cetățenilor realizarea *în fapt* a drepturilor lor. Chiar însuși caracterul apărării drepturilor în statul sovietic este principialmente altul decât în statul burghez.

In lucrarea sa publicată recent „Relațiile juridice în domeniul muncii", juristul sovietic N. Alexandrov scrie: „In dreptul sovietic importanța drepturilor nu se reduce la aceea că anumite acțiuni nu sunt interzise. Așa, de pildă, dreptul cetățenilor sovietici la muncă, firește, nu constă în aceea că lor nu li se interzice de a munci și de a intra pentru aceasta în relații juridice de muncă. Esența dreptului cetățenilor sovietici constă... în aceea că statul sovietic ne garantează posibilitatea în fapt de a face acțiuni necesare pentru sitisfacerea intereselor lor materiale, culturale și politice".

Constituția Stalinistă „nu se limitează la fixarea drepturilor formale ale cetățenilor ci mută centrul de greutate asupra chestiunii garanțiilor acestor drepturi, asupra chestiunii mijloacelor de realizare a acestor drepturi" (I. Stalin).

Constituția U.R.S.S. conține anumite ga-

(Continuare în pag. 14)

AFARĂ SUFLĂ VÂNTUL

de TIHON SEMUȘKIN

ACȚIUNEA acestui roman, din care redăm aci un fragment, se desfășoară în Extremul Nord siberian în timpul primilor ani ai regimului sovietic. Un reprezentant al noului regim, Andrei Jukov, sosește în regiune. Până atunci populația săracă, în mare parte vânători, era crunt exploatată de negustorul american Charlie și de indigenul Alitet.

Ca în fiecare an, au sosit cu vaporul negustori americani pentru a cumpăra piei și blănuri.

★

Cina aceasta, tot atât de plicticoasă pentru Alitet ca și pentru americani, luă sfârșit. Ieșiră cu toții afară inspirând în adâncul plămânilor aerul curat al nordului.

Domnea o tăcere desăvârșită întreruptă adesea de sborul rațelor sălbatece. Sburau deasupra țărmului în cârduri nesfârșite; se părea că această migrațiune a păsărilor către nord nu se va termina vreodată.

Intr'un loc puțin izolat, acolo unde o fâșie de pământ făcea un intrând în mare, peste care sburau gâștele, Alitet întinsese o plasă de dimensiuni vaste prinsă de niște stâlpi. In plin sbor gâștele intrau cu capul în ochiurile ei. Ele rămâneau suspendate în spațiu, în plasa aceasta, invizibilă de departe, în timp ce trupa următoare, văzând pericolul, se ridica deasupra lor evitând barajul lui Alitet.

Schoonerul „Polar Bear" [1]) dormea în radă. Americanii îl invitară din nou pe Alitet să vadă mărfurile ce le aveau pe vas, dar el refuză net.

— Nu! Mărfurile sunt aceleași pretutindeni. Nu sunt piei de vulpe: unele să fie frumoase, altele nu. Nu are nici un rost să vedem mărfurile. Vom începe direct pe mal.

Nemulțumiți, americanii intrară în magazie. Mister Brown, stăpânindu-și agitația, se învârtea în jurul pieilor privindu-le cu ochi lacomi; evident că era enervat. Privindu-l gândeai la o fiară, scrâșnind din dinți, în apropierea unei prăzi pe care nu poate s'o apuce.

Cine a mai văzut un sălbatec care refuză să bea whisky? Oare cu roșcovanul acela de Thomson, nu se înțelesese altădată? Și Alitet ăsta care ar fi vrut să ducă de nas pe un căpitan atât de experimentat în afaceri! Nu. Mister Brown a devenit posesorul tuturor pieilor. Nu contează cu ce preț! Prin orice procedeu, dintre miile de procedeie pe care le învățase în viața sa de pirat.

— Ce mărfuri vrei Alitet?

Un surâs lumină o clipă figura oacheșă a lui Alitet. Cu o mișcare bruscă smulse din cuiele lor două blănuri de vulpe. Apoi, scuturându-le sub nasul căpitanului Brown, spuse insinuant:

— Pentru astea numai tutun! Tutun și nimic altceva!

— Ce fel de negustorie-i asta? Să socotim cât fac pieile și vei primi apoi o grămadă de mărfuri. Doar nu stau de vorbă c'un vânător tâmpit, ci cu un negustor adevărat.

— Dacă-s prost? Toți suntem proști, nu pot să fac o afacere deodată. Și pe urmă, nici eu nu am cumpărat pieile cu toptanul, le-am luat una câte una. Și așa le vând!

— Ai înebunit Alitet! Dacă vom lucra astfel ar trebui să stau aci toată săptămâna. O să vie ghețurile, o să-mi blocheze schoonerul, să rămân și fără vas.

— Nu, vasul tău nu va eșua! Știi prea bine că'nghețul nu vine atât de curând. In privința asta ascultă-mă pe mine. Așteaptă să mă uit la cer, și-ți spun îndată.

— Nu te osteni, răspunse căpitanul indispus. Mister Harlow du-te cu James pe bord și adu tutun „Kentucky" în foi, adu și câteva lăzi de tutun „backnavy" și tutun de mestecat o ladă, ordonă căpitanul.

— Tumatugne, du-te cu ei, îi vei ajuta. Puneți pe apă baleniera mea, barca lor e prea mică pentru atâta marfă, ordonă Alitet.

Căpitanul făcu câțiva pași prin magazie fără să scoată o vorbă. Alitet mergea lângă el.

— O să facem afaceri bune împreună, și asta multă vreme.

Afacerile te înveselesc ca o zi de sărbătoare. O să-i spun Tygrenei ca diseară și mâine la prânz să prepare o masă la fel ca cea de azi. Am provizii, și nu-mi pare rău să hrănesc cu ele un om cumsecade.

Un balot cu tutun de Kentucky fu rostogolit până la magazie.

— Ia tutunul ăsta, spuse Mister Brown, întinzând mâna către pieile de vulpe ce atârnau pe umerii lui Alitet.

Alitet îi dădu cele două vulpi, luă alte două, le scutură și zise:

— Alt tutun și pentru astea!

Figura lui Mister Brown se întunecă, spuse supărat: Dar ai uitat cu totul ce'i aia negustorie! Ți-am plătit o pereche de blănuri cu un balot întreg de foi de tutun, astea pentru început, și acum ceri din nou! Nu știi că balotul ăsta cântărește o sută de pfunzi englezești! Cine dracu cumpără în felul ăsta? Nimeni nu va face cu tine negustorie în astfel de condițiuni. Ce crezi, că tutunul Kentucky zace în mormane pe malul american și că poți lua după pofta inimii? Eu unul l-am plătit cu dolari grei!

Alitet nu se osteni măcar să-i răspundă. Socotea de cât tutun mai avea nevoie.

— Alitet știe foarte bine că acest tutun crește pe malul nostru ca iarba în văile râurilor noastre. Crește în cantități enorme! O știu fiindcă mi-a spus-o Charlie... Uite două vulpi și mai dă-mi un balot.

Se aduse un nou balot. Tocmeala pentru pieile de vulpe se sfârșise. Căpitanul privi cu groază la blănurile care atârnau: erau cel puțin o mie, poate mai multe. Cât timp o să dureze tocmeala cu sălbatecul ăsta? Și era evident că mărfurile care le avea pe schooner erau insuficiente pentru un astfel de procedeu de schimb.

Alitet așeză baloturile unul peste celălalt și se așeză deasupra. Avea însfârșit tutun! Mirosul puternic îi gâdila nările. Alitet desfăcu colțul unui balot și trase afară o foaie de tutun. Își umplu pipa, scoase un suspin de ușurare, surâse, și'o aprinse. Luă alte două vulpi și spuse: Pentru astea tutun în pachețele. Pe urmă o să văd, poate o să mai iau tutun în foi.

Fără a se mai putea stăpâni,, căpitanul Brown îi aruncă lui Alitet vulpile pe care le schimbase și dădu ordin să se reîmbarce baloturile de tutun. James fără multe politețe, îl împinse pe Alitet, ajutat de Mister Harlow, și începu să rostogolească baloturile afară din magazie. Surâsul dispăru după buzele lui Alitet, încruntă sprâncenele și începu să strige ca un apucat la Tumatugne:

Zăpăcitule! Ce stai ca un trântor? Ajută oamenilor albi să împingă marfă spre mal! Eu însu-mi voi ajuta americanului, și făcu gestul că vrea să ridice o ladă.

Amabilitatea aceasta șireată a sălbatecului îl făcu să turbeze pe Mister Brown.

— Nu-i nevoie să ne ajute! Ne descurcăm noi și singuri! strigă Mister Brown apucând o ladă.

— Auleu! Uite-l pe căpitan obligat să lucreze! Cum îl plâng pe căpitan? Un alt schooner va veni pe aci. Și mai spre Nord nu vei putea face negustorie, o să-ți duci mărfurile înapoi în America

Alitet țopăia în spatele căpitanului căinându-l:

— Vânătorii din Nord nu au vulpi, ce aveau sunt aci în magazia mea. Dar ce contează. Du-te! Du-te și o să te convingi tu însuți. Poate că au vânat altele negre, special pentru tine, vara asta. Căpitanul Brown jignit de ironiile indigenului răcni.

— Taci din gură. Acesta făcu cale întoarsă.

Căpitanul întâlni pe mal pe Vamatcho și pe bătrânul Val și ca să-l facă pe Alitet să turbeze le ceru să-i vândă vulpile despre care-i vorbise Alitet:

— Vamatcho tu ai trei vulpi, nu? Dacă vrei vinde-le pentru două baluri cu tutun. Vamatcho îi aruncă o privire uluită în timp ce bătrânul Val spuse surâzând:

— Noi nu avem nevoie de atâta tutun! Vamatcho nu e negustor. Nu o să trăim atâta ca să putem fuma două baluri de tutun.

James terminase cu reîncărcarea bărcii. Abea se îndepărtaseră de mal când se auzi vocea lui Alitet care striga din fugă:

— Așteptați! Așteptați!

Americanii se reîntoarseră la mal, fericiți de victorie. Cu respirația tăiată Alitet se apropie. Scoțând dela piept o piele de hermină, spuse căpitanului:

— Ia asta! E pentru foaia de tutun pe care am luat-o din balot. Fără o vorbă. cu o smucitură Mister Brown îndepărtă barca de țărm.

Cu un viraj brusc „Polar Bear" o luă spre Nord.

Cocoțat pe o platformă Alitet privi mult timp vasul care dispărea în zare.

Soarele de miez de noapte își oglindea razele în marea înghețată. Un apus roșietic ardea la orizont. Oamenii taberei Enmakai dormeau adânc: Numai puștimea arunca pietricele în mare și bătrânii rătăceau în jurul corturilor.

Pentru ei ziua începea atunci când pentru adevărații vânători veneau orele de odihnă. Soarele solar părea că-i înebunește pe copii. Vagabondau pe mal mestecând varză de mare sau fugeau în tundră până la locuri unde găseau ouă de rață.

Un singur vânător nu dormea. Era Tumatugne. Alitet îi ordonase să rămâie pe platformă și să scruteze marea cu ochianul: poate va apare totuși un schooner la orizont.

Alitet se perpelea pe patul său de blănuri, fără să închidă ochii. Făcuse o greșală înfuriind în halul acela pe Mister Brown.

Poate va răspândi svonul că nu se pot face afaceri cu Alitet și nici un căpitan nu va voi să evadeze la Enmakai. Tot felul de gânduri negre îl împiedicau să adoarmă.

„Polar Bear" se târa dealungul coastei. Echipajul său era deasemeni indispus.

— Nu ești de părere Mister Brown, că ar fi bine să ne întoarcem la Alitet?

— Nu văd nimica bun în asta, Mister Harlow. Dar ce putem găsi mai bun de făcut în situația noastră? Și dacă bătrânul Stephenson apare la orizont pe „Zukov"? Moșul ăsta are un miros de copoi. D-ta nu știi Mister Harlov, că Stephenson descinde direct din pirații cari colindau mările pe vremuri. Timp de secole au cotrobăit prin toate oceanele. Au furat tot ce le-a căzut sub mână. Și noi să-i lăsăm ca proștii regiunea asta pustie? Fii sigur că nu va lăsa să-i scape o afacere atât de bună ca magazia asta. Și indigenul ăsta al dracului ne-a spus tot adevărul. I-a jefuit pe toți vânătorii după coastă.

— Dracu să-l ia Mister Brown! In definitiv tot câștigăm destul dacă-i acceptam condițiile, replică pilotul Harlow.

La miezul nopții Alitet auzi vocea lui Tumatugne:

— Alitet vine un schooner!

Cu o energie tinerească Alitet se îmbrăcă în grabă și fugi până la platformă:

— E Brown, se reîntoarce! strigă Tumatugne arătând spre mare.

Cu un gest autoritar Alitet îi dădu ordin să coboare și se sui chiar el pe platformă. Ceiace văzu îl umplu de bucurie. Recunoscuse vasul lui Brown. Coborî tot atât de iute cât se urcase, cu un surâs victorios pe fața lui șireată.

— Mă duc să mă culc! Să nu mă scoale nimeni! Doar dacă americanul debarcă și vine la mine, poate să mă trezească!

Alitet se desbrăcă complect, se culcă și în curând sforăitul lui regulat se auzia în toată cabana.

„Polar Bear" aruncă ancora în acelaș loc. Fără să-și mai dea aceiași importanță Americanii coborâră o barcă și vâsliră spre țărm.

Unde e Alitet? întrebă căpitanul Brown.

— Doarme și mi-a interzis să-l trezesc. Dar dacă vrei, scoală-l tu, spuse Tumatugne.

— O. K.! mormăi căpitanul. Americanii întrară în colibă.

— Ei Brown! bolborosi somnoros Alitet frecându-și ochii:

Te-ai reîntors Brown, iubesc mult pe americani!

— Aveai dreptate Alitet. Am fost pân'la capul Salau. Vânătorii n'aveau o singură vulpe, nu aveau nimic pentru schimb.

— O știu și ți-am spus'o. Tare-mi place să primesc Americanii declară Alitet, apoi ordonă Tygrenei:

— Iute prepară o supă americană. Ca aia de ieri, în acest timp noi vom merge la magazie.

— Mister Brown, spuse James, permite-mi s'o ajut pe această duduie, altfel vom mânca aceiași porcărie ca ieri.

— O! K—! Alitet, James va ajuta nevesti-ti să prepare supa, e dealtfel și bucătarul vasului.

— Asta-i minunat! S'o învețe bucătăria pe Tygrene. Eu m-am plictisit tot explicându-i!

James și Tygrena rămaseră singuri în cabană. James scoase din buzunar o scufie de bucătar, o puse pe cap și făcu o mutră atât de caraghioasă că Tygrena izbucni în râs.

Apoi își scoase scufia, o puse Tygrenei pe cap și o luă pe neașteptate în brațe.

Pe Tygrena o cuprinsese furiile, ochii ei străluceau de mânie. Se smulse din brațele lui, luă o bucată sângerândă de ren și-l pocni pe James peste obraz din toate puterile,

— Auleu! Faină compresă; spuse James ștergându-și fața de sânge. Faină cataplasmă! Pe capul căpitanului dacă mă așteptam! Ghinionul se ține scai și de mine și de căpitan!

Tygrena nu înțelegea ceeace spunea James pe englezește. Ea se răsti furioasă.

Voi sunteți ca niște câini turbați. Și celălalt Charlie cu nasul roșu de bețiv care m'a zăpăcit data trecută... Dar Aye s'a bătut cu el și m'a învățat și pe mine să mă bat cu voi.

O producție Mosfilm 1947

Scenariul: *L. Maliughina*

Montarea: *Ilia Raizman*

Muzica: *T. Hrennicov*

DISTRIBUȚIA:

Socolova . . . . *Lidia Drenovskaia*

Lavrentiev . . . *Leonid Galin*

Zaharova . . . *M. Iaroțkaia*

Beriozin . . . . *M. Vorobiov*

TRENUL pleacă spre RĂSĂRIT

UN nou film sovietic, care reflectă în culori vii un fragment de viață sovietică, în care forța principală, morala bolșevică este prezentată activ, în desfășurarea ei de fiecare zi.

Personagiile sunt puternic conturate, fiecare în parte și toți laolaltă, alcătuind caractere puternice și o gândire cinstită și sănătoasă.

E 9 Mai 1945.

Populația Moscovei sărbătorește cu un entuziasm impresionant, ziua victoriei asupra fascismului.

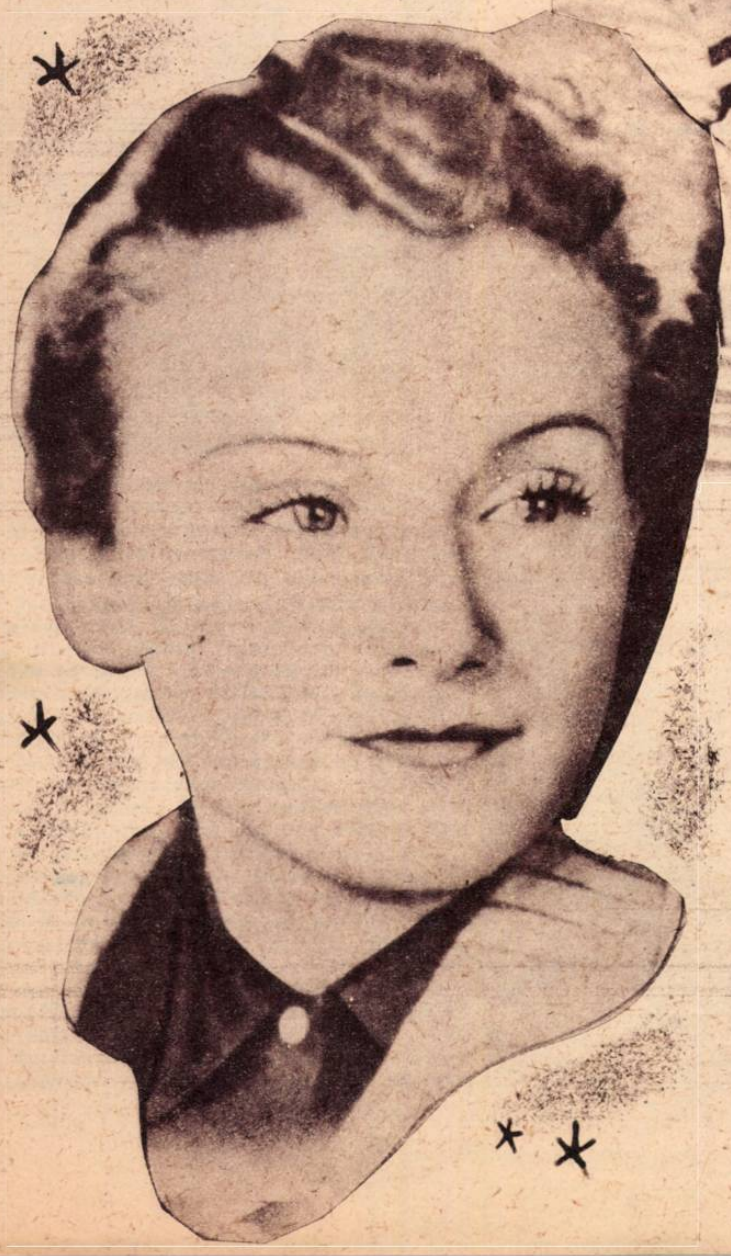

CRONICA CINEMATOGRAFICĂ

Pe fețele pline de bucurie ale manifestanților, în uralele lor viguroase, e adunată toată fericirea unor oameni care au eliberat țări și popoare, care au salvat civilizația umană dela prăbușire.

Zina Alexandrovna Socolova, o recentă absolventă a Institutului de agronomie, străbate străzile înțesate de oameni, îndreptându-se spre gară, pentru a lua trenul spre Vladivostok.

Ea pleacă spre Orientul îndepărtat pentru a aplica acolo cunoștințele căpătate în Institut.

Și e în conștiința ei atâta claritate de gândire, atâta conștiință că de desvoltarea Marii Patrii a Socialismului este strâns legată fericirea omenirii întregi, încât faptele și acțiunile ei ne apar ca o urmare firească a spiritului bolșevic în care și-a desăvârșit educația, o urmare firească a acelui spirit, creeator de oameni plini de vigoare la trup și la minte, constructori ai comunismului.

In tren, Zina cunoaște un tânăr ofițer de marină, Lavrentiev, care este cucerit de simplitatea și drăgălășenia fetei.

În urma unui concurs de împrejurări, Lavrentiev crede că Zina este căsătorită, iar Zina la rândul său, îl crede pe Lavrentiev căsătorit. Și, deși cei doi tineri se simt puternic atrași unul către celălalt, ei caută să-și stăpânească sentimentele.

Până la urmă însă, cei doi tineri se lămuresc, liberi amândoi să-și construiască fericirea, deși se despart temporar pentru îndeplinirea misiunilor pe care le au de îndeplinit; ei știu că se vor regăsi și că își vor putea împleti viața așa după cum doresc.

In această prezentare a unor caractere tari și hotărâte, dar pline de tot ceeace e omenesc, stă toată forța morală a filmului.

Răspunzând sarcinilor trasate de Partidul Comunist (b) al Uniunii Sovietice culturii sovietice, și acest film contribue la închegarea din ce în ce și la desvoltarea unității morale a proletariatului, condiție principală în mersul către comunism al societății socialiste.

HORIA NICOARĂ

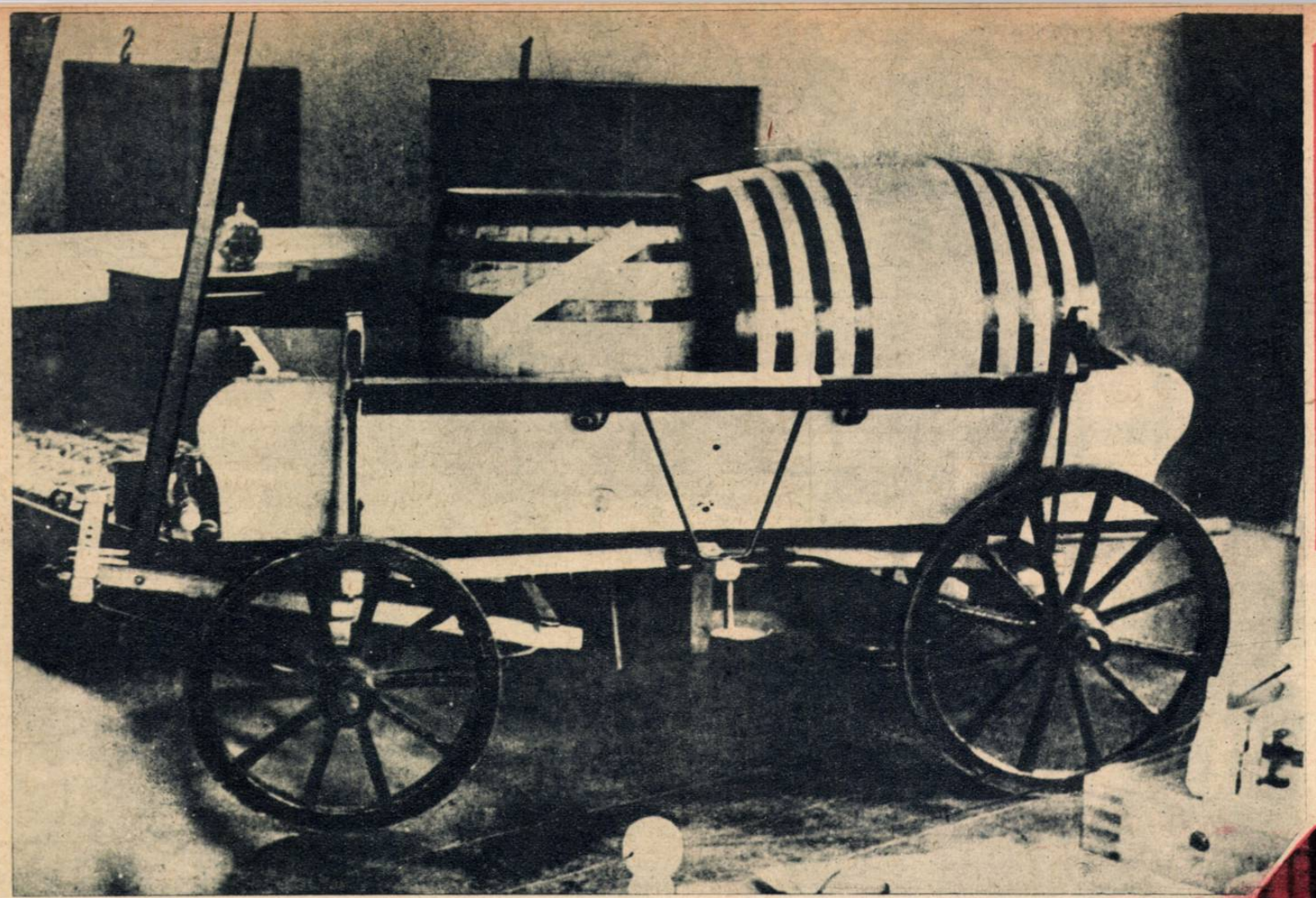

LEA

NE D
PENT

Utilaj agricol, cât mai mult utilaj agricol

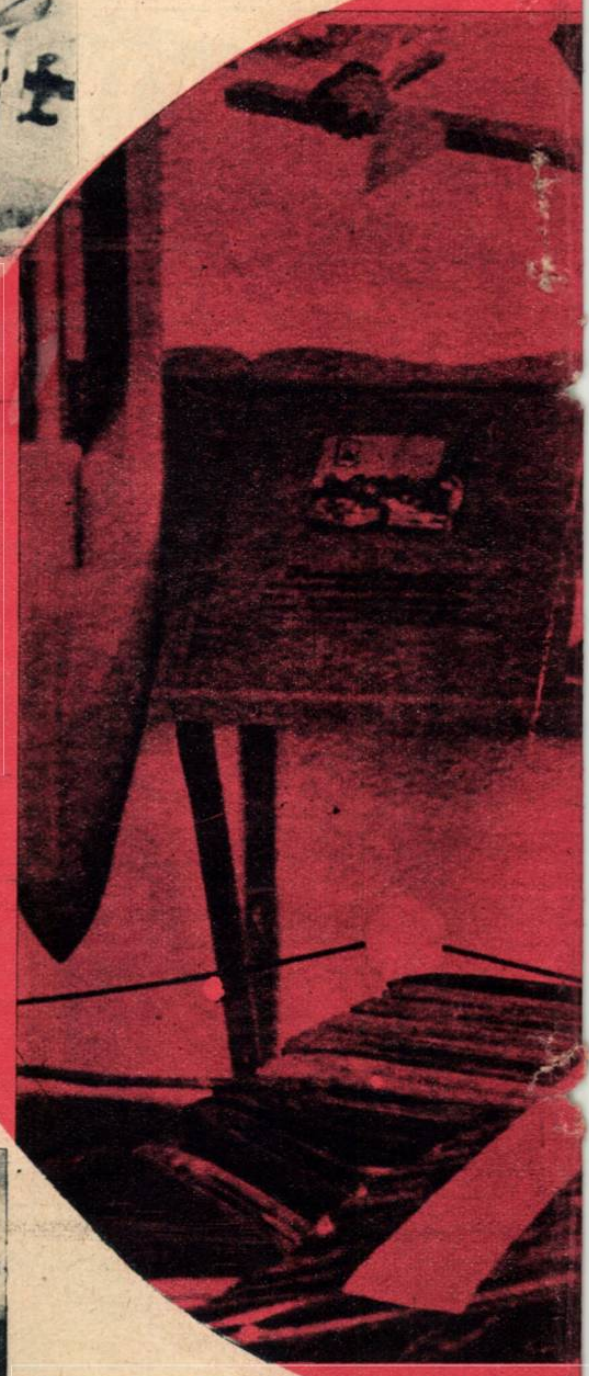

DACĂ pădurile care acopereau odată coamele munţilor noştri, atât de întinse şi dese că picior de om nu le putea străbate, n'ar fi căzut sub securea nemiloasă a exploatării capitaliste şi n'ar fi luat sub formă de butuci inerţi, neprelucraţi, drumul exportului, industria lemnului ar fi putut avea, în ţara noastră unde aceste păduri formează bogăţia de frunte, o desvoltare neobişnuită.

Economia capitalistă a păgubit însă acest sector industrial de toate posibilităţile de desvoltare pe care i le-ar fi putut da o economie planificată.

Ne mândream a fi o ţară care putea inunda pieţele Europei cu material lemnos, în timp ce aici la noi, problema utilajului industrial şi agricol cerea o rezolvare stringentă; în timp ce problema combustibilului lemnos nu era de atâta vreme rezolvată şi ştim cât de acut am resimţit această deficienţă; în timp ce problema produselor finite de lemn era rezolvată prin importarea acestor articole din străinătate, fapt care contribuia la ridicarea preţului de cost.

Exportarea lemnului în stare brută cerea mai puţine investiţii industriale, dar aducea în schimb, câştiguri mai mari.

De aceea, exploatarea pădurilor a fost unul din cele mai mari jafuri ale regimurilor capitaliste din ţara noastră şi a adus, prin felul neraţional în care se făcea tăierea pădurilor, o dezorganizare complectă a sectorului forestier.

Iar producţia de finisaj a lemnului, care nu a fost dirijată niciodată pe plan industrial, ci se desvolta pe plan meşteşugăresc, era şi ea lăsată în voia fluctuaţiilor dictate de interesele capitalismului.

Numai după efectuarea naţionalizării se poate spune că producţia lemnoasă intră pe făgaşul unei adevărate industrii a lemnului şi tinde pe zi ce trece să capete o desvoltare neobişnuită.

★

Instructivă din acest punct de vedere, pilduitoare şi mobilizantă, este expoziţia Centralei Industriale a Mobilelor şi Produselor Finite din Lemn (CIMOFIL), bilanţ al realizărilor de până acum în acest sector industrial şi plan de lucru pentru viitor.

★

Expoziţia din strada Creţulescu 4, este zilnic vizitată de oamenii muncii, veniţi acolo să întrevadă posibilităţile de ridicare a standardului de viaţă prin sforţările ce se fac astăzi în acest sector industrial.

Pe urmele grupului de vizitatori conduşi prin sălile expoziţiei şi lămuriţi cu atenţie de tovarăşul arhitect Radu, dela biroul de studii al Centralei, să pornim şi noi.

Sunt expuse aici, dela sculele meşteşugăreşti, la produse finite ce complectează utilajul industrial şi ag
uri şi mobilă casnică, cele mai variate obiecte ş
gealăuri; material didactic: echere, plumiere,
jucării de lemn, cuburi de construcţie, articole
perii industriale şi pentru uzul casnic, colacuri
căruţe ţărăneşti, butoae şi vânturători, mobilie
şi mobilă casnică, practică, frumoasă şi care v
la un preţ acceptabil pungii tuturor salariaţi

— Toate aceste produse finite de lemn se gă
piaţă după fluctuaţiile producţiei anarhice car
vorbeşte ghidul nostru; alteori erau importate
să fie fabricate la noi în ţară, apoi şi într'un ca
bilităţile de cumpărare ale marei mase a oame

Şi pentru a ilustra cele spuse, tov. arhitect
unde sunt expuse suveici pentru războaele de

O suveică enormă, stă suspendată in aer, ca

— Suveica aceasta are o poveste, continuă gl
Suveicile, miile de suveici care ţes azi firele
tile, se importau până acum din străinătate. Gr
mână cu lipsa de tragere de inimă şi iniţiativă
suveicilor cere un lemn foarte rezistent, care
frecare, un lemn înobilat. Prin efortul comun
Timişoara şi în colaborare cu profesorii Şcolii
tutului de cercetări forestiere din Bucureşti şi
tralei noastre şi cu ajutorul preţios al unei
industria texilă", s'au făcut experienţe fructuo
presare la presa hidraulică şi impregnare cu s

O vânturătoare sistematică

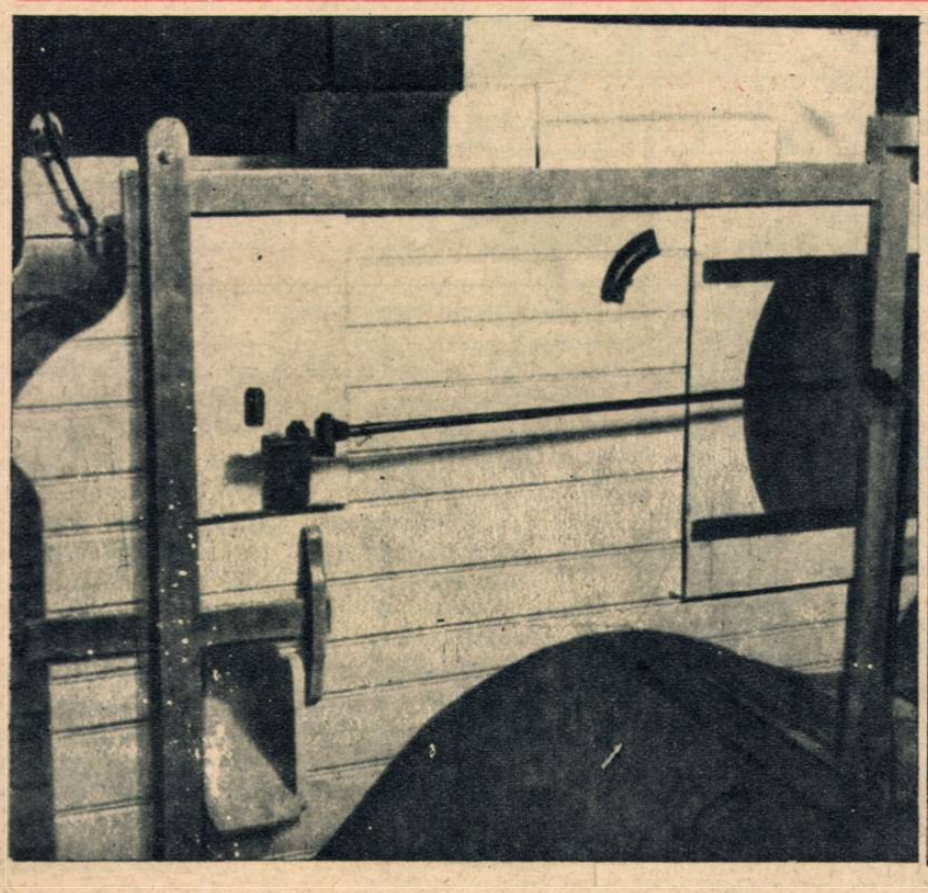

Suveica îşi are povestea ei

PĂDURILOR NOASTRE

Ă UNELTE, MOBILE ȘI CASE
RU MUNCITORII NOȘTRI

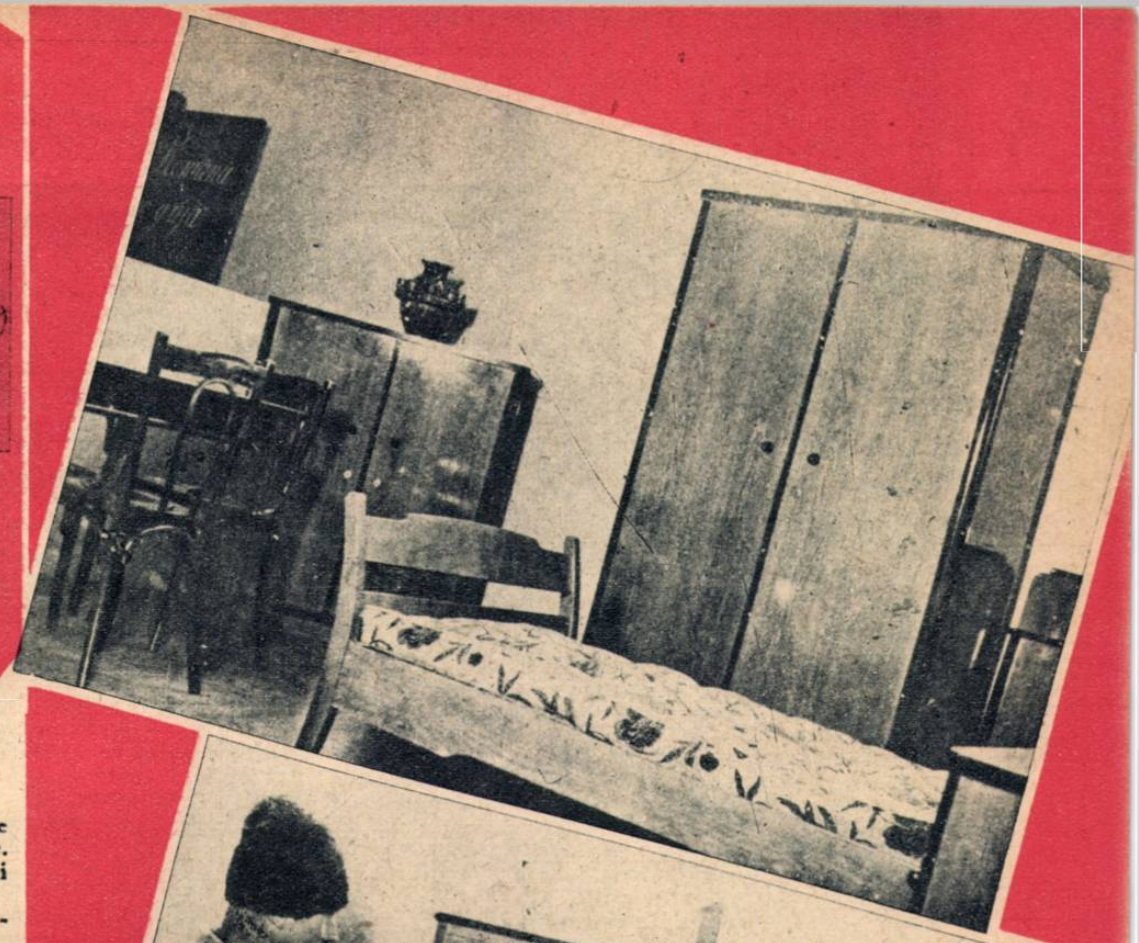

Interior de cameră cu mobilier popular

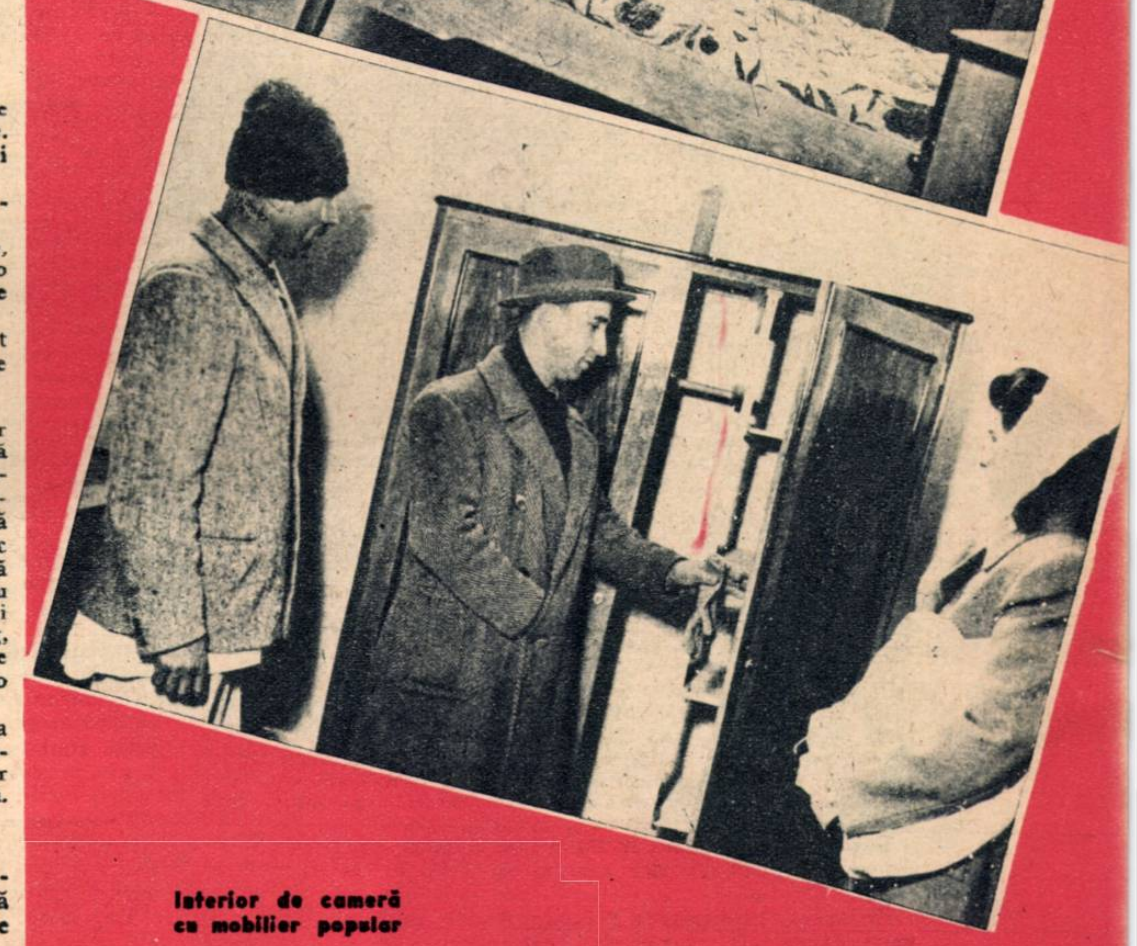

Vizitatorii cercetează calitatea mobilierului

Tip de casă muncitorească

Suveicile românești se fabrică în serie

reportaj de ADA BÂRSEANU

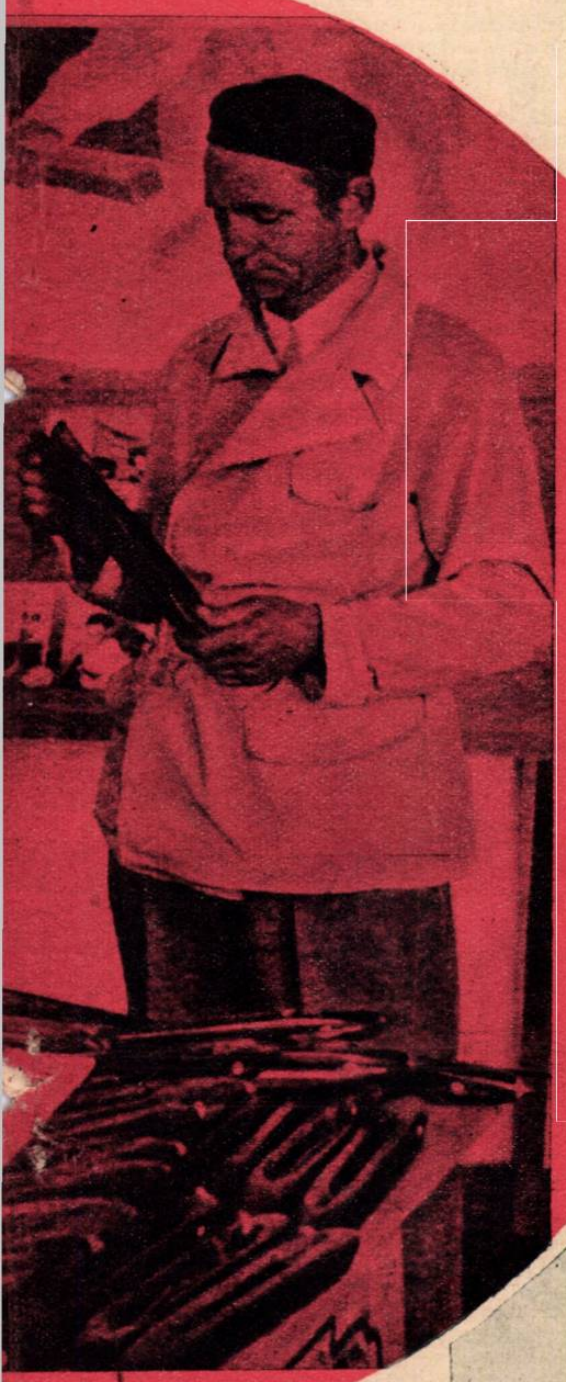

la fabricarea în serie a suveicilor românești care au început să împânzească țesătoriile noastre.

Impreună cu grupul de vizitatori pășim mai departe prin sălile expoziției.

Fiecare se oprește în fața standului care-l interesează mai mult.

O tânără sportivă pipăe rachetele rezistente, ușoare, elastice, a căror fabricare presupune o combinație savantă de straturi laminate de esențe de lemn din cele mai diferite.

Suntem în fața standului cu perii, perii de tot felul: industriale, de consum, casnice, pensule de pictat, de vopsit.

Ghidul intervine din nou:

— Lucrările de standardizare a periilor cu păr și pai sunt în curs de perfectare. Vom reuși să facem pensule de calitatea cea mai bună. Bunăoară, pensule pentru pictură, de ulei sau aquarelă, a căror lipsă era foarte mult simțită până acum pe piață. Inainte de războiu, părul de porc era foarte mult cerut pe piețele străine, fiindcă acolo se cresc acele rase de porci, bune pentru carne și care au părul creț. Părul dela porcii românești, așa numiți de baltă, păr cu firul lung, era exportat, iar noi reimportam din străinătate perii și pensule la prețuri de cost ridicate și de-o calitate nu întotdeauna satisfăcătoare.

Fiecare din produsele finite de lemn ar putea avea povestea lui, poveste grăitoare asupra moravurilor care dominau producția acestui sector industrial sub regimurile de economie capitalistă.

★

Impreună cu Vintilă Anghel, țaran din Leordeni-Muscel, care a venit să viziteze expoziția, să pornim o mică investigație în sectorul de unelte agricole.

Vintilă Anghel s'a oprit în fața unei căruțe țărănești frumoasă, ușoară, sprințuită; căruța parcă așteaptă numai telegarii.

(Continuare în pag. 14)

ricol, la mobilierul școlar, de biro-
unelte: scule de tâmplărie, rândele,
rigle; suveici, calapoade, șanuri,
de sport, rachete de tenis, skiuri,
de salvare din plută presată, apoi
pentru școli, creșe, cămine de zi
avea avantajul de a fi cumpărată
or.
eau sau nu se găseau până acum pe
domina acest sector industrial,
din străinătate, când ar fi putut
și'n altul prețul lor depășea posi-
ilor muncitori.
adu, se oprește în fața standului
esut.
un simbol.
idul nostru; o poveste cu tâlcul ei.
ăzboaelor din fabricile noastre tex-
eutatea fabricării mergea mână în
a tehnicienilor noștri. Fabricarea
reziste la eforturile de lovire și
tehnicienilor și muncitorilor din
Politehnice din acel oraș, a Insti-
a serviciului de studii al Cen-
cărți sovietice despre „Suveicile în
ase de inobila.e a lemnului, prin
ibstanțe chimice și s'a trecut acum

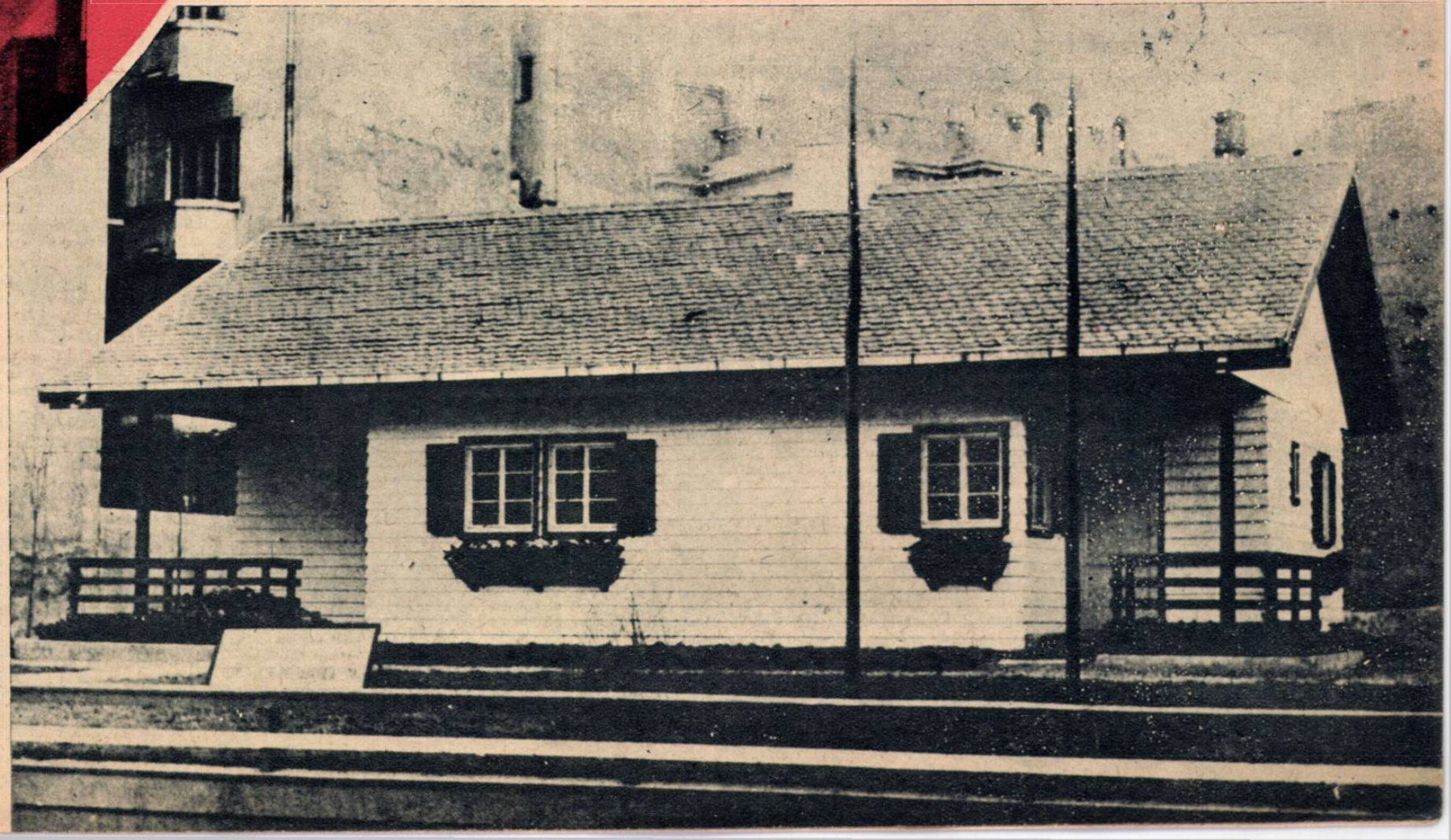

Întrecerile în muncă reflectate în agitația plastică

UNUL din motoarele principale ale desvoltării și îmbunătățirii întrecerilor socialiste pentru producerea de bunuri cât mai multe și mai bune poporului muncitor este, fără îndoială, o bună agitație plastică. .

Această agitație plastică are scopul să popularizeze întrecerile, să prezinte și astfel să înlesnească însușirea experienței și inovațiilor din câmpul muncii.

Intrecerile au imprimat un nou stil de muncă, ele constituind un permanent stimulent pentru muncitori.

Dar o întrecere lipsită de popularizare, e lipsită de viață, nu poate da aceleași rezultate pe care le dă o întrecere vie, popularizată, care angrenează în ea un număr cât mai mare de oameni.

Fiecare grafic frumos întreținut, fiecare lozincă bine alcătuită, fiecare gazetă de perete în care se reflectă activ munca uzinei, iată tot atâtea elemente dinamizatoare, care pulsează viață întrecerilor.

In Uniunea Sovietelor, agitația plastică este privită cu deosebit interes, ca un factor din cele mai importante în mărirea productivității și a calității muncii.

Iată cum privește autorul sovietic P. Koșelev agitația plastică în întreprinderile sovietice:

La o consfătuire a stahanoviștilor uzinei de automobile „Stalin" din Moscova, ferarul inovator Mihail Uşcalov, devenit vestit în întreaga țară, povești cum a obținut randamente record, oprindu-se printre altele și asupra următorului episod.

In atelierul de fierărie agitatorii aduseră adată un afiș, prin care se comunica că ferarul Alexandru Zagornii, dela uzina de automobile „Molotov" din orașul Gorki, a obținut mari succese în domeniul forjării.

— Acest afiș m'a impresionat foarte mult — povesti Uşcalov. M'am gândit mereu câteva zile la acest record, ce a fost atins de colegul meu din orașul Gorki, și la modul în care l-aș putea ajunge.

Ulterior Uşcalov nu atinsese numai, ci și depăși recordul dobândit de Zagornii.

Această întâmplare din viața fierarului Uşcalov vădește cât de eficace e agitația plastică.

Agitația plastică ocupă un loc însemnat printre celelalte mijloace de educare politică a masselor celor ce muncesc. Organizațiile de partid, sindicale, comsomoliste, ca și celelalte organizații obștești din întreprinderile și instituțiile sovietice recurg destul de des la acest gen de agitație, considerându-l a fi un mijloc foarte efectiv.

Trecând prin atelierele întreprinderilor sovietice, veți vedea pretutindeni lozinci și afișe, oglindind năzuința celor ce muncesc de a furniza țării cât mai multe produse. In drum spre fabrica de filatură și țesut din Iahroma poate fi, de pildă, văzut un mare afiș. Pe fondul unor războaie de țesut este zugrăvită o muncitoare indicând colete de pânzeturi de diferite culori. Dedesupt apare lozinca: „Să îndeplinim planul cincinal în patru ani!" In fața clădirilor fabricii se vede o banderolă roșie cu inscripția: „Să menținem prin munca noastră stahanovistă primul loc al fabricii în întrecerea socialistă!" In atelierele aceleiași fabrici pot fi văzute lozinci cu îndemnul de a fi îmbunătățită calitatea producției, de a fi îngrijite bine mașinile, de a fi economisită materia primă, ș.a.m.d.

Precum arată activitatea practică, lozincile politice prind mult mai bine atunci când ele nu sunt expuse numai verbal, prin referate și convorbiri, ci sunt aduse la cunoștiința masselor și într'o formă plastică, sugestivă. La aceeași fabrică din Iahroma poate fi văzut un afiș pitoresc cu o diagramă ce vădește sporirea producției în decursul planului cincinal postbelic. In 1946 fabrica a produs 4.200 mii metri de pânzeturi, iar în 1947 — 9.503 mii metri. In anul curent lucrătorii acestei fabrici vor furniza țării 15.250 mii metri de pânzeturi, în 1949 — 21.350 mii metri, iar în ultimul an al planului cincinal 26.213 mii metri. Acest afiș arată în cadrul unei fabrici cu cât succes este înfăptuit planul cincinal al restabilirii și desvoltării economiei naționale a țării.

Agitația plastică poate fi făcută în diferite forme, prin afișe, lozinci, tabele de onoare, ziarul de perete, prin scurte apeluri, ș.a.m.d. Toate aceste forme contribue la clarificarea celor mai importante evenimente din viața țării și a fiecărei întreprinderi în parte.

Un muncitor stahanovist și-a îndeplinit cu succes îndatoririle socialiste. In curând apare la locul său de lucru un apel scurt, ce vestește noua faptă săvârșită în câmpul muncii. „Salut strungarului Simakin, ce a îndeplinit șapte norme anuale!" citim într'un asemenea apel, ce a fost atârnat în atelierul de montaje mecanice al uzinei „Mașinostroitel".

Popularitatea succeselor obținute în câmpul muncii constitue una din condițiile întrecerii socialiste. In întreprinderi este larg utilizată în consecință agitația plastică în vederea unei cât mai largi răspândiri a noii experiențe pozitive. Este larg practicată editarea unor afișe consacrate metodelor de lucru ale celor mai înaintați muncitori. Experiența de lucru a strungarului stahanovist Nicolai Simakin din uzina „Mașinostroitel", ce a îndeplinit șapte norme anuale, este expusă într'un afiș special. Acest afiș indică în ce mod a perfecționat Simakin tehnologia lucrării pieselor, utilizând dinți tăetori speciali din aliaje tari, organizându-și în mod amănunțit locul de muncă, ș.a.m.d. Aceste explicații sunt însoțite de desene, prezentând în mod schematic procesul tehnologic. Oamenii înaintați din întreprinderile sovietice își împărtășesc cu bucurie experiența lor, iau cuvântul în adunări și își expun în presă metodele lor de lucru.

Foarte răspândite au devenit în întreprinderile sovietice așa zisele tabele de onoare. Pe tabela de onoare, aranjată de obiceiu în mod artistic, sunt prezentate fotografiile celor mai buni militanți în câmpul de producție. Aceste fotografii sunt însoțite de scurte inscripții, cari evidențiază realizările stahanovistului respectiv. Iată, de pildă, cum se prezintă tabela de onoare a atelierului numărul III dintr'o uzină din Moscova. In partea din stânga a tabelei se vede portretul tovarășului Stalin. Sub portret poate fi citit

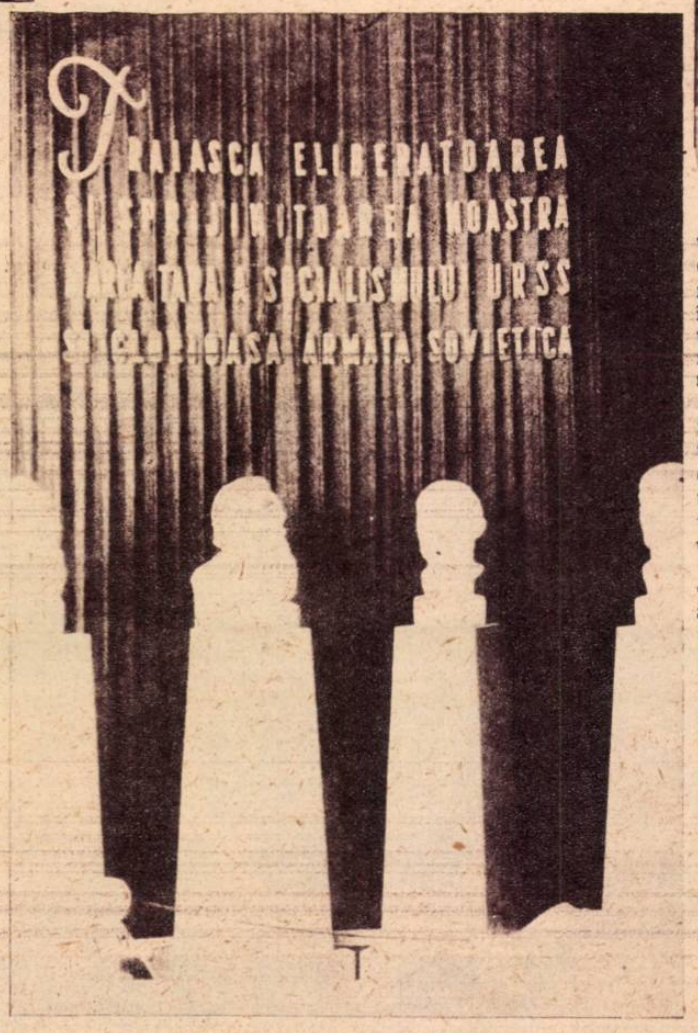

textul convenției socialiste ce a fost acceptată de colectivul atelierului. In partea dreaptă se înșiră fotografiile stahanoviștilor și muncitorilor de șoc, însoțite de explicații pentru fiecare în parte. Deasupra tabelei, cu caractere mari, următoarele cuvinte ale tovarășului Stalin: „Intrecerea este metoda comunistă a edificării socialismului". Alături de tabela de onoare se află o vitrină de fotografii. Tablourile expuse în această vitrină oglindesc săptămânal întreaga viață a colectivului uzinei. Văzând aceste fotografii lucrătorii uzinei capătă dorința de a imita faptele celor mai înaintați dintre ei.

Este larg utilizată ca o formă a agitației plastice și tabela indicând rezultatele întrecerii socialiste. In curtea combinatului de bumbac dela Orehovo se înalță un mare paravan decorat în mod artistic. Sunt prezen-

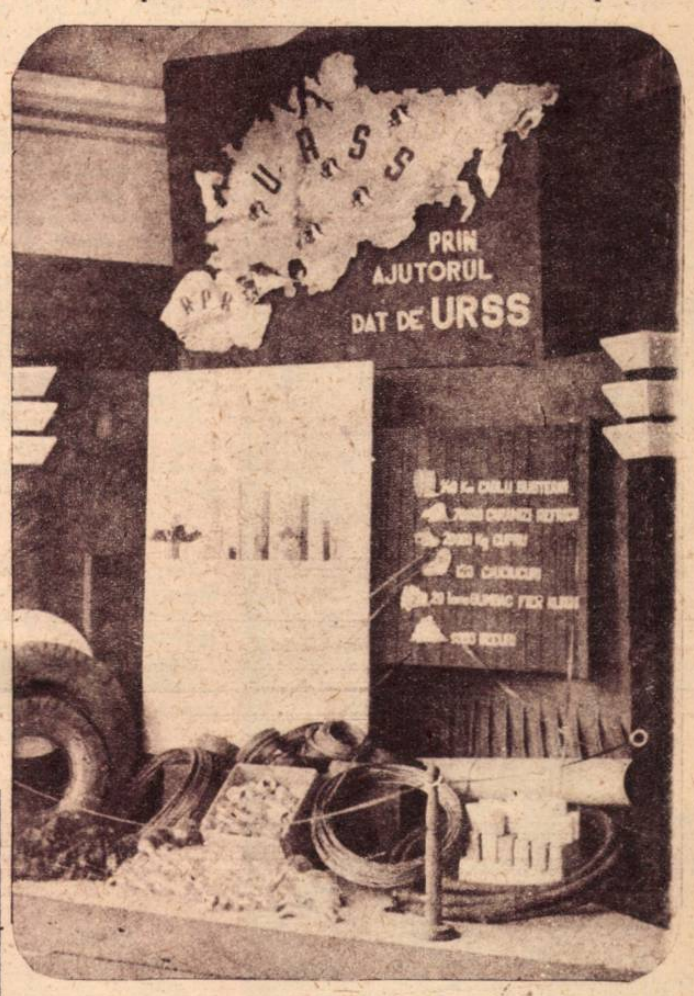

tate pe acest paravan rezultatele muncii a două fabrici de țesătorie, ce se află în întrecere socialistă. Cifrele respective sunt schimbate din săptămână în săptămână, întrecerea căpătând astfel un ritm viu, activ. Muncitorii ambelor fabrici comentează cu vioiciune în pauzele dela prânz sau la terminarea lucrului rezultatele muncii lor.

Ca o formă interesantă a agitației plastice trebue să fie indicată și tabela evenimentelor curente. Pe această tabelă sunt atârnate cele mai interesante articole din diferite ziare și reviste. Fiecare întreprindere are vitrine, pe care pot fi citite zilnic ziarele. In aceste vitrine sunt expuse și ziarele locale ale fabricii sau uzinei.

Ziarele de perete constitue una din formele cele mai efective ale agitației plastice. Fiecare întreprindere și aproape fiecare atelier, și uneori chiar și brigăzile editează ziare de perete. Redactate de înșiși muncitori și funcționari, aceste ziare sunt un foarte puternic instrument de critică și autocritică. Intocmite cu îngrijire și prezentate într'o formă artistică, aceste ziare îndeplinesc funcția unui agitator colectiv. Ele vestesc faptele eroice ale inovatorilor din câmpul producției, publică bilanțurile întrecerii socialiste, popularizează metodele înaintate de producție, pledează în favoarea productivității muncii, dau informații asupra vieții întreprinderii, ș.a.m.d.

Nu ne-am referit decât la câteva forme ale agitației plastice. Oricare din acestea trebue să constitueun viu ecou ale evenimentelor ce se desfășoară. Este foarte important faptul ca lozinca, afișul, ziarul de perete să fie lansat la timp. Orice întârziere are ca urmare slăbirea forței de acțiune a agitației, aceasta pierzând din maleabilitatea și eficacitatea ei.

P. KOȘELEV

Cehoslovacia

O ŢARĂ PRIETENĂ

Un oraş în districtul minier.

ELIBERAT de sub jugul cutropitorilor hitlerişti, prin lupta neînfricată a glorioasei armate sovietice, poporul cehoslovac a păşit deîndată la refacerea ţării sale.

Realizări uriaşe au fost înfăptuite astfel de muncitorimea cehoslovacă în domeniul economiei naţionale.

Planul bienal a contribuit şi el din plin la mărirea avântului producţiei, astfel încât, în Februarie anul acesta, producţia industrială cehoslovacă, a atins nivelul de dinainte de război şi în unele domenii, l-a şi depăşit.

Prima parte a planului bienal a fost realizată într'o proporţie de 100,9%.

La începutul celui de al doilea an, acest procentaj a fost îmbunătăţit simţitor.

In Ianuarie 1948, planul a fost realizat cu 103,6%, iar în Februarie, cu 102,3%.

Un domeniu, care nu dădea rezultatele aşteptate în cadrul planului general de refacere a ţării, era acela al construcţiilor. Recenta naţionalizare a tuturor întreprinderilor de construcţii şi centralizarea tuturor întreprinderilor naţionale într'un singur organism naţionalizat, a dus însă la o vădită îndreptare a situaţiei şi în acest domeniu.

In ultimul an, agricultura cehoslovacă a suferit de pe urma unei secete distrugătoare. Poporul cehoslovac nu s'a descurajat însă. El se baza pe forţele sale proprii şi simţea puternic, ajutorul prietenesc al Uniunii Sovietelor.

Şi au sosit în ajutorul poporului cehoslavac, venind din U. R. S. S., 400 000 tone de grâu şi cereale, care au contribuit în mare măsură la împlinirea nevoilor populaţiei cehoslovace, până la strângerea nouei recolte.

Mişcarea culturală cehoslovacă, se desvoltă şi ea în împrejurările luptei artei realist-socialiste împotriva tuturor formelor de decadenţă, proprii culturii burgheze, intrată în plin proces de descompunere.

Arta cehoslovacă a ultimilor ani, îndrumată de partidul oamenilor muncii şi având rădăcini adânci în mijlocul muncitorimii şi ţărănimii muncitoare, reflectă în mod activ, realităţile republicei populare angajată pe drumul construirii socialismului, şi prin aceasta ea contribue la închegarea unei

(continuare în pag. 14)

Recolta de cartofi, a fost salvată anul trecut de distrugerile secetei, prin contribuţia brigăzilor de tineret.

Târgul din Praga 1946.

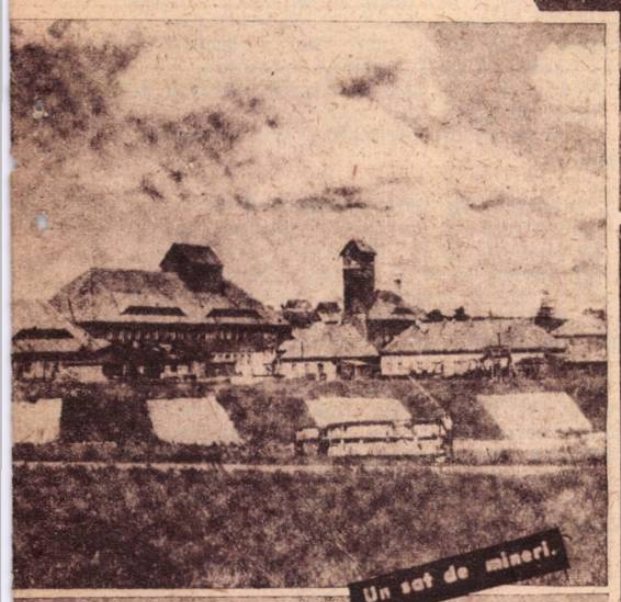

Un sat de mineri.

Într'un internat, tinerele fete învaţă tot ceeace trebue să ştie o bună gospodină.

Pentru împlinirea planului bienal cehoslovac, oamenii muncii din Cehoslovacia depun toate eforturile.

POLICLINICA muncitorească

Art. 12 din Constituţia Republicii Populare Române, are următorul conţinut:

„Munca este factorul de bază al vieţii economice a Statului. Ea este o datorie a fiecărui cetăţean. Statul acordă sprijin tuturor celor ce muncesc, pentru a-i apăra împotriva exploatării şi a ridica nivelul lor de traiu".

Şi condiţii din cele mai favorabile de muncă, au fost deacum asigurate oamenilor muncii, de către Partidul Muncitoresc Român, forţa conducătoare în regimul nostru de democraţie populară.

Astfel a fost asigurat oamenilor muncii dreptul la odihnă, s'au întemeiat nenumărate case de odihnă, sanatorii, cluburi, parcuri şi aşezăminte special amenajate.

Acum în urmă, în ziua de 28 Noembrie, a fost inau-

★

gurată, „Policlinica Griviţa" din Piaţa Griviţa Roşie. Aproape de gara de Nord, aproape de Atelierele Griviţa, de Bucureşti-Mărfuri, cât şi de alte anexe ale Căilor Ferate, se înalţă o policlinică. O nouă policlinică. Am vizitat acest aşezământ de stabilire a diagnosticelor şi alinare a suferinţei, cu un sentiment de mândrie, pentru realizările pe care am avut prilejul să le constatăm:

Deşi numai de câteva zile în funcţiune, aproape toate serviciile depun o activitate febrilă. Sălile de aşteptare, bine luminate şi încălzite, dau pacienţilor acel calm fizic atât de necesar, medicului consultant, pentru stabilirea examenul obiectiv.

După ce am schimbat câteva cuvinte cu medicul-şef al Policlinicei, d. Dr. Iamandi Nicolae, am trecut prin fiecare din Servicii:

Inainte de a pătrunde în Serviciul de „Boli Interne" surprindem un dialog între o pacientă şi un pacient care-şi aşteptau rândul:

— Cine consultă azi?

— D. Dr. Neuman...

— Acela simpatic cu figura blajină...

— Da, mi-a dat acum două zile o reţetă pentru colici şi ce să-ţi spun, parcă mi-a luat durerea cu mâna.

— Păi atunci, ce mai vrei tovarăşe?

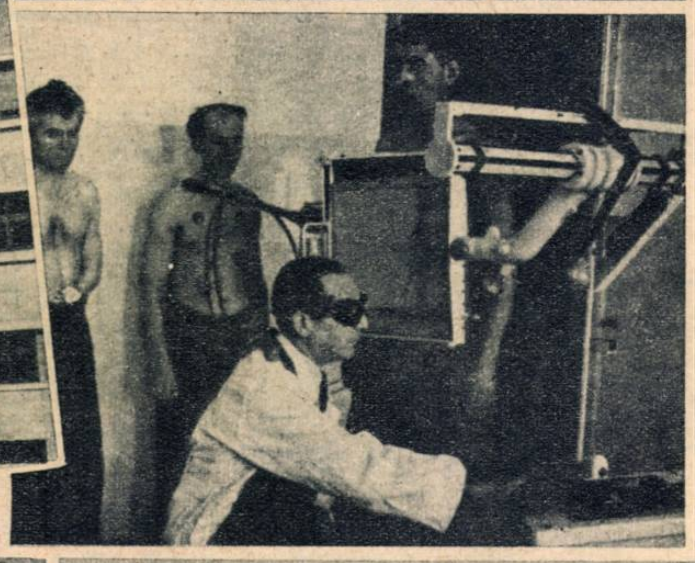

— Vezi că mă mai dor şi reumatismele şi mi-a spus să viu să-mi facă şi nişte injecţii.

Intrând, îl găsim pe tov. doctor la lucru. E concentrat în ascultarea unui plămân.

Când termină consultaţia se întreţine câteva clipe cu noi.

Şi din cuvintele lui simple dar pline de căldură, se răsfrânge dragostea neosebită a omului de ştiinţă pentru omul din uzină, pentru acela care depune toate eforturile în vederea îmbunătăţirii vieţii tuturor acelora care muncesc.

★

Serviciul de fizioterapie e în plină activitate, ca şi Serv. de Radiologie, la care d. Dr. Budic, desfăşoară o activitate atât de intensă, încât n'are timp nici să-şi scoată ochelarii...

— Pierd prea mult timp să-i pun din nou... ne explică medicul.

In adevăr, timpul e foarte preţios, mai cu seamă la Calea Ferată şi mai cu seamă sub direcţia d-lui medic şef care ţine ca neapărat dela început, semnarea în condica de prezenţă să fie o justificare nu o simplă formalitate. Serviciul de boli de ochi, este şi el bine utilat şi doctoriţa îşi arată satisfacţia de a lucra într'un asemenea cabinet. Ori ce operaţiuni în domeniul ochilor care nu necesită spitalizare se efectuiază aici.

La serviciul boli de copii, D. Dr. Ştefan Croitoru, are în grija sa sănătatea micilor omuleţi, dintre care tocmai unul este cântărit cu atenţiune.

Serv. de Stomatloogie, cuprinde mai multe instalaţii din cele mai moderne, iar D-nele Dr. Cogan şi Binstok, sunt foarte active.

La fel de activ se prezintă Serv. de Chirurgie în care d. Dr. Hacig şi colaboratorii d-sale, efectuează zilnic operaţiuni de mică chirurgie şi tratamente. Ei au la dispoziţie şi o sală de operaţie, cu sală de sterilizare, în care se pot efectua operaţiile urgente. Deasemeni, serviciul de gardă cu câteva paturi, poate primi un accidentat, după cel mult 30 de minute dela accident — socotind că acest accident s'a întâmplat în unul din localurile ceferiste mai sus pomenite — inclusiv, timpul necesitat de îngrijirea medicală.

Deşi numai de câteva zile, răsfoind noul registru de consultaţii al Serv. de Chirurgie, citim:

311 — intervenţii de mică chirurgie şi pansamente.
180 consultaţii.
8 internări.

Serv. de boli venerice, de genito-urinare, de O. R. L., laboratorul de biochimie şi farmacia, posedă şi ele utilaj modern la care lucrează elemente specializate.

Am mai vizitat, instalaţia de calorifer, centrala telefonică, birourile, chiar vestiarele — unde se află instalate cabine pentru desbrăcarea pacienţilor, am admirat Jurnalul de Perete, din frumosul hall al policlinicei.

Policlinica Griviţa, pe lângă numeroasele case de odihnă, sanatorii, şi aşezăminte special organizate pentru ridicarea nivelui de traiu tuturor oamenilor muncii, stă pildă vie dragostei cu care Partidul Muncitoresc Român, în conjoară pe toţi aceia cari contribuie prin eforturile lor, la desăvârşirea regimului nostru de democraţie populară, în drum spre socialism.

OCTAVIAN CORTEA

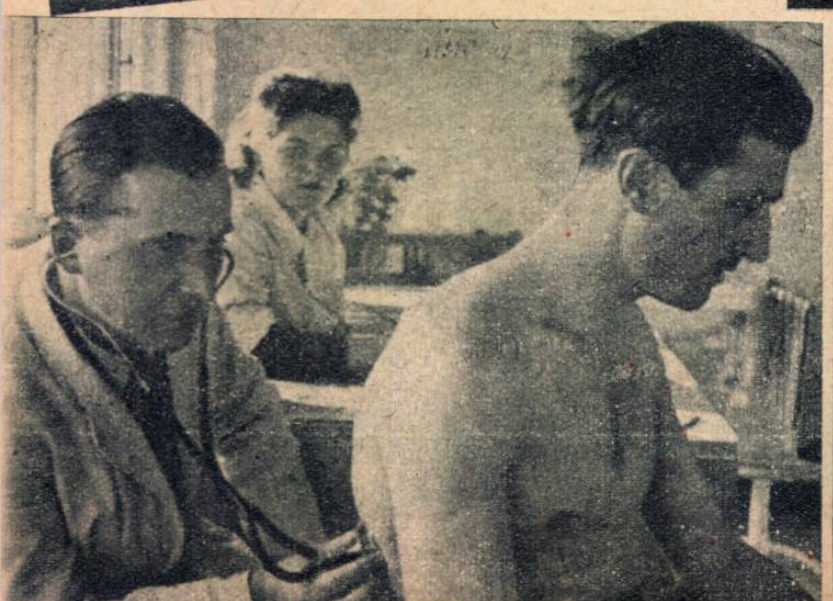

Armata populară atacă

Intervenționiști americani capturați prizonieri

O manifestație a trupelor populare chineze

Soldații Kuomintangului se predau

In toiul luptei

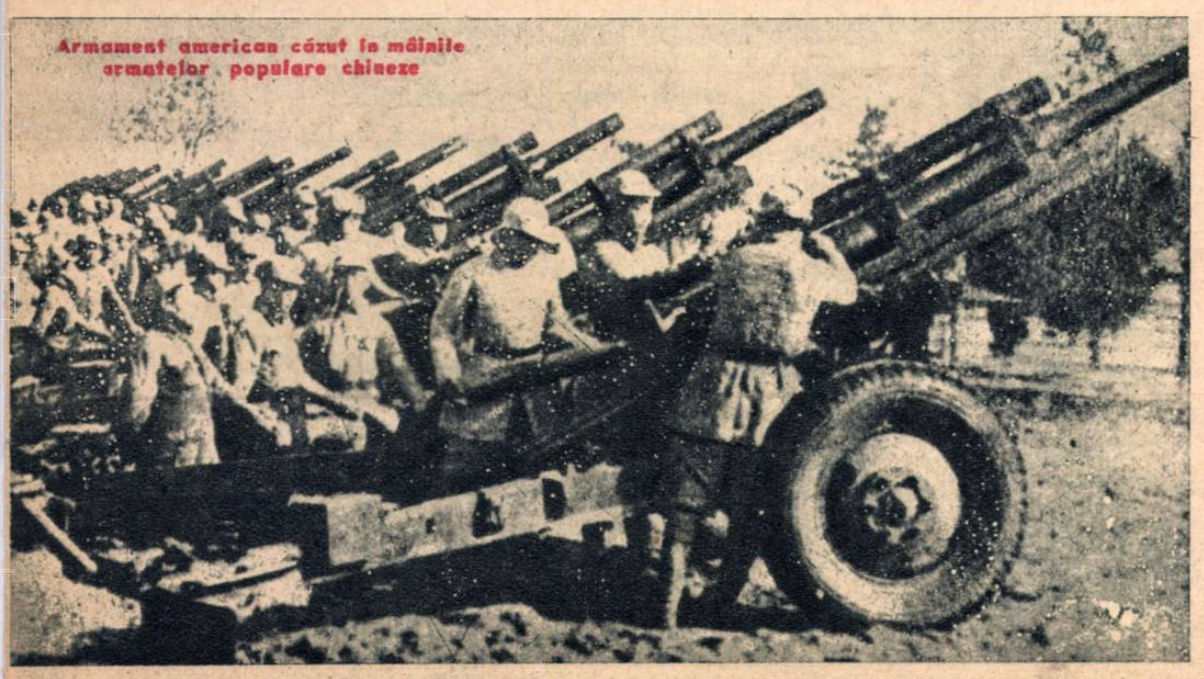

Armament american căzut în mâinile armatelor populare chineze

KUOMINTANGUL

VREA SĂ SE SERVEASCĂ DE FORȚA SĂRACILOR, SPRE A LUPTA IN FAVOAREA BOGAȚILOR

UNUL din ultimele comunicate ale armatei Kuomintangului ne aduce vestea că respectivele armate se retrag în trei direcții.

Care sunt cele trei direcții?

Prima e sudul, a doua e sudul și a treia tot sudul.

E dealtfel singura direcție spre care se mai pot retrage armatele mareșalului Ciang Kai Chek, încolțite din toate părțile de forțele populare chineze, pornite în marș victorios de eliberare a poporului de sub jugul dominației capitalismului.

Viteza cu care se retrage armata Kuomintangului e într'adevăr impresionantă.

Dela Mukden la Su-Ceu sunt mai bine de 1000 kilometri. Cu toată întinderea apreciabilă a acestui teritoriu, el a fost părăsit într'o asemenea goană de lacheii imperialismului, încât eliberarea sa a durat tocmai 15 zile. Cu alte cuvinte, viteza retragerii Kuomintangului a atins aproape 70 kilometri pe zi, ceeace trebue să recunoaștem că reprezintă într'adevăr un record neobișnuit.

Un record pe care mercenarii lui Ciang Kai Chek tind să-l amelioreze zi de zi, spre neplăcuta surpriză a Washingtonului, care susține că el înțelege să plătească pe belicosul general chinez în vederea subjugării poporului chinez și nicidecum în vederea antrenării atletice pentru probele de mare viteză și distanță.

Un alt lucru pe care Washingtonul îl poate înțelege cu aceeași greutate este soarta armamentului pe care financiarii yankei îl trimit Kuomintangului. Intr'adevăr, acest armament, căzut în mâinile armatelor populare chineze, este întrebuințat la eliberarea Chinei de sub dominația Washingtonului.

Or, cert e că nu acesta este scopul exportatorilor de armament de pe Wall Street.

Lăsând laoparte toate aceste particularități ale situației, să pătrundem în miezul problemei, și să ne întrebăm ce interese reprezintă în definitiv Mao-Tse-Dun, conducătorul forțelor populare chineze, sau Ciang Kai Chek, conducătorul Kuomintangului.

In timp ce Mao Tse Dun, reprezintă interesele poporului chinez, dornic de pace, libertate și o viață mai bună, Ciang Kai Chek, unealtă servilă a capitalismului internațional, apără interesele marilor bogătași chinezi și străini, bazându-și puterea pe ajutorul capitalismului internațional și pe forțele reacționare interne.

Ziarul american „New York Herald Tribune" scria de curând „Vechiul argument, prezentat fără întrerupere de către Ciang Kai Chek din 1931 încoace, după care China nu poate fi guvernată decât de Statele Unite, presupune două fapte precise. Resursele americane nu sunt nelimitate. Mai mult, aceste resurse au fost de zece ori mai mari decât sunt astăzi, când sunt insuficiente pentru a salva China, dacă aceasta nu va reuși să-și regăsească forța sa interioară și oamenii capabili să o salveze".

Cu alte cuvinte, a devenit limpede chiar pentru reacționarii americani, că „ajutorul" yankeu nu poate influența cu nimic rezolvarea situației din China.

Această rezolvare stă în mâinile poporului muncitor chinez, care, prin participarea sa activă la lupta de eliberare condusă de Partidul Comunist Chinez, contribue cu toate forțele sale la răsturnarea unui regim odios de exploatare și de jaf, bazat pe aservirea țării intereselor unui grup restrâns de profitori interni și streini și la instaurarea unui regim democratic.

Dezastrul armatelor mercenare ale lui Ciang Kai Chek a răspândit panică la Nanking, unde guvernul reacționar chinez se află în plin proces de descompunere.

(Continuare în pagina 14)

LEMNUL PĂDURILOR NOASTRE

(Urmare din pag. 9)

— Aşa ceva mi-ar trebui, grăeşte el către un consătean şi continuă să se învârtească în jurul căruţei.

— Uite ce mai butoae! zice celălalt,

— Nu degeaba sunt din regiune de podgorii, reflectez în gând.

Şi după ce s'au mai oprit îndelung timp în faţa unei vânturători, s'au pierdut printre ceilalţi vizitatori.

Cea mai interesantă parte a expoziţiei şi cercetată mai mult de vizitatori este aceea a mobilelor.

Se expun aici patru tipuri de mobilier pentru o cameră compusă din: pat dublu, şifonier, măsuţă de noapte, masă cu două scaune şi un scrin.

Două din aceste tipuri sunt rezultatul muncii serviciului de studii al Centralei, care a izbutit să combine, într'o formă sobră şi elegantă, elementul estetic cu cel practic.

Pentru a cunoaşte gustul publicului, mai bine zis al categoriilor de public care vizitează expoziţia asupra tipurilor de mobilier popular standardizat, s'a încercat un soi de plebiscit.

După vizitarea expoziţiei, fiecare vizitator depune în urnă un vot, arătând care tip de mobilier i-a plăcut mai mult.

Suntem de faţă când în prezenţa Consilierului Mohr dela C. I. M. O. F. I. L. se triază rezultatele voturilor din ultimele săptămâni.

Rezultatul arată, că tipul de mobilier creat de Serviciul de Studii al Centralei şi care a căutat să realizeze un stil sobru, elegant, a fost cel preferat de lumea muncitorilor şi funcţionarilor.

Iar ceeace interesează publicul cumpărător tot atât de mult, este faptul că preţul acestor mobile va fi pe măsura posibilităţilor de cumpărare ale salariaţilor.

Dacă în comerţul liber, numai una din piesele unei camere ar fi fost plătite cu 10-12.000 lei, adică salariul pe câteva luni al unui muncitor sau funcţionar, întreg mobilierul unei camere combinate dela C.I.M.O.F.I.L., va costa între 12.900 şi 18.500 lei.

— Mobilierul popular a început să preocupe din ce în ce mai mult masele muncitoare, spune ghidul nostru. Uzinele din Hunedoara, bunăoară, ne-au şi comandat 70 camere de probă pentru lucrătorii săi şi chiar acum am primit o cerere a muncitorilor din valea Jiului.

După experimentarea pe care o facem acum, vom trece imediat la fabricarea în seriea mobilelor de tip popular. Am fost conduşi la creearea acestor modele de cele mai noi principii de estetică, higienă, confort, tinzând tot odată să coborâm nivelul preţurilor de cost la posibilităţile cumpărătorilor, adică a marei mase muncitoare, lucru care va fi perfectat pe zi ce trece prin industrializarea sectorului nostru, prin economisire de material şi mână de lucru. Pentru standardizarea produselor finite din lemn, fiecare din fabricile noastre va fi programată pentru un singur fel de construcţie; şi avem în proect construirea de fabrici noi, cum este aceea de mobile dela Tg. Mureş, care se construeşte pe principiile cele mai moderne de producţie.

★

Un panou aflat la intrarea expoziţiei indică grafic planul de lucru pe anul 1949 al Centralei Industriale a Mobilelor şi produselor finite din lemn: Pentru industrie şi agricultură 53%, pentru mobile 37%, pentru locuinţe prefabricate 6%, pentru rechizite şi alte articole 4%.

Se mai poate vedea într'un colţ al expoziţiei o machetă a unui tip de casă prefabricată din lemn, care de altfel a fost ridicată deja pe Bulevardul Bălcescu, în cinstea zilei de 7 Noembrie.

Construită cu gust şi îmbinând necesităţile practice şi dorinţa de frumos ale omului modern, ea constituie tipul de locuinţă care va adăposti mâine lumea muncitoare.

Sute de fabrici de produse finite din lemn lucrează azi pe tot întinsul ţării pentru creşterea producţiei acestui sector industrial care prin desvoltarea lui va contribui la îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă ale oamenilor muncii.

Ada Bârseanu

KUOMINTANGUL

(Urmare din pagina 13)

Acţiunile de culise ale americanilor, tinzând la „internaţionalizarea" Shanghaiului, adică la trecerea acestuia sub directa protecţie a trupelor yankee, nu fac decât să învedereze odată mai mult faptul că Washingtonul nu-şi mai face nicio iluzie cu privire la forţa mercenarilor lui Ciang Kai Chek.

In China, zarurile au fost definitiv aruncate.

Şi imperialiştii americani, au pierdut. Definitiv şi iremediabil.

Poporul chinez, conştient de sarcinile ce-i revin în eliberarea şi desvoltarea sa, îşi cucereşte cu arma în mână, propria sa ţară.

El îşi cucereşte dreptul la viaţă şi la cultură, şi elanul său de luptă nu poate fi stăvilit.

Ceeace au început să înţeleagă dealtfel şi oamenii cartierului general al lui Ciang Kai Chek, dacă ne vom aminti de declaraţia făcută de generalul Ciang Cieh, din brigada a 13-a a Kuomintangului dela Honan, după predarea sa în mâinile armatei populare:

„Kuomintangul vrea să se servească de forţa săracilor, pentru a lupta în favoarea bogaţilor.

Acesta este motivul eşecului său".

M. Vespremie

CONSTITUŢIA STALINISTĂ

(Urmare din pag. 5)

ranţii ale realizării dreptului înscris în ea. Astfel, de pildă, dreptul la muncă este asigurat de organizarea socialistă a economiei naţionale, de creşterea necontenită a forţelor de producţie ale societăţii sovietice, de înlăturarea posibilităţii crizelor economice şi lichidarea şomajului.

Dreptul cetăţenilor U. R. S. S. la odihnă este asigurat prin stabilirea concediilor anuale pentru muncitori şi funcţionari cu păstrarea salariului, prin acordarea pentru folosirea celor ce muncesc a unei reţele largi de sanatorii, case de odihnă, cluburi.

Cunoscutul om politic englez J. Pritt, care vizitase U.R.S.S., a scris: „Ce putem noi în Marea Britanie să contrapunem vieţii fericite a zeci de mii de muncitori care primesc un concediu plătit şi se odihnesc la Soci, Yalta, Mineralnâe Vodî, şi în celelalte colţuri cu adevărat de rai? Din cele 16 milioane de muncitori, 14 milioane nu capătă măcar un concediu plătit..."

Dreptul cetăţenilor U.R.S.S. la asigurarea materială de bătrâneţe şi în caz de boală şi pierderea capacităţii de muncă, este garantat prin larga desvoltare a asigurării sociale a muncitorilor şi a funcţionărilor pe socoteaia statului, prin ajutorul medical gratuit, prin punerea la dispoziţia celor ce muncesc a unei largi reţele de staţiuni balneare şi climaterice.

Şi astfel, pas cu pas, fiecare drept al omului înscris în Constituţia Stalinistă are o indicaţiune complect precisă, asupra bazei reale a posibilităţii de realizare a lui, conţine anumite garanţii pe care nu le poate da nici un stat burghez, deoarece adevăratele garanţii de realizare a drepturilor omului le poate da numai societatea socialistă!

CEHOSLOVACIA

(Urmare din pag. 11)

înalte conştiinte de clasă, masselor proletare.

Depunând toate forţele pentru consolidarea patriei lor, oamenii muncii din republica vecină şi prietenă, au conştiinţa limpede că ei participă astfel la întărirea frontului păcii şi aduc o contribuţie efectivă la lupta împotriva taberei antidemocratice şi imperialiste.

Intreţinând relaţii din cele mai prieteneşti cu popoarele ţărilor de democraţie populară şi în general cu toate popoarele doritoare de pace şi de libertate, poporul cehoslovac, aprofundând şi însuşindu-şi bogata experienţă a Uniunii Sovietice în toate domeniile de viaţă, tinde la desvoltarea din ce în ce a patriei sale, pentru a putea contribui la mersul înainte al civilizaţiei omeneşti.

Acesta este tabloul fidel al Cehoslovaciei noui, ţara în care poporul muncitor condus de partidul său de avantgardă, aşează temelii noui şi sănătoase, vieţii generaţiilor viitoare.

Este un exemplu viu, al desvoltării unei ţări, pornită pe drumul construirii socialismului.

T. VENCESLAV

REALITATEA ILUSTRATĂ

CUPON CU 50% REDUCERE

VALABIL NUMAI IN SĂPTĂMÂNA DELA
9 XII — 15 XII 1948

DETAŞAŢI ACEST CUPON ŞI PREZENTAŢI-L LA CASSĂ

Zăpadă veşnică în munţi şi peisagii minunate în văi

Instalaţiuni termice moderne în staţiunile balneare şi vechi costume naţionale la ţară

Palate istorice şi oraşe moderne cu o viaţă trepidantă

Aceasta este

CEHOSLOVACIA

ţara cu frumuseţi incontestabile

REALITATEA ILUSTRATĂ

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, Str. Const. Mille 5-7-9
Telefon 5.85.88

ABONAMENTE:

3 luni . . .	Lei	325.—
6 „	„	650.—
12 „	„	1300.—

Abonamentele din provincie se trimit prin CEC cont 474 pentru Realitatea

Taxa poştală plătită în numerar conf. aprobării Dir. Gen. P.T.T. Nr. 34.046 din 1948

BILETE DE CINEMATOGRAF CU 50% REDUCERE

In dorinţa de a fi cât mai pe placul cititorilor, revista noastră a obţinut la principalele cinematografe din Capitală şi din ţară, bilete cu 50% reducere. Ca atare în cinematografele mai jos enumerate, vor putea intra la spectacole două persoane pe un singur bilet. Cititorii noştri vor detaşa biletul special din revistă, şi-l vor prezenta la casa cinematografului respectiv.

LISTA CINEMATOGRAFELOR ŞI PROGRAMELE FILMELOR

BUCUREŞTI:
Cinema Scala: *Aventurile lui Fridolin*
„ Trianon: *Ora 6 după război*
„ Marna: *Aventurile lui Fridolin*
„ Casa Prieteniei Româno-Sovietice: *Femeia deputat*
„ Volta Buzeşti: *Omul 217*
„ Odeon: *Aventurile lui Fridolin*

CRAIOVA:
Cinema Scala: *Nikita*

BRAŞOV:
Cinema Aro: *Donbas & Kirghizia*
„ Reduta: *Kirghizia & Lituania*
„ Rodnia: „ „ „

FOCŞANI:
Cinema Scala: *Nastratin Hogea*

GALAŢI:
Cinema Odeon: *Pumnul de fier*

IAŞI:
Cinema Sidoly: *Omul cu arma*
„ Phönix: *Poveste muzicală*

PLOEŞTI:
Cinema Roxy: *Chimie şi dragoste*

BARLAD:
Cinema Francez: *Marite*

TULCEA:
Cinema Popular: *Al. Matrosov*

R. VALCEA:
Cinema 7 Noembrie: *Iubirea mea*

P.-NEAMŢ:
Cinema Popular: *Stenka Razin*

SIGHIŞOARA:
Cinema Apollo: *Foc la graniţă*

ROŞIORI DE VEDE:
Cinema Carpaţi: *Logodnica bogată*

JOCURI ★ CONCURSURI ★ DIVERTISMENTE

SPRE O VIAȚĂ NOUĂ

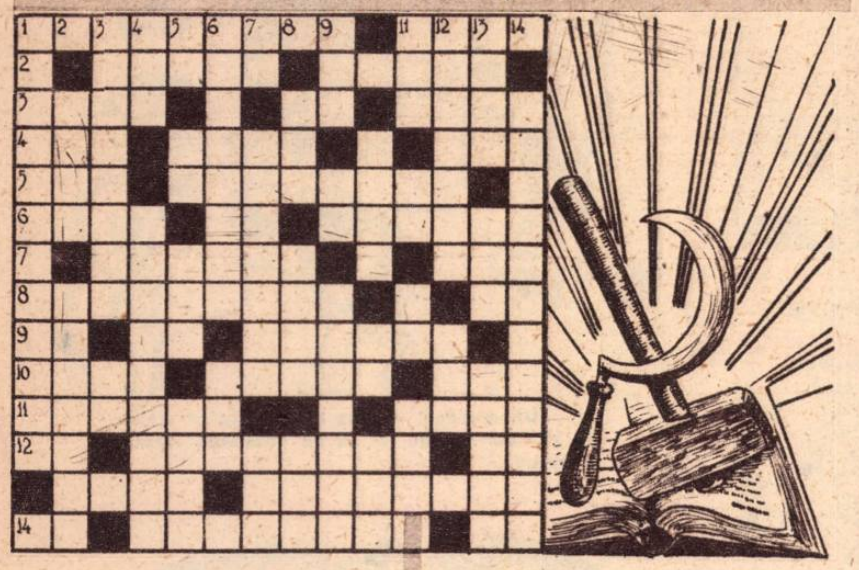

ORIZONTAL: 1. — La 30 Decembrie 1947, a fost proclamată cea Populară Română, — Fluviu în Siberia. 2. — Poate fi executor, când nu este anatomic — Porții 3. — Premiul sportivului învingător — Abis! — Nu noi! 4. — Organizația Națiunilor Unite — .....de muncă — Interjecție pentru vino'ncoa! 5. — Fluviu în Africa — Ascuns 6, — Țară — Pronume reflexiv — Vânturate 7. Limba R P. R. — Frâng 8. — Cea adevărată și ilustrată — Neon 9. — Interjecție — Zar — Principalii aliați ai clasei muncitoare 10. — Pantalon popular — A da cam de mântuială — Cale 11. — Potrivite.., la urmă — Elemente galvanice 12. — N — Inceputul lozincilor de viață nouă — Articol 13. — . . . . Pintilie, unul din eroii clasei muncitoare, ucis sub zidurile Doftanei, în Noembrie 1940 — Sistem progresist de guvernământ 14. — Șmecher — Scopuri — Posesiv pentru tine.

VERTICAL: 1. — In opera de . . . . . a țării s'au unit brațele oamenilor muncii din R. P. R. — Impreunat — A scăzut prețul 3. — O republică a poporului înainte de masă 4. — Sentimentul oamenilor muncii pentru exploatatorii de orice fel — Suportări 5. — Barbu Georgescu — Bec spart! — E numai un pic — In legătură cu C. F. R.-ul 6. — Cu roua în ochi — Neagră la suflet 7. — Plantă textilă. — Lăsată pe mai târziu — 15 ale lunii (antic) 8. — Șansă — Adaus la motocicletă — Atmosferă 9. — Muncă la câmp — nota muzicală, cu un ton pe jumătate fals! — Acțiuni vitejești 10. — Triat — Alexandru — Obiect indispensabil redacției 11. — Fir — Măsură de suprafață — Țelul popoarelor care alcătuesc frontul democratic și antiimperialist în frunte cu U R. S. S. 12. — Face parte din armată — A apare 13. — A scăpa din vedere — Armă sgomotoasă — Cocă 14. — Pentru ea luptă popoarele subjugate de capitalism.

S. BERGAN

MONOVERB... MINIER

4 — 8

Peste R un T, și iute
După ei mai este scris
UNA MIE NOUĂ SUTE
PATRUZECI ȘI OPT precis.

Valentina Constantinescu

ZOOLOGIE

ORIZONTAL 1. — Animal încăpățânat. — Cocoș. 2. — Dobitoace. — Ceeace este și balena. 3. — Acrituri. — Bon. 4. — Pocitanie. — La fel. — Prescurtare rebusistă a mușteI dătătoare de „boală a somnului". 5. — Fiul lui Eliafaz (bibl.) Puneri la murat. — Plantă liliacee, numită și sabur. 6. — Cioara vopsită din America. — Produs lactat. — Dromader. — Nota redacției. 7. — Nae Papagalicescu. — Amor sub clar de lună. — Oracolul femeilor. 8. — Orășel german. — Arochnidă veninoasă. — Dumneaei. 9. — Ca panterele. — Corp diplomatic. 10. — Arma albinei. — Măsură. — Cam ce ar fi un colibri. 11. — Stofă. — Ca o gorilă. 12,— Gălăgioase. — A extrage un principiu activ dintr'o plantă prin lăsare în apă rece. 13. — Blană. Pielea de antilopă în comparație. — Pachiderm obtuz. 14. — Pisoi amorezat. — Adversar. — Donați. 15. — Asirian. — Animale cefalopode din mările calde, 16. — Vânzări... la mai mare. — Unit.

VERTICAL 1. — Animal preistoric din Nordul Siberiei. — Nenorocit. — Animal pe tabla de șah. 2. — Broaște... științifice. — Indivizi care te fac să caști. 3. — Animal ce ar putea ține loc de stâlp de telegraf. — Molibden. — Visător. 4. — Doritori. — Porci. 5. — Pasăre mare pe lac cu boboci pe varză. — Aspirații. 6. — Satelit nocturn și... mut. — Oraș în Peru. — Africa Orientală Franceză. — Calciu. 7. — Așa cum sunt dobitocii sălbatici. — Primenit la atmosferă. 8 — Hibernare. — Vorbiri. 9. — Nicu Mintosu. — Spetează. — Scriitor american. — Intre dealuri. 10. — Mamifer din America și Asia tropicală — Jucător de ...oină. — Unul care merge de-a'ndaratelea și roșește de rușine. 11. Eminență. — Câine din Australia. — Identic. 12. — Oraș în Franța. — Râu în Anglia. — Nadă pentru pești. — Posesiv. 13. — Uscări prin fum. — Asemănare pentru un individ hrăpăreț. 14. — Țeapă. — Neciopârțiți de bisturiile medicinițtilor. 15. — Clădire circulară cu cupolă. — Impletitură cu ochiuri. 16 — Felină sălbatică. — Comparație zoologică pentru încăpățânați. COR. NIS

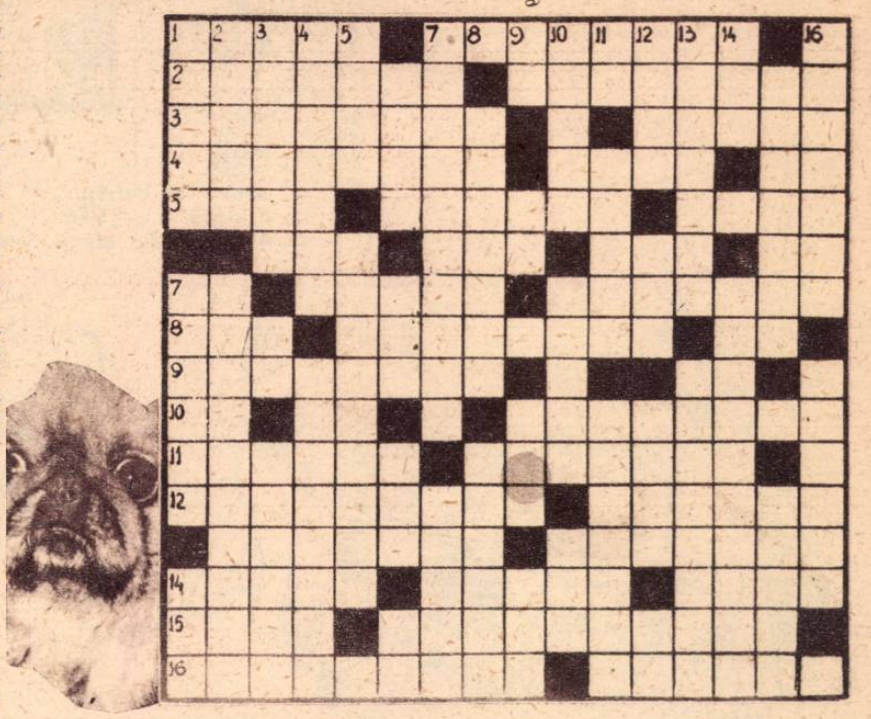

LABIRINT

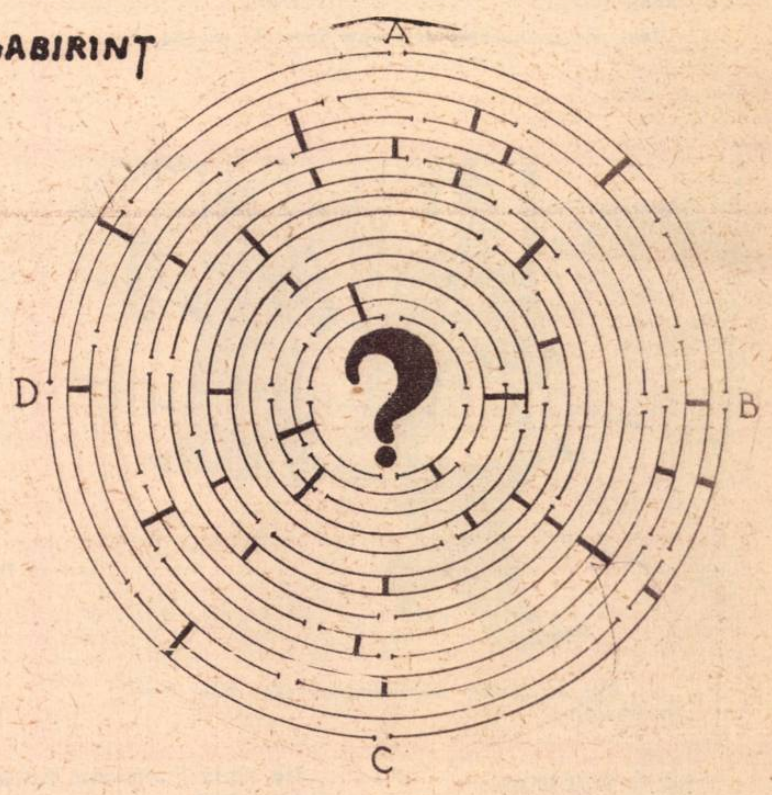

RUBRICA ȘAHULUI

COLȚUL PROBLEMEI

No. 32 Gh. Goșman
Com. Țânțari — Brașov inedită

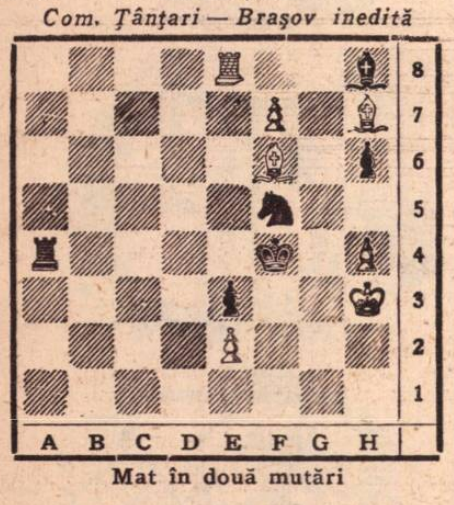

Mat în două mutări

CUPON ȘAH No. 4

No. 33 Ing. L. Loewenton
„L'Italia Scacchistica" 1948

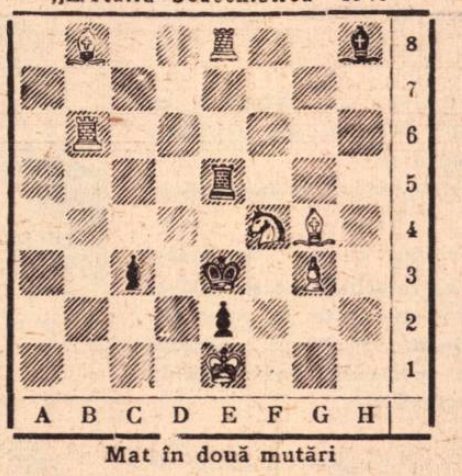

Mat în două mutări

Deslegările din No. 41 și 42. No. 25 (L. Loewenton) 1. Cc5—e4! (Zugzwang); *No. 26* (Gh. Goșman) 1. b3—b4!, 1..., T×b4; 2. Cg6!, N×b2; 3. d4!, T×d4; etc. 2..., Te4; 3. d×T, etc. (Tema Novotny); *No. 27* (Gh. G.) 1. Cc7! (Tema Bivalve); *No. 28* (Gh. G.) 1. Nc3?, Tf7!!; 1. Cd4?, Ce7!!; 1. Ce3!, Ce7; 2. Nc3, C oriunde; 3. Cf5 mat.

Deslegătorii problemelor din No. 41 și 42. 1. Clinchievici L. Mircea, Giurgiu, (11 pte.) 2. Popa Ioan, Ploești (11); 3. Stihu G., Brașov. (7); 4. H. G. Loco (4); 5. S. Leibovici (9); 6. N. Avram (8). — Cifra din paranteză indică totalul punctelor obținute. — Netrimiterea soluțiilor din 2 numere consecutive, atrage anularea punctelor.

ȘAHIȘTI ! Participați cu toții la concursul nostru permanent de deslegări. Condițiunile de participare le găsiți în No. 41 și 42 al revistei noastre. Trimeteți soluțiile numai pe adresa *Realitatea Ilustrată*, pentru „Rubrica Șahului" str. Constantin Milie No. 5-7-9, București I.

PAUL DIACONESCU

POȘTA JOCURILOR

S. Bergan. — Corectitudinea unei încrucișări trebue să fie principalul obiectiv al compunătorului. Cu puțină osteneală... în plus, puteai să scapi de cuvinte ciuntite, ca „actor fără cap" (=ctor), sau străine, ca „ein", sau altele complet inexistente, cărora nici d-ta nu le-ai găsit difiniții.

In ceeace privește urarea din careu, pentru ca să poată fi realizată, ar fi trebuit ca cele câteva cuvinte care o compun să fie dispuse într'o ordine etajată.

Sperăm să putem vedea progresele.

Cornel I. Crețiu. — După cum am fost rugați, am dispus de soarta jocurilor d-tale. Cu oarecare modificări, pe ici pe colo, careurile vor apare.

De citești cumva și poșta celorlalți colaboratori, sfaturile de mai sus sunt valabile pentru oricine. E nevoe să fim mai precisi?

Cor. Nis

HUMOR DIN TOATĂ LUMEA

— Unde este Petrişor?
— E afară în grădină.
— Atunci du-te afară, vezi ce face, şi spune-i că n'are voi

— Un mareşal englez la noi? la te uită, să ştii că acuma o să ne comande străinătatea.

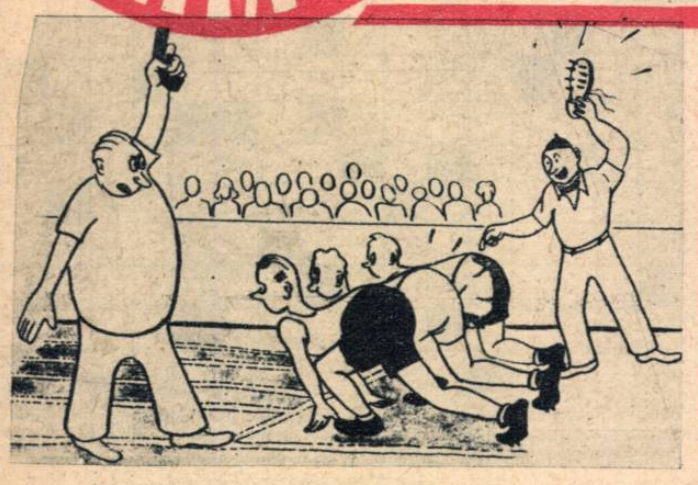

Unul din concurenţi este cam tare de ureche.

Industriile din Ruhr au fost retrocedate proprietarilor germani (ziarele)

Unchiul Sam: Nu fii supărată micuţo, îţi vor trimite lucruri gata fabricate.

— Eu găsesc că individul ăsta, nu cântă bine la pian.

— Pun eu mâna pe individul care mi-a luat pardesiul!

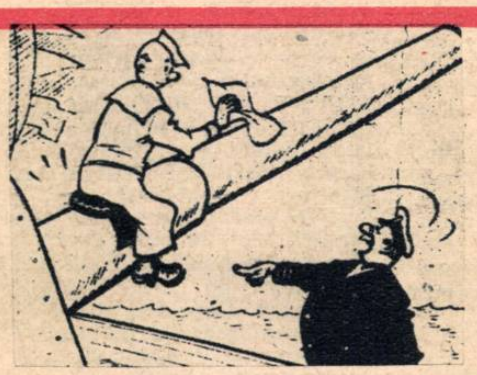

Fostul jocheu a devenit marinar.
— Comod sau incomod... mâine să nu te mai văd cu şeaua pe tun.

Luptătorul: Dacă tot mă arunci, fă aşa ca să cad peste domnul acela cu chelie. E un reporter sportiv, care mă tot critică.

LA O BODEGĂ...

Un cetăţean, simţindu-se rău, intră grăbit într'o bodegă.
— Dă-mi te rog un pahar cu apă...
— Un buziaş, un borviz?
— Nu, domnule, un pahar cu apă...
— Vai domnule, luaţi mai bine o bere, avem o bere...
— Nu, un pahar cu apă.
— Atunci luaţi măcar o limonadă.
— Nu, domnule, înţelege, vreau un pahar cu apă.
— Şi nu vreţi s'o stropim cu puţin sirop? Avem sirop de caise, de căpşuni, de fragi...
— Domnule, nu mă simt bine, adu-mi te rog repede un pahar cu apă curată, fără sirop...
— Bine, domnule, cedă chelnerul, dar fără care sirop, ca să ştiu...

trimisă de *Marin Florin* — Loco

Nazelly Zaharian-*Loco*. In legătură cu primul transport trimis, consultă cu atenţie colecţia „Realităţii Ilustrate", şi vei vedea că ţi s'a răspuns. Din cel de-al doilea transport, vom alege o anecdotă.

Mara Th. Ionescu-*Loco*. Intr'adevăr, anecdota trimisă de d-ta sub titlul „Intre vecini" a fost publicată de noi, dintr'o eroare regretabilă, ca aparţinând colaboratorului nostru Dan Ioanid-Giurgiu. Facem cuvenita rectificare.

Biblioteca Universităţii Iaşi

Lia Vişan-*Timişoara*. Anecdotele trimise ar fi publicabile, dacă nu ar fi prea cunoscute, prea lipsite de orice spirit şi prea licenţioase. Şi cum „glumele" în chestie împlinesc cu prisosinţă toate aceste trei atribute negative, ele nu vor apare. Aşteptăm în orice caz colaborări viitoare.

Nicu Teodorescu-*Braşov*. Când Ramses al II-lea a încercat să povestească străbunicului său, „gluma" pe care ne-o istoriseşti şi d-ta nouă, străbunicul respectiv a protestat, susţinând că ea datează cu mult înainte de cele patru generaţii anterioare lui. Ceeace corespunde dealtfel şi opiniei noastre.

Ioana Niculescu-*Iaşi*. Ne întrebi „în definitiv ce obiecţie aţi avea de făcut dacă v'aş trimite anecdote mai mult sumbre decât humoristice".

Am avea de făcut o singură obiecţie: nu le-am publica!

Martin Nicolae-*Cluj*. „La curtea cu juri" va apare.

Dan Dobrescu-*Brăila*. D-ta ne întrebi: „ce se întâmplă dacă vă trimet şi pe viitor anecdote ca cele din acest transport?". Ce să se întâmple? Nimic, absolut nimic. Iar în ceeace priveşte primejdia publicării în pagină, ea este exclusă cu desăvârşire.

Marin Nedelcu-*Loco*. In privinţa paginei noastre de jocuri, am remis materialul trimis, colegului care redactează această pagină. In ceeace priveşte însă materialul trimis pentru rubrica humorului, asta e cu totul altă poveste. Şi din păcate, e o poveste tristă, cu un coş şi cu un foarfece, o poveste care are darul, atuncea când e istorisită, să impresioneze nefavorabil pe cei care au de a face cu redacţiile....

HAŞ

INTREPRINDEREA DE EDITURĂ ŞI ARTE GRAFICE, „ROMANIA LIBERĂ — N. MOHANESCU" Str. CONST. MILLE Nr. 5—7—9

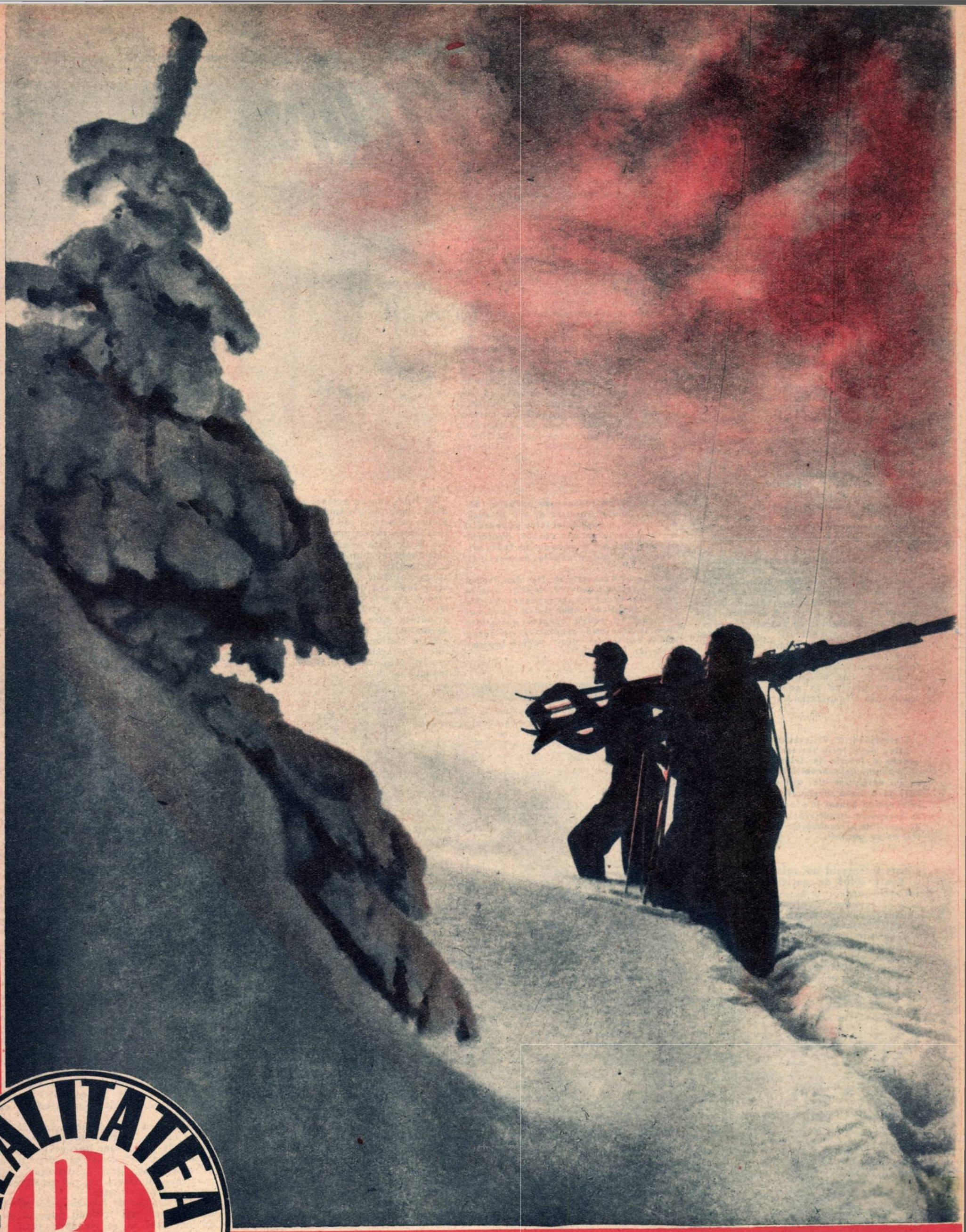

REALITATEA ILUSTRATĂ

Nr. 45
DUMINICĂ 19 XII 1948
LEI 25

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII
22 | 23 Jan 1949

PRIMA ZĂPADĂ IN BUCEGI

Comentar EXTERN

In ziua de 12 Decembrie, cea de a treia sesiune a Adunării generale a Naţiunilor Unite şi-a întrerupt activitatea urmând să şi-o reia după trei luni jumătate, adică în luna Aprilie la Lake Succes.

Finalul acesta de sesiune a fost marcat cu numeroase discursuri ale reprezentanţilor statelor din suita anglo-americană, cari desigur la sugestiile primite, au căutat cu orice preţ, să şteargă impresia penibilă şi negativă a politicii Londrei şi Washingtonului. Din partea acestor reprezentanţi diplomatici a fost o atitudine de plecăciune faţă de ordinul pornit dela Washington şi ca o culminare, d. John Foster Dulles, luând şi d-sa cuvântul, s'a lansat în ditirambe susţinând că în sesiunea a treia a ONU-ului s'ar fi realizat „minuni", că nu ar fi existat „eşecuri" şi aşa mai departe.

In noianul acesta de auto-înşelare, discursul de încheere al şefului delegaţiei sovietice d. Andrei Ianuarevici Vîşinski a avut efectul unei dure treziri la realitate. Cu preciziunea şi limpezimea care-l caracterizează, d. Vîşinski a făcut o critică a lucrărilor şi a arătat că artificialul entuziasm al statelor în frunte cu Anglia şi Statele Unite nu este cu nimic justificat. In aceasta de a treia sesiune rezultatele pe chestiunile de vitală importanţă au fost negative: propunerea sovietică cu privire la interzicerea bombei atomice şi a reducerii armamentelor celor cinci mari puteri cu o treime în decurs de un an, au fost respinse. Principiile de bază ale Chartei Naţiunilor Unite au fost călcate în picioare de acelaş grup cu tendinţe războinice prelungindu-se activitatea organismului net ilegal al „comitetului interimar", a „comisiunii balcanice", după cum opuse principiilor Chartei au fost şi hotărârile cu privire la problema greacă, la cea a Coreei de sud şi mai ales cu privire la admiterea de noi membri în Organizaţia Naţiunilor Unite.

Sintetizând, d. Vişinski a spus:

„Cea de a treiu sesiune a Adunării generale a înscris în istoria O.N.U.-ului o nouă pagină defavorabilă, cuprinzând încercările nesfârşite ale aşa numitei majorităţi de a viola suveranitatea altor state, intervenind brutal în afacerile lor interne. In asemenea împrejurări se poate vorbi de meritele şi realizările acestei sesiuni? Nu, nu se poate".

Este interesant de relevat, că însuşi d. Evatt, şeful delegaţiei australiene şi totodată preşedinte al Adunării, a trebuit să recunoască atunci când a luat cuvântul, că rezultatele obţinute în decursul acestei sesiuni nu pot fi în nici un caz admirate.

In preocupările ultimelor zile ale sesiunii a treia a figurat şi proectul de declaraţie a drepturilor omului, proect care a fost în studiul comitetului Nr. 3 şi la ale cărui lucrări au participat activ şi reprezentanţii Uniunii Sovietice cari s'au opus tendinţelor reprezentanţilor statelor occidentale. Discuţiile au fost foarte vii, deoarece din interese lesne de înţeles, reprezentanţii statelor cari navigă în orbita politică anglo-saxonă şi mai ales Anglia şi Statele Unite, s'au străduit să treacă articole care prin redactarea lor voit confuză, ar fi dus la consecinţe diametral opuse principiilor de înaltă morală care ar fi trebuit să caracterizeze acest proect.

Luând cuvântul în faţa Adunării Generale O. N. U., în legătură cu proectul de declaraţie a drepturilor omului, d. Andrei Ianuarevici Vîşinski, i-a făcut o critică pătrunzătoare, desvăluind adevăratele intenţii pe care le mascau redactarea confuză a textelor trecute prin comitetul Nr. 3. Oprindu-se asupra redactării art. 20 din proect, în care se spune că „Fiecare om are dreptul la libertatea convingerilor şi la exprimarea lor liberă", d. Vîşinski a precizat:

„Noi nu putem recunoaşte aceasta, deoarece „ideile" fasciste de ură de rasă, de ataţare a duşmăniei între popoare şi de atâţare la un nou război, difuzarea acestor idei noi le considerăm fapte criminale şi nu putem admite asemenea libertăţi".

„Noi nu vom permite să fie denaturată ideea libertăţii privind liniştiţi cum se va desfăşura din nou propaganda fascistă, care a şi ridicat capul şi-l va ridica mai sus când va vedea această declaraţie unde se proclamă dreptul la difuzarea liberă a oricăror „idei", adică implicit a ideilor fasciste".

In fine, cea de a treia sesiune a Adunării Generale s'a încheiat, fără ca problema admiterii de noi membri să fi fost lămurită conform prevederilor Chartei. Şi de data aceasta manevrele anglo-americane au împiedicat evoluţia logică a lucrurilor. Pe de o parte anglo-americanii ar dori să aducă în O. N. U. o serie întreagă de state care le sunt aservite şi care le-ar da votul la comandă, iar pe de altă parte manevrele sunt orientate spre a se împiedica statele democraţiilor populare să intre în Organizaţia Naţiunilor Unite. Insistenţa Statelor Unite şi Angliei de a-şi aduce noi sateliţi este explicabilă, deoarece ultima sesiune a dovedit, că actualii sateliţi nu mai răspund chiar fără greş la comandă şi că într'un viitor, care ar putea fi chiar apropiat, s'ar putea produce defecţiuni dezagreabile.

Situaţia aceasta este cu atât mai vădită, cu cât este suficient să reamintim manevrele anglo-americane, atunci când s'a pus în discuţie admiterea în O. N. U. a statelor de democraţie populară. Uniunea Sovietică, fidelă angajamentelor internaţionale, a ridicat obiectii cu privire la orice discriminare sau favoritism injust faţa de oricare ţară (se încercase admiterea în O. N. U. a Italiei, Ceylanului, Transjordaniei şi Finlandei sprijinite de grupul anglo-american). Puterile occidentale s'au adresat atunci Curţii internaţionale de justiţie, socotind să ajungă la rezultatul dorit printr'o subtilitate juridică. Nu au obţinut însă rezultatul scontat şi atunci au manevrat astfel, trimiţând întreaga chestiune în faţa Adunării Generale. Aci reprezentantul Argentinei a cerut să se decidă admiterea de noi state, dacă acestea au întrunit 7 voturi în consiliul de securitate, fără să se ţie seama de opinia membrilor permanenţi. In faţa acestei flagrante încălcări a Chartei s'a ridicat Uniunea Sovietică prin delegaţii ei, iar propunerea anglo-americană făcută prin intermediul argentinian a fost retrasă, deoarece nici statele satelite nu se arătau dispuse să facă mai departe jocul care li se impunea.

Acestea sunt adevăratele cauze care determină puterile occidentale să-şi caute noi marionete şi să împiedice totodată intrarea statelor democratice în O.N.U., chiar dacă pentru aceasta calcă în picioare principiile Chartei şi toate convenţiile internaţionale.

★

După o lună de zile dela declanşarea crizei guvernamentale din Grecia monarho-fascistă, situaţia nu este încă limpezită. Putregaiul a răzbit la suprafaţă şi toate strădaniile patronilor dela Washington de a camufla situaţia sunt zadarnice. Origina crizei trebue căutată în înfrângerea suferită de trupele monarho-fasciste pe muntele Grammos. Voind să scape de răspundere, monarhiştii şi liberalii, au dat vina unii pe alţii, disensiunile care existau în orice caz în tabăra dela Atena, accentuându-se. Soluţia găsită, anume îndepărtarea generalului Stratos din postul de ministru de război, nu a atenuat duşmăniile şi în urma convorbirilor dintre Tsaldaris venit special dela Paris şi ministrul american la Atena Grady, s'a ajuns la „n o u a" formulă a guvernului Tsaldaris - Sofulis, care l-a înlocuit pe cel vechiu „Sofulis - Tsaldaris". De fapt portofoliile au rămas în aceleaşi mâini: Helmis, Mavromihalis, Rentis, Melas, etc. In plus a fost introdus în noua formaţie şi d. Hadyipanos ca ministru de interne, acelaş Hadyipanos care numai în Mai trecut a fost scos în condiţiuni nu prea onorabile din formaţia în care deţinea postul de ministru al transporturilor.

Presa din Atena nu s'a arătat deloc încântată de noul guvern, despre care a scris în termeni destul de ireverenţioşi. Nu că această presă n'ar mai fi tot atât de reacţionară. Dar în ultimele zile circulă în cercurile politice ale Atenei formula că singura soluţie în greaua situaţie a monarho-fasciştilor ar fi instaurarea unei dictaturi militare făţişe.

Iar unii, cari se cred mai informaţi, vorbesc chiar de generalul Papagos a cărui atitudine ultra - reacţionară este cunoscută.

Desigur că ideia acestei dictaturi militare îşi are origina tot în cercurile ambasadei americane, iar revista britanică „Observer" scria că cercurile anglo-americane, deşi „potrivnice" unei asemenea dictaturi, nu văd totuşi nici o altă eşire din situaţie.

Sătui desigur de meschinii lor sateliţi dela Atena, cari trădând poporul grec nu încetează să se mănânce între ei, potentaţii depe Wall-street vor să aibe de a face cu un singur mercenar, fie acesta chiar un general cu haine de dictator. Numai că în felul acesta orice urmă de mască ar cădea şi ipoteza îi sperie pe cinicii regisori ai nenorocirii poporului grec.

AL. CALISTRAT

In timpul demonstraţiei foştilor luptători, dela Paris, poliţia a molestat pe manifestanţi

O manifestaţie a muncitorilor la Milano. Ei poartă în batjocură un manechin reprezentându-l pe „unchiul Sam"

Rezervoare uriaşe de gaze combustibile extrase din mina Kochta-Jarve, au fost instalate în apropierea Leningradului

LA ANIVERSAREA Generalissimului STALIN

Se obişnueşte a se spune „Stalin este Lenin azi". Această propoziţie scurtă închide în ea semnificaţia enormă a numelui lui Iosif Visarionovici Stalin, a tovarăşului Stalin, prietenul omenirii muncitoare, al oamenilor simpli de pretutindeni, a tovarăşului Stalin, genialul conducător al popoarelor sovietice, a tovarăşului Stalin continuatorul cauzei lui Lenin.

Un cântec popular, din numeroasele cântece pe cari popoarele sovietice le-au închinat lui Stalin, marele lor conducător, dascăl, prietenul şi comandantul de oaste, spune:

„Noi îl urmăm pe Stalin ca şi pe Lenin, vorbim cu Stalin ca şi cu Lenin, el ne ştie toate gândurile, şi toată viaţa se îngrijeşte de noi".

Lenin a fost flacăra vie care a luminat şi în jurul căruia s'a organizat cea mai puternică mişcare de masse pe care a cunoscut-o istoria omenirii, flacăra şi stindardul care a dus proletariatul rus la cucerirea puterii, la instaurarea societăţii socialiste. Inima Proletariatului lumii întregi a bătut în acele momente în acelaş ritm cu cel al Rusiei sub bagheta magică a lui Lenin.

Ce a însemnat Lenin în acele momente pentru omenirea progresistă înseamnă astăzi Stalin pentrucă: „Stalin este Lenin azi".

Numele lui Stalin este legat de speranţele de securitate şi pace trainică ale tuturor popoarelor democratice iubitoare de libertate. Este legat de munca constructivă a popoarelor sovietice sau a celor din ţările de democraţie populară. Numele lui Stalin este legat de toţi cei ce luptă activ în lagărul păcii contra aţâţătorilor la război, contra imperialismului anglo-american.

★

In iarna anului 1879 (21 Decembrie) în oraşul Gori din guvernământul Tiflis, nu se putea bănui că se va naşte cel spre care astăzi sunt aţintiţi ochii a sute de milioane de oameni.

Şi nici nu e de mirare, pentrucă în acele vremuri cumplite ale ţarismului, de oprimare socială şi naţională, aproape că nici nu îţi venea a crede că din familia ţărănească a unui georgian de profesie cismar şi a unei fiice de ţăran iobag se putea naşte viitorul conducător de popoare.

Greutăţile materiale ale familiei lui Visarion Ivanovici intrat acum muncitor la fabrica de încălţăminte Adelhanov din Tiflis au trebuit să fie învinse pentruca Iosif Visarionovici, dat în toamna anului 1888 la şcoala teologică din Gori, să o termine în 1894 când a intrat la Seminarul Teologic ortodox din Tiflis.

E importantă această dată pentrucă în urma desvoltării capitalismului industrial, a creşterii puterii mişcării muncitoreşti şi a răspândirii marxismului, Stalin poate lua contact în seminar cu ideile eliberatoare, atât narodnicisteţionaliste, cât şi marx iste-internaţionaliste.

La cincisprezece ani intră în legătură cu grupurile ilegale ale marxiştilor ruşi care îi trezesc gustul pentru literatura marxistă ilegală.

In 1896 — 1897 Stalin este în fruntea cercurilor marxiste din Seminar iar din August 1898 intră oficial în organizaţia din Tiflis a Partidului Muncitoresc Social-Democrat Rus.

Acum, în această perioadă, Stalin studiază mult. Citeşte „Capitalul" lui Marx, „Manifestul Partidului Comunist" şi alte lucrări ale lui Marx şi Engels. Incă de pe atunci lucrările lui Lenin îndreptate contra narodnicismului, contra „marxismului legal" şi contra „economismului" îi fac o adâncă impresie.

Dublată de această activitate, începe lupta dusă de Stalin şi minoritatea revoluţionară în organizaţia P. M. S. D. R. din Tiflis împotriva oportunismului.

Când în Decembrie 1900 a început să apară „Iskra" leninistă, Stalin se situiază cu totul pe poziţiile ei. Stalin a văzut dela început în Lenin pe creatorul unui adevărat partid marxist.

In condiţiile crizei economice din acea perioadă, sub influenţa mişcării muncitoreşti din Rusia şi ca urmare directă a activităţii social-democraţilor din Tiflis, în valul grevelor, izbucneşte în August 1900 o grevă de mari proporţii a muncitorilor din atelierele şi depourile căilor ferate. Iar în 22 Aprilie 1901 este organizată demonstraţia de 1 Mai în centrul Tiflis având pe Stalin ca organizator şi conducător al ei.

„Iskra" leninistă apreciind această demonstraţie e socotită ca având o însemnătate istorică pentru tot Caucazul.

Guvernul ţarist speriat de manifestările de luptă ale muncitorimii transcaucaziene trece la represiuni.

In noaptea de 22 Martie 1901 poliţia având şi ordinul de arestare, face o percheziţie la locuinţa lui Stalin. Din acel moment, Stalin trecut în ilegalitate va duce o viaţă eroică, ca revoluţionar leninist până la revoluţia din Februarie 1917.

In Septembrie 1901, din iniţiativa lui Stalin apare „Brlzola" (Lupta) cel dintâi ziar ilegal social-democrat din Georgia, răspândind consecvent ideile „Iskrei" lenineşti.

Continuând munca de agitator şi organizator în Tiflis, spre sârşitul lui Noembrie 1901, Stalin este trimis la Batum pentru a pune bazele organizaţiei social-democrate de acolo.

La Batum, Stalin desfăşoară o energică activitate revoluţionară organizând la 9 Martie 1902 cunoscuta demonstraţie politică a muncitorilor din Batum, mergând în fruntea ei.

Adeseori Lenin a dat organizaţia din Transcaucazia ca model de internaţionalism proletar având în rândurile ei proletari înaintaţi ai diferitelor naţiuni: Georgieni, Armeni, Azerbaidjani, Ruşi.

La 5 Aprilie 1902, Stalin este arestat dar şi în perioada ce urmează el nu întrerupe legăturile cu activitatea revoluţionară.

In toamna anului 1903, e deportat în Siberia unde acolo, în exil, primeşte o scrisoare dela Lenin despre care va spune mai târziu:

— „Scrisoarea lui Lenin era relativ scurtă, dar cuprindea o critică îndrăsneaţă, curajoasă a metodelor practice de lucru ale Partidului nostru şi expunea deosebit de clar şi concis tot planul de lucru al Partidului în perioada apropiată".

La 5 Ianuarie 1904 Stalin evadează de unde era deportat, iar în Februarie 1904 se află în Caucaz mai întâi la Batum, apoi la Tiflis.

Greva din Bacu, măreaţa grevă din Decembrie 1904, ţinând de la 13 la 31 ale acelei luni, însemnând avântul mişcării revoluţionare din Transcaucazia, a fost organizată de Stalin şi Djapridze, servind drept semnal pentru glorioasele acţiuni din Ianuarie şi Februarie din întreaga Rusie.

In această perioadă apar câteva lucrări ale lui Stalin ca: „Pe marginea divergenţelor din Partid" două „Scrisori din Cutais" şi articolul „Răspuns ziarului Democratul" în cari Stalin apără cu hotărâre bazele ideologice ale partidului marxist.

In lupta dusă împotriva numeroşilor duşmani ai Partidului Bolşevic şi ai clasei muncitoare, Stalin a apărat şi desvoltat consecvent teoria leninistă a revoluţiei şi tactica leninistă.

In Decembrie 1905 Stalin pleacă în calitate de delegat al bolşevicilor transcaucazieni, la conferinţa dela Tammerfors unde a întâlnit pentru prima oară pe Lenin.

Aici ca şi la Congresul al IV-lea din Aprilie 1906 din Stockholm, Stalin susţine împreună cu Lenin, contra menşevicilor, linia bolşevică în desfăşurarea revoluţiei.

După congresul al V-lea din Aprilie-Mai 1907 care a consolidat victoria bolşevicilor asupra menşevicilor, Stalin care a luat parte activă la acest congres, la Londra, publică o lucrare asupra desbaterilor intitulată: — „Congresul dela Londra al Partidului M. S. D. R. (însemnările unui delegat").

După înfrângerea primei revoluţii ruse, ţarismul a simţit în persoana lui Stalin, un mobilizator şi conducător şi a căutat mereu să-l pue în imposibilitate de a-şi desfăşura activitatea revoluţionară.

Din 1902 până în 1913 Stalin a fost arestat de 7 ori, Dar nu reuşeau slugile ţarului să-l încătuşeze pentrucă de fiecare dată fugea din nou pentru a conduce şi organiza massele pentru câştigarea libertăţii.

Odată cu noul avânt al mişcării revoluţionare se naşte ziarul bolşevic de masse „Pravda" la Petersburg fondat din iniţiativa lui Stalin conform indicaţiilor lui Lenin. Primul număr apare la 22 Aprilie (5 Mai 1912).

Conducând grupul bolşevic din fracţiunea Dumei lucrând împreună cu I. Sverdlov şi V. Molotov, Stalin pleacă de două ori la Cracovia să-l întâlnească pe Lenin.

Istorica lucrare a lui Stalin: „Marxismul şi chestiunea naţională" datează din această perioadă, ea reprezentând teoria şi declaraţia programatică a bolşevismului în problema naţională.

La 23 Februarie 1913 Stalin este arestat, deportat, apoi în 1914 mutat mai în nord unde petrece anii 1914, 1915, 1916.

In vara anului 1914 izbucneşte războiul mondial, primul război imperialist.

Stalin rămâne alături de Lenin şi partidul bolşevic sub steagul internaţionalismului consecvent.

La 12 Martie 1917 Stalin se găseşte din nou la Petersburg, capitala revoluţionară a Rusiei unde primeşte însărcinarea de a conduce ziarul „Pravda".

La 3 Aprilie 1917, după un lung exil, se întoarce în Rusia şi Lenin.

In 14 Mai 1917 după conferinţa din Aprilie se constitue Biroul Politic al C.C. în sânul căruia este ales şi STALIN.

In această perioadă Lenin şi Stalin conduc cu succes partidul, la revoluţia socialistă, la insurecţia armată.

Comitetul Central al Partidului alege la 16 Oct. un centru de partid în vederea conducerii insurecţiei în frunte cu tovarăşul Stalin. Insurecţia a fost începută în ziua de 24 Octombrie

Când în seara zilei de 25 Oct. s'a deschis Congresul al II-lea al Sovietelor, care a dat toată puterea în mâna Sovietelor, Stalin face parte din primul consiliu al Comisarilor Poporului, având în frunte pe Lenin.

Chiar în primele zile ale existenţei guvernului sovietic şi până la 1923 Stalin este Comisar al Poporului pentru Afacerile Naţionalităţilor.

Stalin împreună Sverdlov sunt colaboratorii apropiaţi ai lui Lenin în opera de construire a Statului Sovietic.

In zilele intervenţiei Stalin este trimes din însărcinarea Comitetului Central în sudul ţării în calitate de conducător general al muncii de aprovizionare.

In 1919 este numit în urma propunerii lui Lenin Comisar al Poporului pentru controlul de Stat, unde rămâne până în Aprilie 1922.

Toţi anii războiului civil s'au scurs sub semnul colaborării strânse între Lenin şi Stalin. Ei construesc şi consolidează mână în mână Armata Roşie.

In anii războiului civil, Comitetul Central şi Lenin personal l-au trimis pe Stalin pe fronturile cele mai hotărîtoare şi mai primejdioase pentru revoluţie.

Voroşilov în cartea sa „Stalin şi Armata Roşie" scrie: — „unde zăpăceala şi panica puteau în orice clipă să se transforme în demoralizare, în catastrofă, acolo apărea tovarăşul Stalin".

Stalin a fost inspiratorul şi organizatorul direct al marilor victorii repurtate de Armata Roşie.

După terminarea victorioasă a războiului cu intervenţioniştii, Puterea Sovietică trece la munca de construcţie economică paşnică.

In acest timp au apărut din nou duşmani ai partidului, troţkiştii şi alte mici grupuri vrăjmaşe împotriva cărora Lenin şi Stalin au pornit o luptă nimicitoare.

Congresul al X-lea (Martie-Aprilie 1921) încheind discuţia asupra sindicatelor cu o zdrobitoare majoritate pentru teza leninistă a hotărît trecerea la noua politică economică, care să asigure alianţa trainică dintre clasa muncitoare şi ţărănime pentru construirea socialismului.

Plenara Comitetului Central al partidului de după cel de al XI-lea congres alege la propunerea lui Lenin, ca secretar general al Comitetului Central, pe Stalin cel mai bun şi mai credincios tovarăş de luptă al lui Lenin.

Dela sfârşitul anului 1921 Lenin, cu sănătatea şubrezită, este silit să întrerupă des munca.

Munca principală de conducere a Partidului o îndeplineşte Stalin.

Munca acestuia se îndreaptă în vederea creerii republicilor sovietice naţionale şi apoi în vederea unirii lor într'un stat unional: URSS.

Crearea URSS-ului a însemnat o mare victorie a politicei naţionale a lui Lenin şi Stalin.

Când în ziua de 21 Ianuarie 1924 a murit Lenin, conducătorul şi întemeietorul Partidului Bolşevic, steagul Partidului a fost dus mai departe de Stalin.

Trotzchiştii încercând să ridice din nou capul, Stalin în fruntea Comitetului Central, a arătat că nu se poate concepe o victorie în condiţiunile NEP-ului fără înfrângerea Troţchiştilor.

In această direcţie lucrarea lui Stalin din 1924 „Despre bazele Leninismului" a avut o deosebită împortanţă.

Perioada care urmează este caracterizată printr'o imensă luptă pentru industrializare. Stalin elaborează principiile industrializării socialiste. Stalin este organizatorul şi conducătorul industriei socialiste. Uzina de tractoare din Stalingrad, uzina hidroelectrică de pe Nipru, sau cea metalurgică din Magnitogorsc— toate sunt legate de numele lui Stalin.

Din această perioadă începe bătălia colectivizării în agricultură şi a luptei hotărâte contra culacilor.

La începutul anului 1933 primul plan cincinal este îndeplinit înainte de termen. Iar cel de al doilea în 1937, adică în 4 ani.

Despre aceste succese ale planurilor cincinale staliniste, Stalin spune;

— *„Lucrul cel mai minunat în întrecerea socialistă este faptul, că ea produce o schimbare radicală în felul oamenilor de a privi munca, căci ea transformă munca dintr'o povară umilitoare şi anevoioasă, cum era socotită înainte, într'o chestiune de onoare, de glorie, de vitejie şi eroism. Nimic asemănător nu există şi nu poate exista în ţările capitaliste".*

Reconstrucţia socialistă a întregii economii naţionale a determinat o schimbare radicală în relaţiile dintre clase şi aceasta împunea o modificare a Constituţiei.

Comisia constituţională instituită sub Preşedenţia Tov. Stalin a elaborat proectul adoptat cu bucurie de popoarele sovietice a Constituţiei Staliniste.

In anul 1938 a apărut „Istoria P.C. (b) al U.S. scrisă de tov. Stalin şi aprobată de o comisiune a C.C. al P.C. (b) al U.S.

(Continuare în pag. 14)

Sticla este şlefuită la polizor

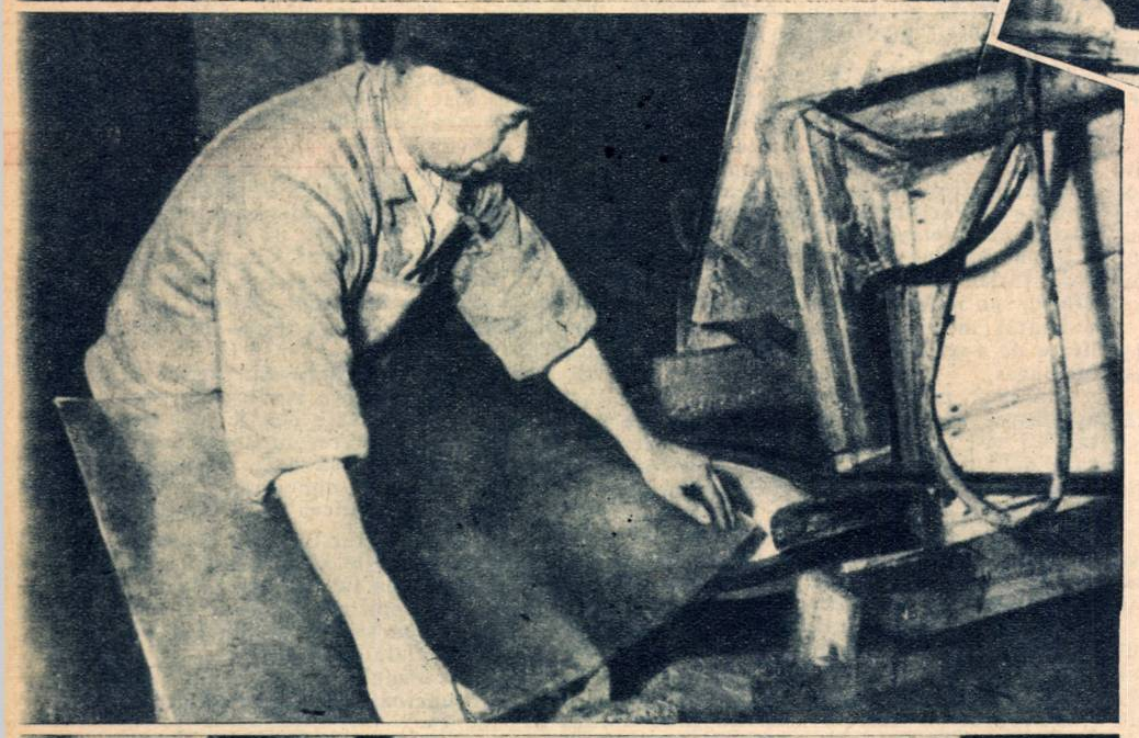

Cu ajutorul compresorului, geamul se mătuieşte cu praf de cuarţ

Sticla capătă forme diferite

Aşa se dă luciul oglinzii

INTR'O FABRICĂ DE OGLINZI

tări de neexprimat prin cifre, toate aceste aparate născocite de geniul uman, au, între piesele lor, cele mai însemnate, oglinda.

Am pornit să vizităm o fabrică de oglinzi. O fabrică oarecare şi astfel am ajuns la fabrica „Bucureşti". Suntem întâmpinaţi cu prietenie de muncitorii, pentru cari vizita noastră este o bucurie. Fiecare se oferă să ne conducă, desigur în timpul liber, să ne explice procedeul prin care banalul geam, devine pretenţioasa şi atât de utila oglindă.

Dela noii noştri prieteni aflăm dealtfel în câteva cuvinte şi povestea fabricii, poveste întru totul asemuitoare cu a altora. Intâi proprietatea unui patron hrăpăreţ, exploatator sângeros al muncitorimii, a trecut în urma naţionalizării în mâinile oamenilor muncii. Trei fabrici au fost comasate în una şi astăzi producţia a crescut, întrecerile socialiste imprimă un ritm viu fabricaţiei şi pe feţele altădată îngrijorate se citeşte astăzi bucuria, încrederea în ziua de mâine.

Ultima toaletă înainte de ambalaj

O bucată de geam poleit—o oglindă. In aparenţă un lucru nu prea însemnat, un obiect de uz zilnic şi care cu toate acestea se clasează între lucrurile minore în necesităţile de toate zilele. Dar dacă ne gândim bine, fără acest petec de sticlă, care din motive justificate a fost apropiat de simbolul vanităţii, o seamă întreagă de lucruri foarte importante pentru progresul omenirii, al ştiinţei, ar fi fost cu neputinţă.

Gândiţi-vă la toate aparatele optice a căror construcţie se bazează pe oglinzi. Dela microscopul care te ajută să pătrunzi în lumea nevăzută a microorganismelor la telescoapele uriaşe care apropie astrele aflate la depăr-

Pentru a ne ilustra moravurile de altă dată, meşterul Virag Ion, care se află din 1925 în întreprindere, ne povesteşte următoarea întâmplare plină de o anumită semnificaţie:

„Aveam un tovarăş de muncă, Radu Gheorghe, om de vre'o 48—50 de ani. De ani de zile munceam alături. Intr'o zi, prin toamna lui 1940, cureaua de transmisie dela polizor îi prinde braţul drept şi-l izbeşte de maşină, frângându-i şi 3 coaste. Radu ajunge la spital. Pe timpul acela medicamentele trebuia să le cumpere singur accidentatul... Bietul om, ce să facă? — îşi trimite soţia la patron să ceară ajutor. Eram pe sală şi am auzit cu urechile mele, cum se jeluia biata femeie:

„Lui Radu i-a tăiat braţul dela cot, domnii doctori spun că trebue să-l tratăm cu medicamente şi injecţii, altfel cangrenează...

„Şi ce-mi pasă mie? Ce vrei dela mine?! Ce sunt eu vinovat?

„Fie-vă milă de el, a muncit atâţia ani în fabrica dumneavoastră...

„Ei şi? — nu i-am plătit? a luat o avere în anii aceştia, cât a muncit...

Legea nu mă obligă, i-am dat salariul pe 15 zile, altceva nu pot să-i dau...

„Dar gândiţi-vă...

„M'am gândit, eşi afară!

La ce s'o fi gândit patronul?

Biata femeie, cu spinarea îndoită, a eşit din biroul patronului. Noi muncitorii, i-am făcut o chetă, am strâns câteva sute de lei.

Lui Radu, i-au tăiat apoi braţul dela umăr, iar în urmă, cangrena l-a cuprins cu totul. N'a mai avut ce să-i tae, a murit.

Iată cum trăiau muncitorii, iată cum se purtau patronii...

Un alt patron, Wolffer, era tare mândru de origina sa „pur ariană". In timpul ocupaţiei germane, vă închipuiţi cum învârtea treburile.

La un moment dat, şi-a născocit un Consiliu de Administraţie şi s'a proţăpit, bine înţeles, preşedinte. Era prin 1943, simţise el ceva, simţise că „AXA" se clatină. Mai întâi, a dat afară 20% din muncitori, scăzând lefurile la cei rămaşi.

El nu uita în tot acest timp, să expedieze bani şi aur în capitalele din Apus, să-şi trimeată familia să-şi pue la adăpost averea întreagă.

In cele din urmă, se hotărăşte să se retragă dela Direcţie şi cere Consiliului de A-ţie. (pe care-l prezida) să i se fixeze o rentă viageră de 50 mii lei lunar... aşa să aibe şi el un ban de cheltuială la bătrâneţe...

A reuşit să încaseze numai 3—4 luni „renta". Apoi, naţionalizarea l-a scutit de deranj.

Macstrul gravor, la lucru

Cum se făuresc oglinzile

Situată în strada Agricultori 112, intrarea fabricei o constitue o poartă de fier forjat, frumos ornamentată.

Intrând în biroul fabricei, pe sălile căreia vitrine cu lucrări de artă te întâmpină plăcut, arătându-ţi nu numai realizări în serie ci şi preocupări cu valoare artistică, atmosfera de muncă şi ordine te cuprinde îndată.

După câteva minute de convorbire cu tov. director Niculae Pavel şi cu specialistul tehnician Gherman Aurel, o pornim călăuziţi de acesta din urmă, prin spaţioasele săli ale fabri-

Verificarea sticlei care va deveni oglindă

La polizor

cei, să vedem cum se făuresc oglinzile.

„Mai întâi — ni se explică — sticla de geam, primită dela fabrica de geamuri, este adusă aici, în sala de tăiat.

După cum vedeţi, cu ajutorul diamantului, specialiştii în tăiat, dau forme diferite geamului: ovale, rotunde, dreptunghiulare, etc. E primul pas către oglindă.

Odată obţinute aceste forme, geamul este trecut în secţia

(Continuare în pag. 13)

La secţia de perforaj

In cuptorul electric, sticla capătă duritate

Fragment de roman
de
TIHON SEMUŞKIN

AFARĂ SUFLĂ VÂNTUL

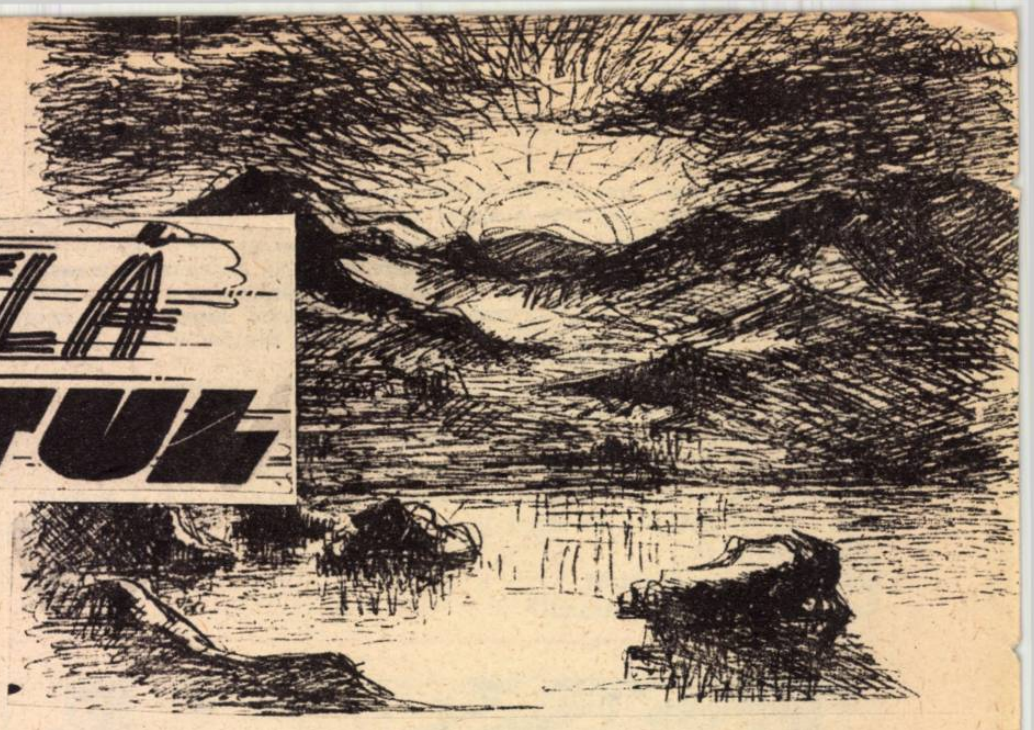

II

Tocmeala dură mult timp. Un munte de mărfuri se ridica în magazia lui Alitet, către sfârşitul celei de-a treia zi. Un număr mare de vânători şi de femei transportau cu vioiciune poverile şi fumau până ce ameţiau, tutunul proaspăt.

Alitet se căţăra pe grămezile de mărfuri şi cerceta cu atenţie fiecare ladă, fiecare balot, vorbind pentru sine:

— Ce mai lipseşte? Dacă Brown va pleca, unde voi cumpăra mărfurile caremi lipsesc? O să-mi crape capul de atâta cugetare.

Alitet se sculă, desprinse apoi o pereche de blănuri de vulpe albă sau argintie, ceru din nou tutun, cartuşe, whisky, bumbăcărie, perle, cuţite, ace, curse, arme, precum şi alte mărfuri necesare într'o casă de vânător.

— Zău aşa, mister Brown, demonul acesta cu ochi şireţi vrea să ne jupoaie de vii. Zău că o s'o facă, spuse James cărând mărfurile.

— Nu te nelinişti, James. Până acuma totul merge aşa cum am prevăzut. Tot ne mai lasă să ne tragem puţin sufletul. E ameţit de bucurie, nu mai poate de fericire şi devine mai înţelegător, spuse căpitanul Brown, liniştindu-şi prietenii.

Vulpile albe, vulpile argintii se grămădeau încetul cu încetul în sacii de pânză de cort ai lui mister Brown, în schimb magaziile „Ursului Polar" se goliau în aceeaş măsură. Fericit, nespus de bucuros. Alitet mângâia mărfurile, bătea uşor paturile armelor şi nu mai termina cu aranjatul lor. Enmakai nu mai fusese niciodată atât de vesel.

Spre sfârşitul celei de a cincia zi, flăcăul voinic care era James, declară:

— Mister Brown, nu mai avem la bordul vasului decât o parte din echipajul nostru şi doi şobolani. Pot să vă asigur că acuma au loc unde să se plimbe în voie.

Căpitanul Brown, amărât, aruncă o privire de părere de rău la blănurile care mai rămăseseră, la blănurile de urs, colţii de morse, fanoanele balenelor.

— Nu mai avem nici o marfă la bord, Alitet, nu mai e nimica.

Bătându-l prieteneşte pe umeri, căpitanul îl întrebă:

— Ei? eşti mulţumit de târgul pe care l-ai făcut, Alitet?

— Foarte mulţumit, foarte, foarte mulţumit.

— Vrei să faci afaceri cu mine şi la anul, cum ai făcut acuma?

— Oh! desigur că da, nu vreau să fac afaceri decât cu tine.

— Mister Brown, sunt cuprins de tristeţe văzând bogăţiile care rămân în magazia aceasta. Zău aşa!

— Nu mă stingheri James. Am eu, planurile mele.

— Doresc mult de tot să vă ospătez. Totul e gata. Tygrena a învăţat foarte repede dela James să lucreze. Să reintrăm in yarangă!

— O. K.! Să mergem, să mergem, consimţi căpitanul Brown. Ai dreptate Alitet, trebue să bei un whiski, după o afacere

— Da, da. Acum se poate bea. Se poate bea mult, acuma. Inima cere apa de foc de multă vreme!

James, ajutat de Tygrena, se ocupa de ospăţ. Era vesel şi lucra mai bine decât oricare femeie O făcea pe Tygrena să râdă cu lacrimi. Şi apoi, mâncărurile pe care le pregătea el, nu erau atât de respingătoare ca acelea pe care le făcea ea singură.. Incepea chiar să semene cu un om adevărat, îşi spunea Tygrena.

Americanii se aşezaseră împreună cu Alitet, în jurul unei mese scunde.

Fiecare bău câte o ceaşcă de whiski. Mr. Harlow, umplu din nou ceştile şi voioşia cuprinse inimile.

Alitet, de-acuma beat, spunea cu o voce cleioasă:

— Alitet are dreptate, Alitet ştie tot. Am zis că nu va fi ghiaţă, că schoonerul nu va eşua pe mal. Mai putem face negoţ multă vreme, înainte de venirea gheţii,

— Adevărat, adevărat. Alitet, Tu le şti pe toate! întări căpitanul Brown, linguşitor. Mai putem face afaceri mult timp! Şti tu ce vreau să-ţi spun, Alitet? Blănurile care au rămas în magazia ta, şi pieile de urs şi colţii de morsă şi fanoanele, ar trebui să le trecem pe schooner, pentrucă e foarte periculos pentru un schooner să călătorească gol, pe timp de furtună. S'ar putea răsturna, şi atunci noi am pieri cu toţii. Şi eu ţi-am promis să-ţi aduc mărfuri şi la anul.

Alitet deveni atent.

— Vezi tu, vom face o hârtie pentru tot ceeace rămâne şi anul viitor vom face negoţ după accastă hârtie. Oamenii de afaceri, fac întotdeauna astfel, adăoga căpitanul Brown, foarte serios.

Alitet rămase pe gânduri. Îşi aminti că Charlie făcea deasemeni vânzarea pe hârtie şi că el avea încredere, ca şi cum hârtia ar fi însemnat mărfuri adevărate: Se sculă brusc în picioare spunând cu vioiciune:

— Aşteaptă, mă duc să văd câte cozi mi-au mai rămas.

— Sunteţi un geniu, Mr. Brown! exclamă pilotul Harlow.

— Aşteptaţi, aşteptaţi puţin, tăceţi ca să nu speriaţi vrabia, preveni căpitanul.

Americanii tăcură, până la reîntoarcerea lui Alitet.

— Două sute treizeci de cozi! Fă o hârtie! spuse Alitet reintrând.

Căpitanul Brown îşi scoase blok-notessul. Fără grabă, ca şi cum ar fi oficiat, el desfăcu capacul stiloului său.

Alitet urmărea foarte atent ceeace scria căpitanul pe hârtie, „Controlul" lui Alitet nu era însă de natură să-l intimideze pe Mr. Brown. El scria:

„Good bye, demon cu ochi şireţi! M'ai zăpăcit destul în aceste cinci zile; Blestem pe capul tău şi pe acela care te-a învăţat să faci negoţ astfel. Dar mă consolez, restul de blănuri mă va ajuta să-mi aranjez cât se poate de bine afacerile mele. Nu te nelinişti pentru pieile de urs, diavole. Am să găsesc nenumăraţi cumpărători în America. Incă odată, Good bye pentru totdeauna. Şi semnez Taki-Hannenton Negru".

— Iată hârtia: e gata! declară căpitanul Brown triumfător.

Alitet păturî hârtia cu mare atenţie şi o introduse în buzunarul cămăşii sale cadrilate.

Puţin după aceea, „Polar Bear" naviga cu repeziciune pe lângă coastele Alaskăi.

Căpitanul Brown părăsi puntea îndreptându-se spre cârmă unde pilotul Harlow era de cart. Căpitanul ţinea în mână o foaie din blocnotesul său, acoperită cu cifre. El spuse, înnecat de un râs cu hohote.

— Ne-a jumulit. Un caz extraordinar în practica mea. Fiecare vulpe, îmi revine în medie la 6 dolari.

James îşi trecu capul prin ferăstruica sălii de maşini.

— Şi totuşi ar fi păcat, Mr. Brown, dacă nu am reveni aici la anul. Eu vă jur că aş vrea mult de tot să mai revăd odată ţărmul acesta.

— Şi să faci o vizită soţiei lui Alitet?

— Da! Dar greşiţi, Mr. Harlow gândind rău despre ea. S'ar putea să-ţi pară stranie, dar purtarea ei m'a convins că noi înşine suntem totuş nişte porci ordinari.

— Ce face? strigă Mr. Brown.

* * *

Şamanul Koraughe, bătu toba două nopţi la rând, cu ocazia bunei vânzări făcută de fiul său. Această mare fericire şi nevoia de a demonstra recunoştiinţa sa pentru spirite, îl lipsi pe şaman de posibilitatea de a bea apă de foc. Niciodată până acum el nu pronunţase incantaţiile sale, cu o astfel de exaltare, căzând în extas... Alitet, incapabil de a se stăpâni continuu să bea de două zile fără întrerupere. Era foarte obosit după negoţul acesta care fusese atât de înverşunat şi de îndelungat. In schimb însă, tabăra Enmakai va avea o mare yarangă de comerţ asemeni lui Charlie-Nas-Roşu. Şi proprietarul acestei dughene avea să fie Alitet în persoană.

Cu două zile mai înainte, cinci flăcăi plecaseră în goana mare în munţi, ducând crescătorilor de reni vestea bună a însemnatei afaceri făcute de Alitet.

La sfârşitul celei de a patra zi, apărură oameni pe coasta muntelui. Mergeau sprijiniţi în bastoane şi cu raniţele de piele de focă în spinare. Dar aceşti saci nu conţineau nicio blană. Alitet adunase primăvara, în plină zăpadă încă, toate pieile de vulpi albastre, albe şi argintii. El mersese dela o tabără nomadă la alta, adunând blănurile pe sania sa.

Oameni care nu mai furnizaseră până acum nimic lui Alitet, veniră deasemeni la Enmakai. Ei aveau mare nevoie de mărfuri, şi sperau că Alitet nu va refuza poate să le dea.

Niciodată până acum nu fusese atâta lume în tabăra Enmakai, şi niciodată nu domnea acolo asemenea însufleţire. Pretutindeni mulţimi de oameni. Un enorm ceaun în care fierbea ceaiul fu instalat afara şi fiecare om putea să bea cât vroia, şi încă cu zahăr! Oamenii vorbeau de creşterea renilor, îşi povesteau tot felul de noutăţi privitoare la viaţa lor nomadă şi conversaţiile acestea nu se mai terminau.

Negoţul începu la amează. Alitet deschide magazinul său, şi oamenii se strecurau înghesuindu-se prin deschizătura strântă a uşii. Alitet le spunea să-şi aleagă singuri mărfurile de care au nevoie. Ca fiecare să gândească la cantitatea pe care o poate duce şi la ceeace are nevoe pentru gospodăria sa. Nimeni nu cântărea nimic, nimeni nu controla, fiecare lua ceeace îi trebuia şi nimeni nu lua nimic de prisos. Ceeace aleseseră rămânea întipărit în memoria lor şi dacă Alitet ar fi venit să-i întrebe, fie şi peste doi ani, ceeace luase fiecare, i s'ar fi făcut numărătoarea până la cel mai mic ac, până la cea mai mică cutie de chibrituri!

Alitet obliga încă pe fiecare vânător să ia cel puţin şi cinci capcane de vânătoare.

O ladă mică, plină de tutun presat se găsea într'un colţ. Fiecare se apropia, lua tutun pe care îl îndesea în pipă şi apoi îl aprindea.

Toţi fumau şi fumul ieşea pe uşe ca dintr'un coş de vapor. Se fuma până la ameţire. Cei care vroiau să mestece, aveau la dispoziţie o altă ladă.

In munţi, tutunul trebuia economisit, nu se putea nici fuma, nici mesteca până la saturaţie, ca aici. Cine ar îndrăzni să spună că aceasta nu era o adevărată sărbătoare!

Vânătorii care nu furnizaseră nici o blană lui Alitet, luau totuşi mărfuri. Ei aveau să i le plătească într'o zi cu vulpi. Alitet le spunea:

— Luaţi! Luaţi! Luaţi tot ceeace vă trebue. Numai nu uitaţi capcanele. Dacă voi nu veţi avea vulpi la anul, îmi veţi da mai târziu, când le veţi prinde.

Alitet cunoştea pe fiecare vânător. Era vesel, se plimba în mijlocul mulţimii. Oamenii aleseseră mărfurile fără grabă, le îndesară în câte-o raniţă şi se îndepărtau.

Alitet avea inima plină de bucurie văzând acest negoţ înfloritor. Dar iarna va fi şi mai frumos când, trecând cu sania din tabără în tabără, va strânge vulpile albe sau argintii. El va lua tot ceeace va fi, fără să le cerceteze. Va spune numai: „Duceţi-le pe sania mea"! Oho, câte vuipi va avea! Şi aceasta pentrucă numărul capcanelor va fi fost dublat în tundră.

Alitet îl cheamă pe Tumatughé şi îi spuse:

— Avem foarte multă lume în tabăra noastră. Fiecare yarangă va da ospitalitate la câte cinci sau zece oameni şi va servi acestora carne.

— Eh, eh, luaţi din camera mea spuse Tumatoughé. El alerga dela o yarangă, la alta, anunţând hotărârea lui Alitet.

Comerţul luă sfârşit. Dupăce îşi umpluseră raniţele, toţi oamenii eşiră afară.

Apoi, se îndreptară în massă compactă spre yarangi, strigându-se cu vioiciune. Cei mai importanţi crescători de reni, fură duşi de Alitet la ea acasă.

★

Vara polară din 1923, era favorabilă, în mod special navigaţiei. O apă limpede scălda litoralul şi massa blocurilor grele de ghiaţă, împinse de vânturile sudului care suflau în acest sezon, se îndepărtase mult spre Nord.

Vaporul „Soviet" trecu pentru prima dată strîmtoarea Behring. Se îndrepta spre coasta Koljma.

La bord se afla Tolstukin, şeful unui unităţi speciale şi Loos, împuternicitul comitetului revoluţionar din Kamciatka pentru peninsula Ciukcea.

MONUMENTELE UNOR CULTURI DISPARUTE

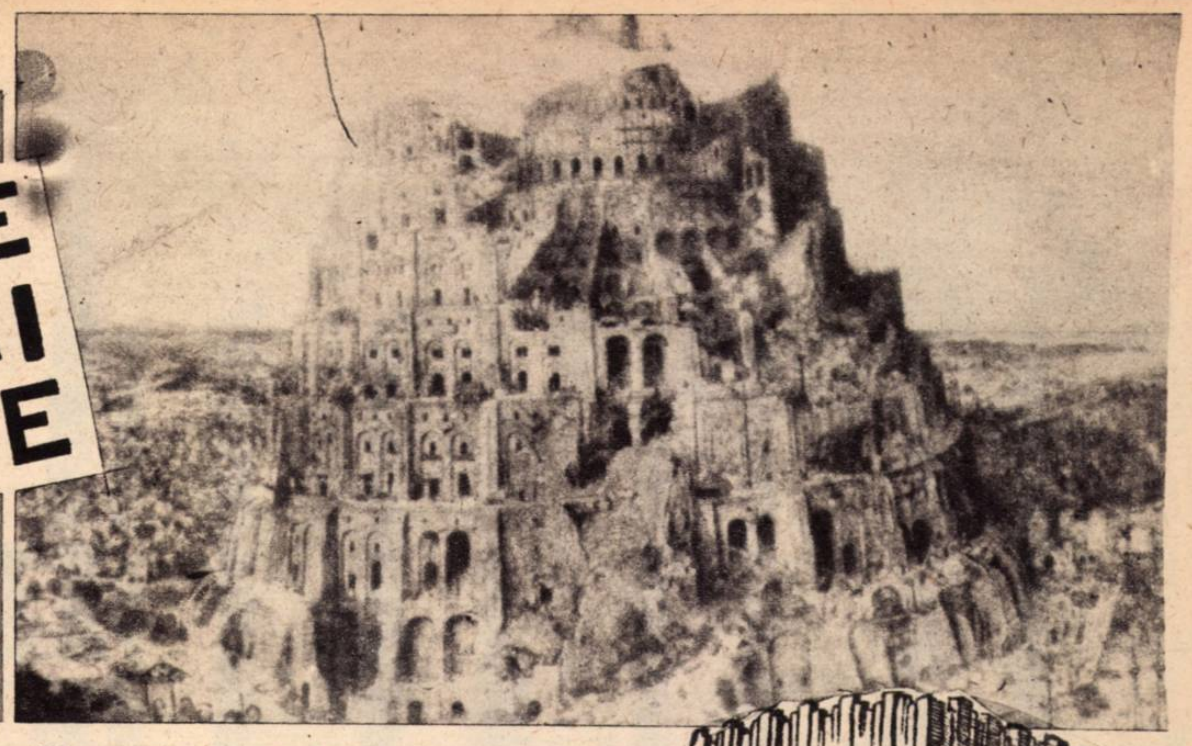

OPERA de artă a reflectat întotdeauna viaţa popoarelor. In toate timpurile frământările, prefacerile, specificul fiecărei epoci şi-au găsit exprimarea în operele de artă ale timpului lor.

Acum câteva mii de ani societatea sclavagistă trăia o epocă foarte înfloritoare; puterea clasei exploatatoare ai cărei exponenţi erau regii şi preoţii creştea, dar odată cu ea şi mizeria milioanelor de sclavi. O civilizaţie de care se bucură doar foarte puţini, şi aceştia sunt stăpânii, luă naştere. Pentru ceilalţi o existenţă de chin şi mizerie în care viaţa omului nu are nici un preţ.

Din vestigiile acestei civilizaţii ne-au rămas astăzi o serie de monumente ale căror proporţii poartă pecetea vremurilor când au fost concepute şi create.

Clasa stăpânitoare ducea o viaţă îmbelşugată, lipsită de griji şi la un moment dat a conceput construirea acestor monumente menite să dea o strălucire mai mare puterii lor, să inspire mai multă teamă şi respect celor umili.

Tot odată eforturile uriaşe pentru ridicarea acestor monumente dădeau o preocupare permanentă mulţimilor, le cereau un surplus de efort, le slăbeau voinţa şi întăreau teama de atotputernicii acelor zile.

Generaţiile care vor urma, vor moşteni odată cu aceste monumente ale antichităţii, un bagaj de legende şi superstiţii care va întări domnia stăpânitorilor.

In Egipt, în pustiurile Mexicului ca şi în China antichitatea ne-a lăsat martori tăcuţi,

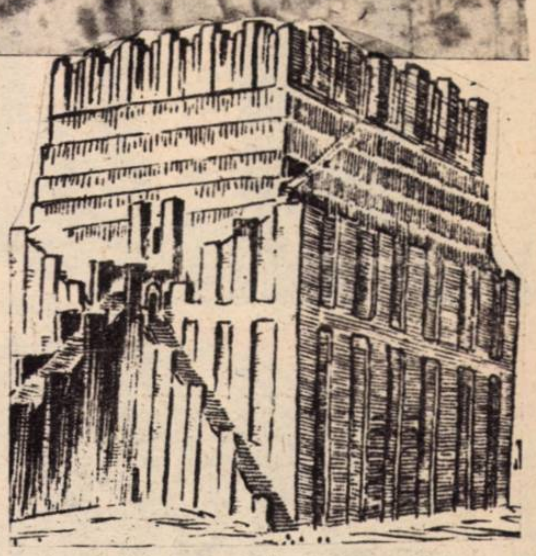

. Turnul Babel: Fantezia Celebrului pictor flamand Peter Breugel a creiat această imagine.

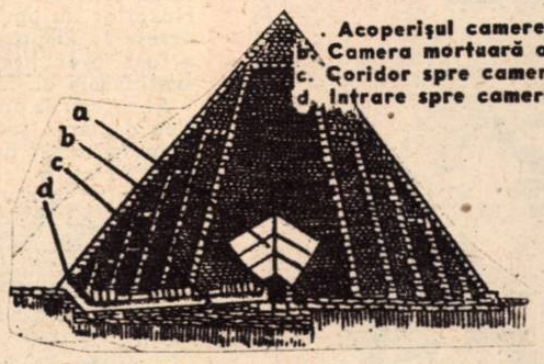

. Acoperişul camerei mortuare
b. Camera mortuară a regilor
c. Coridor spre camera mortuară
d. Intrare spre camera mortuară

aceste construcţii la temelia cărora stau atâtea sacrificii.

Pustiurile Egiptului, cu nisipurile lor arzânde erau străbătute de convoaiele sclavilor cari purtau poveri grele. Blocuri uriaşe trebuiau purtate la locurile de construcţie. Drumul era presărat cu leşurile celor ce nu putuseră rezista, dar piramida trebuia ridicată. Cei în viaţă se târau sub poverile lor, sub un soare ucigător, sub furtunile de nisip... Şi aceasta zeci şi sute de ani cât dura construcţia. Generaţie de generaţie aducea prinosul lor de vieţi şi de sânge acestor Molochi de piatră, dar piramidele se înălţau odată cu puterea stăpânilor.

Odată cu ele sunt răspândite în popor cele mai fantastice legende, cele mai absurde superstiţii.

In Mexic stăpânitorii zilei erau preoţii. Pentru ei era munca ţăranilor mexicani. Teama de zei era răspândită de preoţi.

Zeii erau marfa cu care stăpânitorii vremurilor acelea îşi asigurau poziţia lor de clasă dominantă. Pentru cinstirea acestor zei, pentru conservarea privilegiilor de clasă ale acestor preoţi s'au născut piramidele mexicane.

In antichitate China a cunoscut o civilizaţie pe care nu au avut-o multe popoare. Dar această civilizaţie era pentru stăpâni nu pentru turmă. Prinţii şi stăpânitorii miilor de provincii erau exclusiv beneficiarii acestor stări. Tiparul nu era pentru ţăranul chinez, iar praful de puşcă îl va fi simţit pe propria sa piele.

Mongolii, popoare trăind în triburi sărace, îşi îndreaptă privirile spre ţinuturile cu rod îmbelşugat de orez. Pentru a se opune migraţiunii mongole, stăpânitorii chinezi ridică acel zid cunoscut sub numele de „Zidul chinezesc". Era o construcţie care se întindea dealungul a 2.450 km., înaltă de 11 m. şi lată de 8 m. Avea exact lăţimea unei autostrăzi moderne pe care ar putea circula comod trei automobile deodată.

. India: La poalele munţilor Vyndhia se înalţă un templu având câte un portal gigantic la fiecare punct cardinal.

2. In delta Nilului, la Pilae, s'a construit acest templu foarte caracteristic pentru arhitectura veche egipteană.

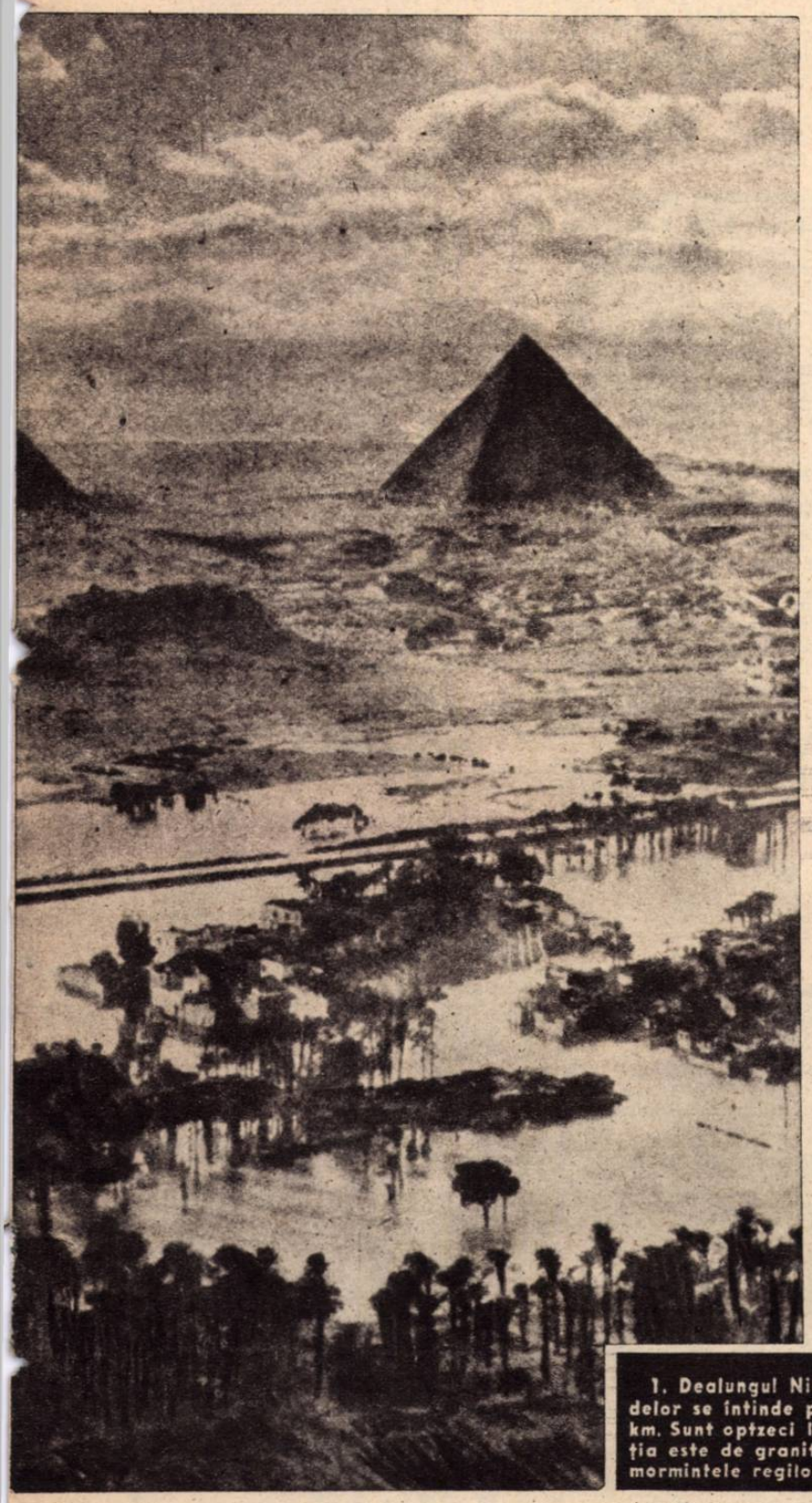

1. Dealungul Nilului lanţul piramidelor se întinde pe o lungime de 30 km. Sunt optzeci la număr. Construcţia este de granit şi în interior sunt mormintele regilor.

Hrană ar fi fost suficientă şi pentru triburile mongole, dar puterea şi bogăţia stăpânilor ar fi fost micşorată. Astfel, cu sacrificiul greu al celor mulţi a fost menţinută încăodată puterea bogaţilor.

Astăzi aceşti uriaşi, afară de interesul ce-l prezintă din punct de vedere arhitectonic, nu aduc nimica valabil posterităţii tocmai prin lipsa lor de participare la viaţa masselor, prin neputinţa lor de a exprima ceeace ar fi fost năzuinţele unor colectivităţi din acele vremuri.

G.G.

„RU

FOCAR DE AGRESIUNE

DEDESUP

ANGLO-F

IN GER

In aceste cazane în permanentă presiune, se pregăteşte o nouă agresiune

In Noembrie 1947, sub presiunea opiniei publice mondiale, autorităţile americane de ocupaţie din Germania, au deschis procesul Krupp în faţa tribunalului dela Nuerenberg. Inculpaţii erau acuzaţi de crime împotriva păcii, precum şi de o serie de alte delicte de război. In loc de proces însă pe scena tribunalului dela Nuerenberg, s'a jucat o farsă grotescă. Sforăriile de culise ale anglo-americanilor au pus în mişcare odată mai mult marionetele la dispoziţia lor, şi un verdict de achitare a fost pronunţat împotriva acelora care au fost susţinători de frunte ai lui Hitler.

Absolviţi de orice culpabilitate, industriaşii Krupp s'au declarat gata, în semn de recunoştinţă pentru „binevoitorii" dela Washington desigur, să colaboreze cu ei în vederea refacerii potenţialului industrial al Ruhrului.

Şi lumea întreagă a putut afla, nu fără oarecare surprindere, la 10 Noembrie anul acesta, că în zonele de ocupaţie anglo-americane din Germania, generalii Lucius Dubignon Clay reprezentând autorităţile americane şi Robertson, reprezentând autorităţile britanice, au promulgat „Legea No. 75", prin care: *autorităţile militare anglo-saxone remit germanilor conducerea producţiei de cărbuni şi de oţel în Germania de Vest, şi în Ruhr în special;* se încredinţează administrarea întreprinderilor industriale, foştilor lor proprietari şi permit concentrarea societăţilor, cu alte cuvinte, renaşterea trusturilor.

„Legea No. 75" nu este o lege întâmplătoare.

Ea este urmarea firească a politicii americane de consecventă încălcare a obligaţiunilor sale pe arena internaţională, de provocări cu caracter războinic la adresa Uniunii Sovietice şi a ţărilor de democraţie populară.

Trecerea uzinelor din Ruhr, susţinătoare de totdeauna ale reacţiunii militariste germane, în mâinile oamenilor militarismului revanşard german, ale oamenilor trusturilor americane interesate în declanşarea unui nou război este una din ameninţările cele mai serioase la adresa păcii, şi ea demască totodată atitudinea provocătoare a cercurilor imperialiste depe Wall Street.

Intensificarea propagandei occidentale, în favoarea „federaţiei europene", în momentul î ţiunea germană înregistrează în chesti ului un adevărat triumf, nu mai poate urmă de îndoială asupra scopurilor b anglo-americanilor.

Care este în definitiv scopul „Fed ropene"?

Agitând ideea absurdă, că în fond, n pericol german în Europa ci, că dac pericol, acesta este pericolul sovietic niştii aflaţi în solda Wall Street-ului au imediate: să organizeze o aşa zisă „Fe ropeană" în funcţie de un imaginar per tic şi să asigure un loc de frunte Ge sub ocupaţia autorităţilor occidentale Federaţie, pentru a o „feri" de bolşeviz a exclude posibilitatea „orientării sale

Cu alte cuvinte, se tinde la aşezarea german la loc de frunte în familia, lip ce coeziune e drept, a monopoliştilor ar americani.

In aceste împrejurări, retrocedarea din Ruhr, în mâinile foştilor colabora Hitler, nu apare decât ca o consecin planurilor de agresiune ale puterilor

Cine pune în mişcare această machia şină de răsboiu, cine se află în culisele telor care au dus la situaţia amintită m

O scurtă incursiune în jurul câtorva americane, binecunoscute în lumea afa litice de peste ocean, ne va lămuri.

Ieşită înfrântă din primul război mo mania se afla sfărâmată, datoare vând de ani, în contul reparaţiilor pe care plătească ţărilor împotriva cărora decla siunea sa expansionistă.

In 1921, s'a ţinut la Londra cea de-a ferinţă a reparaţiilor datorate de Ger globală a acestor reparaţiuni a fost fix trei zeci şi două de miliarde mărci au german Klotz, declară cu îngâmfare: „C plăti!".

Dar, din 1923, Germania se pretindea să susţină grelele sarcini care îi grevau

In aceste împrejurări, Germania căuta

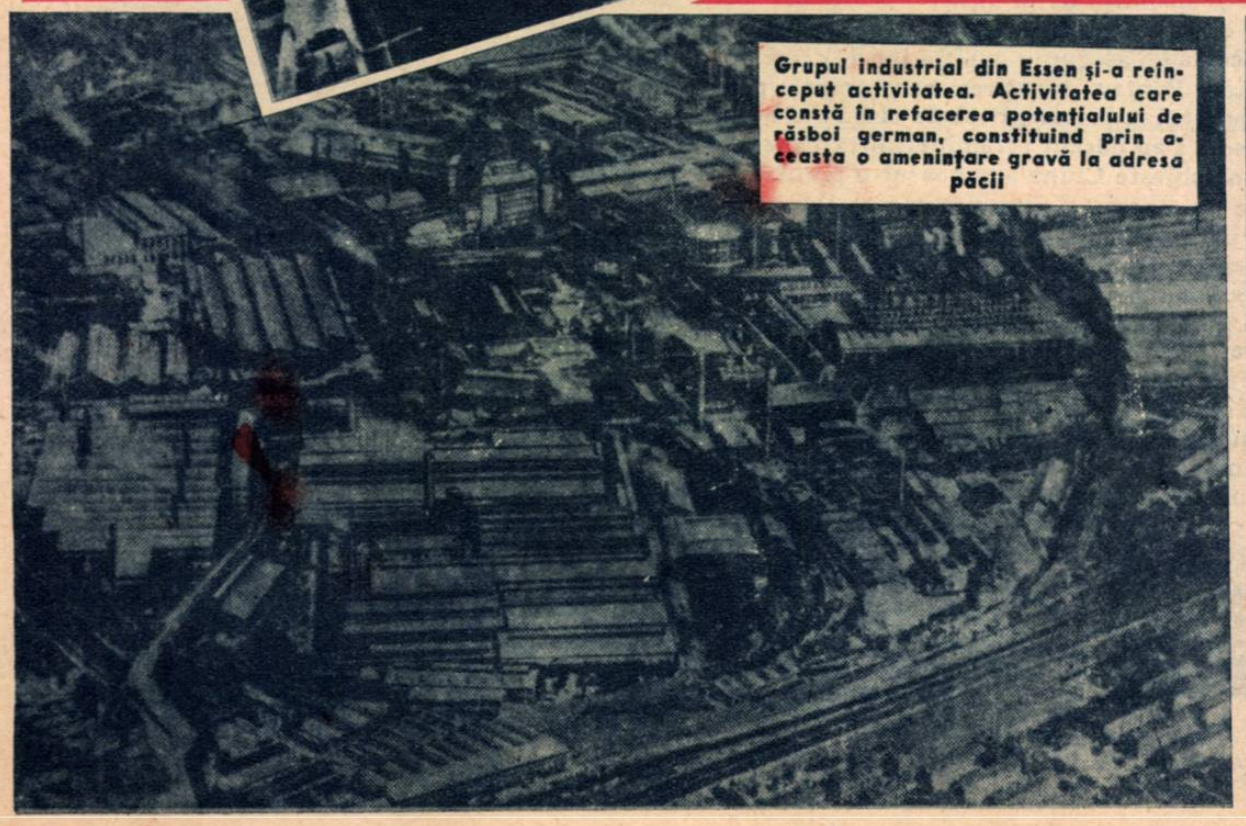

Grupul industrial din Essen şi-a reînceput activitatea. Activitatea care constă în refacerea potenţialului de război german, constituind prin aceasta o ameninţare gravă la adresa păcii

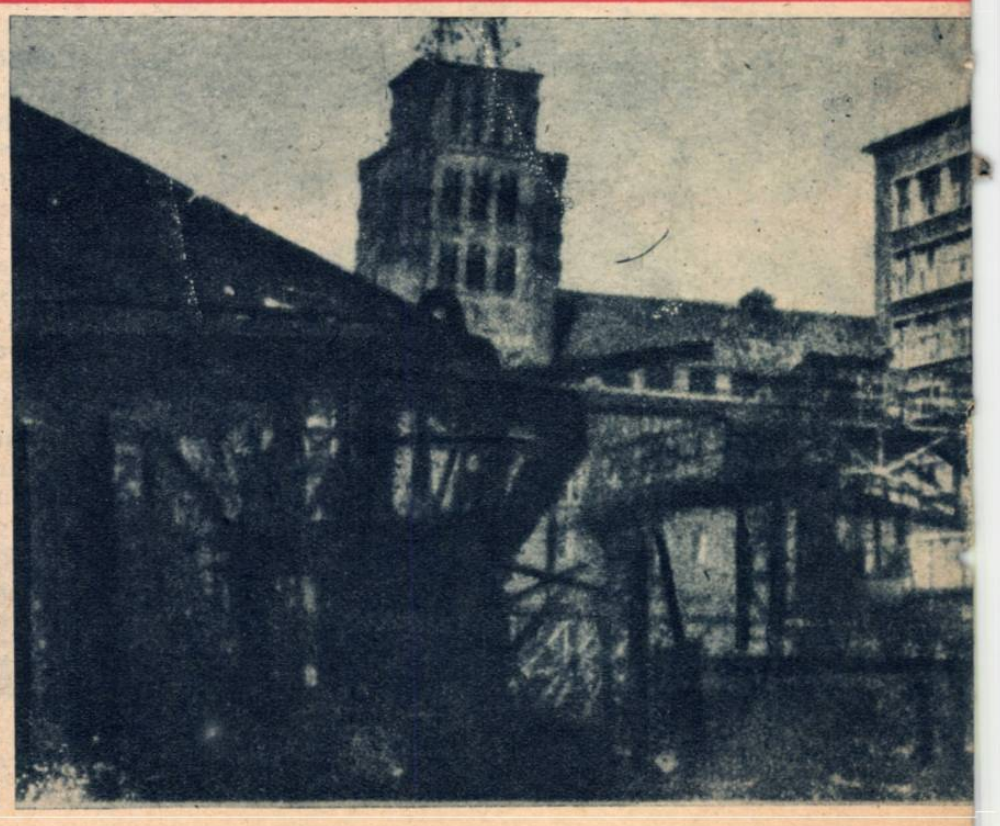

UHRUL

IMPERIALISTĂ

TURILE POLITICII

RANCO-AMERICANE

MANIA VESTICĂ

Minele din Ruhr sunt în plină producție

Inginerii britanici colaborează în mod direct cu specialiștii germani, la refacerea industriei grele

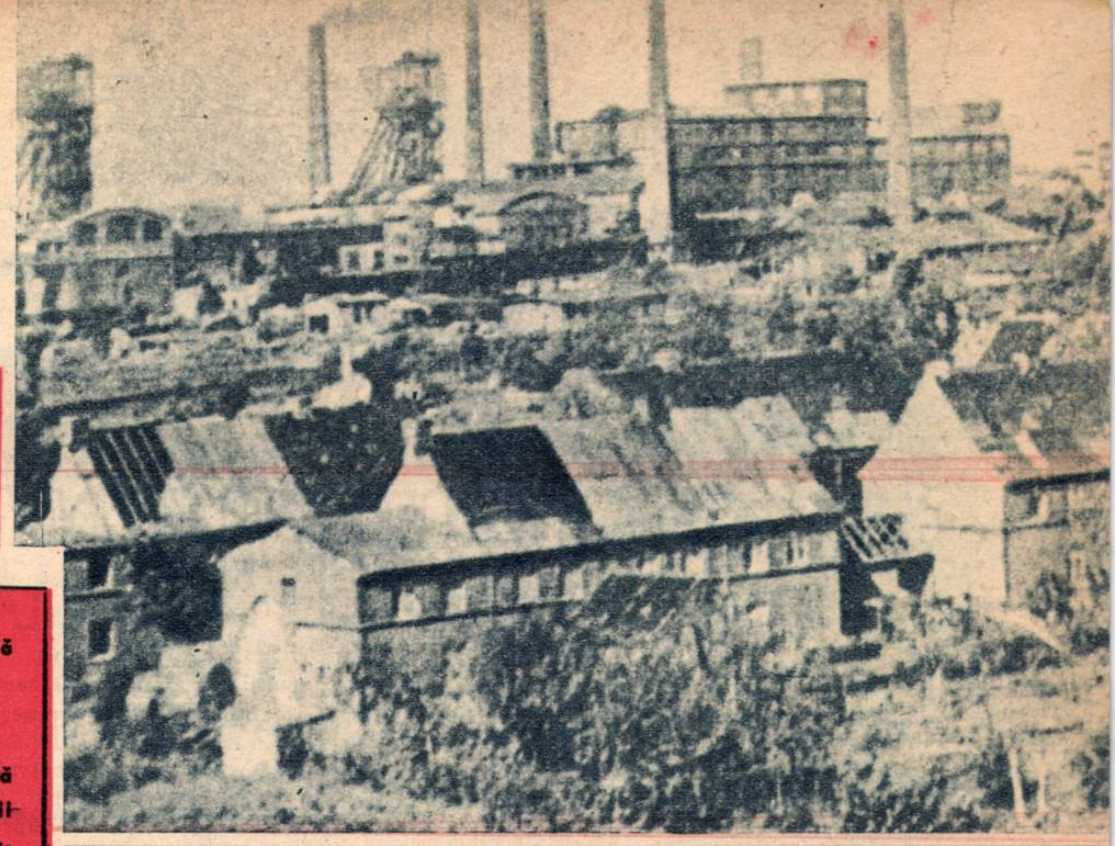

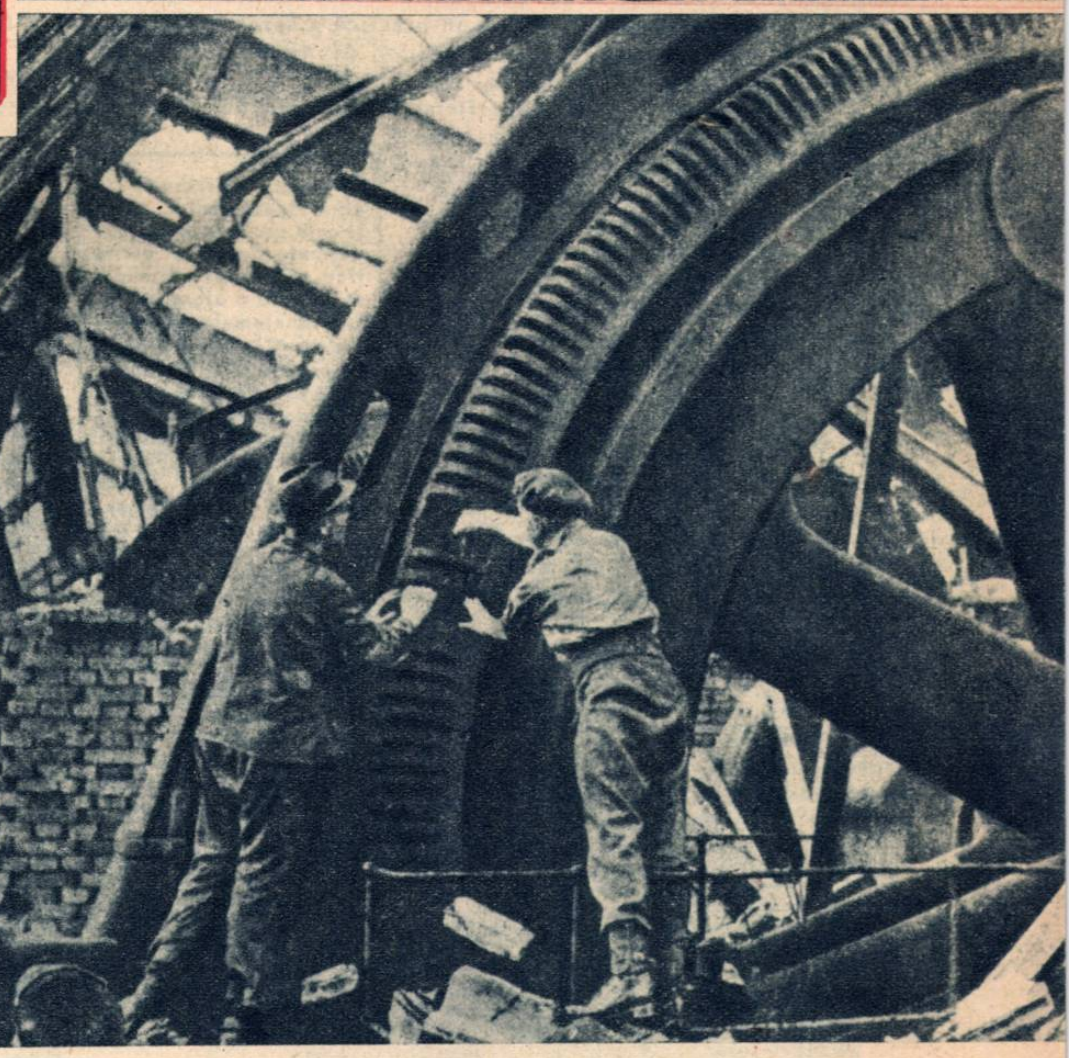

n care reac-
unea Ruhr-
lăsa nici-o
eliciste ale

erației Eu-

u există un
există un
politicia-
ca scopuri
derație Eu-
ricol sovie-
rmaniei de
în această
are, pentru
" spre Est.
nazismului
sită de ori-
nglo-franco-

arsenalului
tori ai lui
ță logică a
occidentale.
velică ma-
evenimen-
ai înainte?
personagii
cerilor po-

ndial, Ger-
ută pe zeci
urma să le
nșase agre-

doua con-
ania. Suma
la o sută
Ministrul
ermania va

incapabilă
bugetul.
un salvator.

Și el fu găsit deîndată în persoana generalului Charles G. Dawes, unul din bancherii cei mai reprezentativi din Chicago, strâns legat de grupul Morgan, în numele căruia, prezida dealtfel Ilinois Central Trust Company. .

Dawes inaugură o serie de împrumuturi în Anglia și în Franța în scopul ușurării sarcinilor pe care Germania le avea pentru achitarea reparațiunilor de războiu.

Reparațiuni, care trebuiau plătite de altfel printre altele și țărilor din care se recrutau ajutoarele pentru Germania, adică Franța și Anglia.

Cu alte cuvinte, Anglia și Franța împrumutau Germania pentruca aceasta să poată face față reparațiunilor datorate Angliei, Franței și altor țări.

Planului Dawes, i-a urmat planul Young, care urmărea alimentarea din plin a refacerii Ruhrului și a întăririi militare a Germaniei.

Axa Berlin-Wall Street, funcționa de minune.

Social democrații germani, în persoana lui Stresemann și a altor trădători ai clasei muncitoare germane, se declară gata a semna orice li s'ar fi cerut.

Grupul Krupp alegea mașinile sale unelte „made in U. S. A.". Alte grupuri făcură la fel și piața americană găsi un important debușeu. E bine de știut în acest sens că scopul americanilor de a reface și întări Germania, era eliminarea Uniunii Sovietice și recucerirea pieților din Est, pierdute în 1917.

Dar odată întărită, Germania revanșardă a declanșat cel de-al doilea război mondial.

Forțele viguroase ale Uniunii Sovietelor și-au spus însă cuvântul și prin aportul lor hotărâtor, Germania a fost din nou înfrântă.

Care este situația acestei țări revanșarde astăzi, când pe arena internațională se află angajate în luptă două mari tabere: cea democratică și antiimperialistă în frunte cu Uniunea Sovietelor și cea antidemocratică și imperialistă, la ordinele capitalismului internațional.

Încă înainte de încheerea războiului militar împotriva fascismului, aliații au ținut o conferință la Yalta.

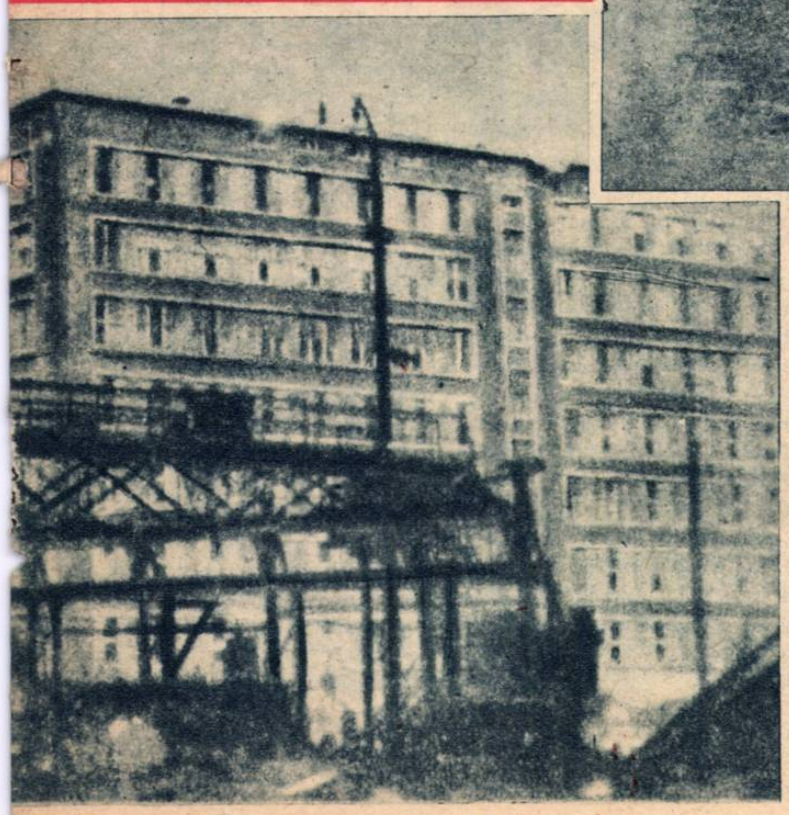

Krupp von Bohlen und Essen, unul din principalii magnați ai Ruhrului, sprijinitor de frunte al războiului hitlerist, a fost recent achitat de tribunalul pentru crime de război dela Nuerenberg. Astăzi, următor ieții Nr. 75 Clay-Robertson el a reintrat în posesia industriilor sale, principale alimentatoare al mașinii de război germane

Clădirile lui „Kontrol Buro". In aceste „birouri" „specialiștii" lui Krupp au pus la cale fabricarea armelor de distrugere și omorire

Trei luni după căderea Berlinului, a urmat conferința dela Potsdam, unde au fost semnate acorduri care tindeau la soluționarea problemei germane, popoarelor care au avut de suferit de pe urma Germaniei, li s'au garantat plata reparațiunilor datorate de această țară, precum și securitatea lor împotriva oricărei renașteri a nazismului. Securitate care, avea ca piatră de temelie, internaționalizarea Ruhrului.

Pentru a ucide un șarpe, îi tai capul. Și în acest caz, principiul rămâne același.

Pentru Morgan, Rockfeller și compania, acest lucru e însă absolut inconvenabil. Și aceasta pentrucă nu există nicio rațiune ca sentimentele lor să se fi schimbat în decursul ultimilor treizeci și unu de ani. Obiectivele lor, au rămas aceleași. Și rapiditatea cu care ei încearcă să pună din nou pe picioare mașina de război germană, întrece cu mult chiar planurile asemănătoare ale grupului militaristo-bancher Dawes, Young etc. din 1924.

Dar chiar dacă obiectivul rămâne mereu același, se socot necesare, în anumite împrejurări, găsirea de forme noi.

In cazul de față, pentruca chestiunea să meargă mai repede.

Vrem să vorbim despre planul Marshall. Sub masca unui ajutor „filantropic" pentru sărmana Europă occidentală devastată de agresorii naziști, planul Marshall își propune să reconstruiască Germania în primul rând și s'o transforme într'un timp record într'o platformă de agresiune.

Un intim al secretarului de stat pentru afacerile externe al Statelor Unite, James P. Warburg, scria într'o carte recent publicată în America:

„Ruhrul este inima Germaniei, fără de care va fi imposibil să se creeze o națiune pacifică și prosperă".

Cu alte cuvinte, redarea în mâinile naziștilor germani a fostelor lor industrii de război, este prezentat drept actul cel mai angelic, tinzând la asigurarea refacerii unei Germanii pașnice și iubitoare de libertate.

Germania în care Mr. Krupp von Bohlen va fabrica fără îndoială tunuri și bombe VI pentru colecțiile muzeului Luvru...

Nu lipsită de un anumit conținut este și afirmația următoare făcută de generalul Lucius Clay:

„Grație eforturilor americane și engleze, nivelul producției din Ruhr s'a dublat în timpul ultimelor optsprezece luni... Este pentru prima oară în istorie, că un asemenea efort este făcut din afară, pentru a repune pe picioare o țară învinsă".

Ar fi desigur, cel puțin hilar, să ne închipuim că trustmanii americani ajută refacerea mașinei de război germane din pur și simplă simpatie pentru poporul german, sau pentru pace...

Dar această refacere a potențialului de război german, are darul de a neliniști în cea mai mare măsură, în modul cel mai justificat, popoarele

(Continuare în pag. 14)

NOILE PERSPECTIVE ale TEATRULUI ROMÂNESC

SCHIMBARILE structurale prin care a trecut Republica noastră în drumul ei spre socialism, s'au simţit în toate sectoarele de activitate.

La început în sectoarele vieţii economice, prin sporirea producţiei şi productivităţii, prin Naţionalizare, prin îmbunătăţirea calităţii şi în cele din urmă prin întreceri socialiste, s'au creat premizele care să îngăduie punerea în practică a sarcinei trasată de C. C. al P. M. R., îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă ale oamenilor muncii, prin eftenirea produselor.

S'ar părea, privind în mod superficial, că sarcinile de care vorbim mai sus, sunt perfect valabile în toate domeniile, cu excepţia sectorului de artă şi cultură, unde fiinţează, cu totul alte condiţii de muncă şi cu totul alte criterii de apreciere. Complet greşit.

O rapidă privire asupra situaţiei de până mai eri în teatru — de care ne vom ocupa în mod special — o atentă observare a transformărilor petrecute şi o adâncă cercetare a cauzelor care au determinat aceste schimbări deopotrivă de structurale — ne va îngădui să tragem concluzii din cele mai îmbucurătoare.

Aveam în întreaga ţară un număr limitat de teatre dispuse în mod nejust, vreo 20 în Capitală şi doar vreo 4 în provincie; în mod normal, cele patru teatre nu isbuteau să satisfacă cererile din ce în ce mai mari ale nouilor spectatori — recrutaţi dintre oprimaţii de eri — şi această lipsă era în mod nesănătos speculată de comercianţii de teatru, cari găseau astfel posibilitatea să-şi plaseze toate inepţiile artistice, dublate de o înveninată ideologie decadentă, element servil frontului imperialist şi antidemocratic. Acestea erau turneele!

In Capitală situaţia era deopotrivă de grea. Teatrul Naţional, Poporului, Armatei, Municipal, Ikuf, ca teatre de Stat, aveau misiunea să lupte şi să înfrângă concurenţa neloială a trupelor particulare, pornite pe concesii de dragul banilor şi care ofereau spectatorilor aceleaşi surogate artistice, în care calitatea era sacrificată şi în care singurul element care se bucura de preţuire era „cârligul" care putea să ademenească câţiva spectatori în plus.

A existat bineînţeles o contra-acţiune, iniţiată şi condusă de Partidul Muncitoresc Român, care a tins să lichideze această stare de lucruri. O primă acţiune a fost extinderea Teatrului Poporului — astăzi are opt trupe — din care şapte sunt în diverse centre muncitoreşti în provincie şi care au sarcina de a juca într'o regiune fixată, dând spectacole de calitate superioară, elemente active în lupta noastră pentru o viaţă mai bună.

Imbunătăţirea calităţii produselor, sarcină trasată de C. C. al P. M. R., îşi găseşte şi în teatru o rezolvare. Teatrele de stat, înmulţite şi întărite, conştiente de datoria pe care o au în a ridica nivelul cultural şi ideologic pe masselor, se întrec în a oferi lucrări din ce în ce mai bune, cu distribuţii din ce în ce mai bine alcătuite.

Nu e de mirare, deci, dacă pe scenele noastre nu se mai răsfaţă vulgaritatea, pornografia, farsele învechite şi lipsite de conţinut, în locul lor păşind din ce în ce mai sigur: Shakespeare, Gorki, Caragiale, reprezentaţi într'o nouă viziune, care să redea adevăratul înţeles şi adevăratele intenţii ale autorilor. Nu e de mirare, dacă în comparaţie cu sălile goale dela Savoy, Alhambra sau Maria Filotti, teatrele de stat sunt pline, iar la Teatrul Naţional, în fiecare Sâmbătă dimineaţa, poţi afla „o coadă la bilete" cum nu s'a mai văzut de pe vremea cozilor din perioada inflaţionistă.

Savel Grunea

Intâlnim distribuţii în care fiecare rol — chiar şi cele secundare — sunt deţinute de forţe artistice consacrate. Paralel se acordă o atenţie deosebită elementelor tinere: la Teatrul Naţional se repetă — în fază iniţială — „Toreadorul din Olmedo" de Lope de Vega, a cărei distribuţie se bazează, cu foarte puţine excepţii, numai pe tineri elevi de ansamblu.

La Teatrul Naţional Sf. Sava, Nic. Dinescu, un tânăr regizor, pregăteşte piesa lui Boris Lomaşov „Puterea cea Mare". Din distribuţie fac parte N. Gingulescu, I. Ulmeni, Irina Răchiţeanu, Silvia Fulda, Maria Burbea, etc. etc. In sala mică de pictură mesele şi scaunele ţin loc de decor, dar acest lucru nu micşorează cu nimic pofta de lucru a colectivului respectiv.

Dacă nu sunt — pentru câteva scene — în plină activitate artistică, preocupările actorilor devin foarte diverse. In preajma colegilor care repetă, participă şi ei, uneori pasiv, alteori mai activ, după împrejurări, la repetiţii.

Conţinutul afişelor Teatrului Naţional Sf. Sava nu este lipsit desigur de o anumită semnificaţie. „Azilul de Noapte" de Maxim Gorki, „Evantaiul" de Carlo Goldoni şi „Othello" de William Shakespeare, iată tot atâtea lucrări dramatice care ilustrează orientarea spre teatrul clasic de prestigiu universal, pe care o manifestă prima noastră scenă. Reconsiderarea acestor clasice lucrări dramatice în lumina învăţăturii marxist-leniniste, contribue la reconstituirea unor epoci, asupra cărora istoricii burghezi au aruncat vălurile celei mai sfruntate mistificări.

CRONICA CINEMATOGRAFICA

E vorba de un film interpretat de copii, un film care își propune să rezolve o întreagă serie de probleme educative și totodată să reflecte viața de familie în Uniunea Sovietelor.

Valerii și Marina Visniacov, copiii directorului uzinei din localitatea în care se petrece acțiunea, se mută într'o nouă locuință și, pe drum, îl conduc pe tovarășul și colegul de clasă Șura Badeikin, care se duce la spital să-și viziteze mama bolnavă.

Tatăl lui Șura a murit pe front și el are multe griji: stăruie să obțină o cameră, își vizitează mama bolnavă, conduce gospodăria.

Trec câteva zile. Intr'o seară ploioasă de toamnă, Șura vine la Valerii să-i împărtășească durerea sa: i-a murit mama. Din ziua aceasta familia Vișniacov se mărește cu un membru.

Grija și dragostea celor mari, atitudinea prietenoasă a lui Valerii și a Marinei face ca. treptat Șura să-și uite durerea. El este din nou vesel, plin de viață, pasionat de lucru și vorbește cu încredere de idealul său: „Mă voi face medic, ca Pirogov, ca să moară cât mai puțini oameni sovietici".

Trec câteva luni, și, într'o atmosferă solemnă, Valerii este reprimit în organizația de pionieri. Cuvintele lui sună altfel, când înaintea defilării la parada de 1 Mai la Moscova, băeții fac schimb de cravate în semn de prietenie, bazată pe ajutorul tovărășesc reciproc, pe prietenia căreia îi sunt streine îngâmfarea și atitudinea lipsită de critică față de greșelile tovarășului.

„CRAVATA roșie"

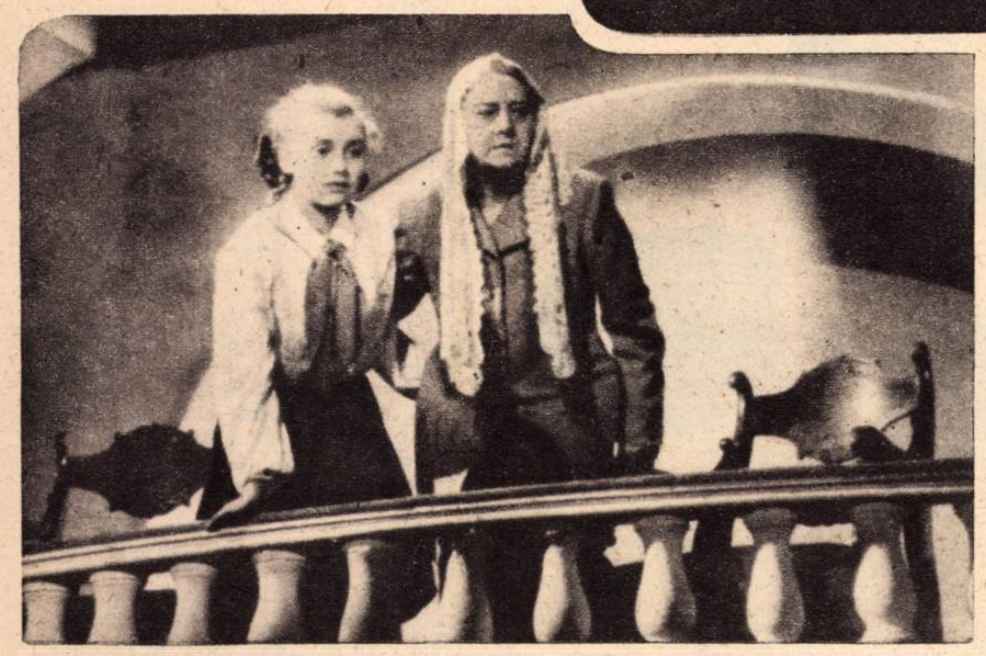

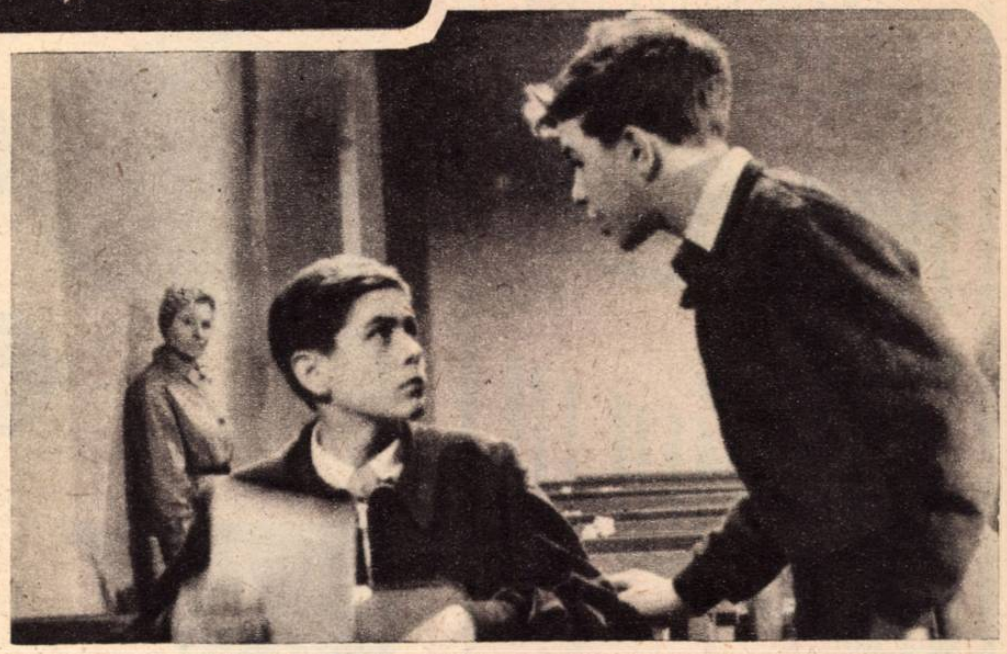

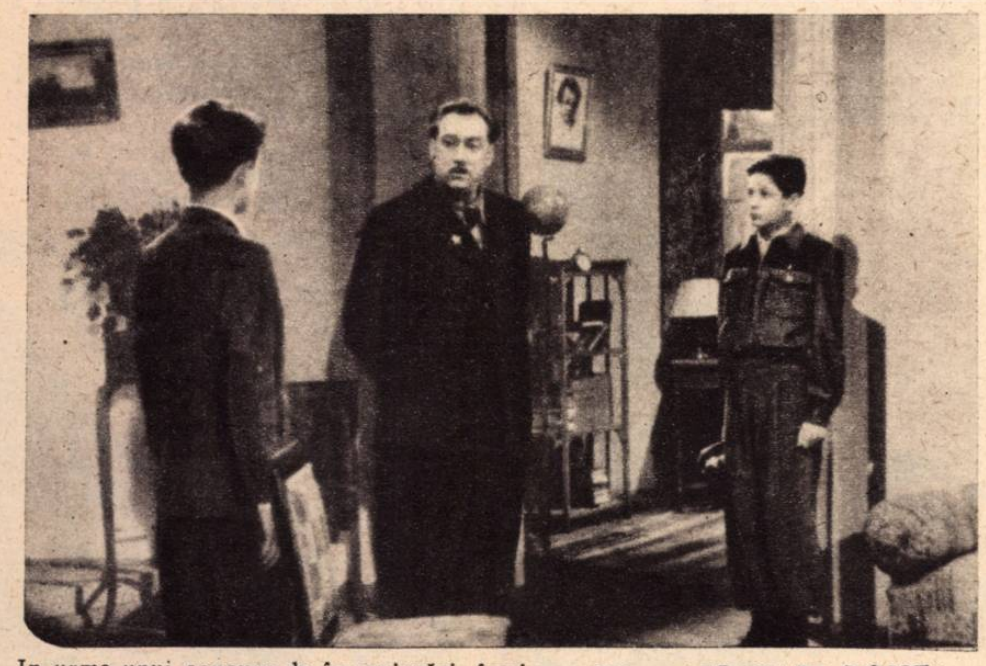

In urma unui concurs de împrejurări, familia Visniacov află că Valerii este exclus din organizația de pionieri. Se află că Valerii este obraznic nu numai acasă, dar că refuză să execute sarcinile organizației de pionieri. Ca răspuns la cererea de a executa o sarcină ce i s'a încredințat, el și-a scos în mod ostentativ cravata de pionier, și astfel s'a pus în afara cadrelor organizației de pionieri.

Înțelegând că a procedat greșit, Valerii a ascuns acest lucru și familiei sale și prietenilor săi. „Mi-a fost rușine", mărturisește el.

La început i se pare simplu să se înscrie din nou în organizația de pionieri: el învață bine și este un bun patinator. Dar aceste atribute nu sunt suficiente pentru a deveni pionier. Increderea de sine și aroganța lui Valerii suferă o primă înfrângere, când Șura se ridică împotriva primirii lui printre pionieri, criticând purtarea de acasă a colegului său, ca fiind nedemnă pentru un pionier.

Considerând această ieșire drept o insultă personală, Valerii îi spune o serie de obrăznicii și de lucruri neplăcute. Șura, ofensat, părăsește casa Vișniacov. La despărțire el îi spune lui Valerii „Nu voi muri de foame. Și fără ajutorul vostru voiu deveni om. Doar nu trăesc în America!"

Cuprins de remușcări Valerii găsește curajul să-și mărturisească vinovăția și băeții se împacă. Șura se întoarce din nou la Visniacov.

Filmul "CRAVATA ROȘIE", ca și piesa cu același nume a lui Serghei Mihalcov, laureat al premiului Stalin, piesă care se joacă cu succes pe scenele mai multor teatre din Uniunea Sovietică, ridică probleme acute de educație atât în școală, cât și în familie.

Principala temă conducătoare a filmului este: înalta onoare de a fi demn a purta cravata roșie de pioner, care este socotită de către pionieri ca o părticică din Steagul Roșu Sovietic.

Insă din problema onoarei de pioner se ridică și chestiunea despre prietenie. Unul din eroii filmului, Valerii, reprezintă părerea greșită a unor școlari, care socotesc că acela este prieten care niciodată „nu te dă de gol", care acoperă orice faptă, care suflă la lecție. Altul — Șura exprimă ideia justă despre o adevărată prietenie: „prietenului să-i împărtășești și bucuria și necazul" și de aceea nu este admisibil să treci cu vederea defectele prietenului, trebue să le critici și prin aceasta să-l ajuți.

Marele merit al scenaristului și al regisorilor-decoratori constă în faptul că au știut să trateze în mod delicat rezolvarea marei și totdeauna actualei teme a educației copiilor.

In film nu sunt șiretlicuri dramatice, el nu are o intrigă complicată, totul este simplu: veselul carnaval de copii ca și scenele la patinoar, ca și apoteoza finală la parada de 1 Mai. Spectatorii, atât cei tineri cât și cei adulți, văd că atât autorul, cât și regisorii au hotărît ca în mod serios și fără înconjur, să discute cu ei despre chestiunile bine cunoscute tuturor și cari preocupă pe toți îndeaproape. Este vorba despre educarea sentimentelor mândriei de cetățean și a datoriei omului sovietic, din frageda copilărie, dela primii lui pași conștienți în organizația tinerilor leniniști. Deaceea filmul produce o impresie profundă.

Niciun auditoriu nu este atât de exigent ca cel de copii. Este cunoscut cu câtă sensibilitate reacționează ei la minciuna cinematografică sau teatrală.

Unul din corifeii teatrului rus, și anume K. S. Stanislavskii, scria că „pentru copii actorii trebue să joace și mai bine, și mai sincer decât pentru omul adult".

Copiii sovietici cunosc și apreciază adevărul despre copilăria lor. Nu în zadar sora lui Valerii, Marina, spune: „In țara noastră te poți naște de orice culoare: și negru și galben, la toți le este egal, nimeni nu va deveni sclav! Niciodată! Aceasta este fericirea".

„Fericirea nu constă în faptul de a avea compotul ca desert și posibilitatea de a merge la două zile la cinematograf și a pleca la Artec" — îi spune Șura ci în faptul că „din copilărie toate drumurile îți sunt deschise".

VIAȚA romanțată a RADIUMULUI

SE ÎMPLINESC 50 DE ANI DELA DESCOPERIREA LUI

LA 26 DECEMBRIE 1898, un memoriu semnat de Pierre Curie, Marie Curie și Pierre G. Belmont aducea la cunoștința Academiei de Științe descoperirea unui element radioactiv, până atunci necunoscut.

Acest element nou primi numele de radium.

Din punct de vedere chimic, radiumul este un element simplu.

E un metal alb, strălucitor, care se oxidează foarte repede în aer. In schimb, el are proprietăți care pot fi socotite excepționale. Dacă punem puțin radium într'un tub de sticlă se constată că alte două elemente gazoase: heliumul și radonul, apar ca din senin. S'ar putea crede? că e rezultatul unei descompuneri chimice oarecari. In realitate, cele două elemente gazoase, au fost degajate de către radium, fără să se știe de unde, și fără prezența vreunui agent exterior oarecare. Debitul lor este absolut constant și nimic nu-l poate schimba. Această producție permanentă de helium și radon, este însoțită de o degajare de căldură: 100 de calorigrame pentru un gram de radium pe oră și cu o radiație multiplă.

Inainte de descoperirea radiumului, niciun element chimic cunoscut, nu putea suferi o transformare în materia sa proprie, nici prin presiune, nici prin căldură, nici prin electricitate, nici prin oricare altă forță.

Numai radiumul dă naștere unor elemente noui în timpul vieții sale active — care este foarte îndelungată.

★

Descoperirea radiumului la sfârșitul ultimului secol, a fost una dintre cele mai mari revoluții științifice. Ea pune în discuție teoria atomului (dela grecul Atothos — ceeace nu poate fi divizat) a cărui existență chimică a fost remarcată de către fizicianul Dalton. Acestui eveniment i-a premers descoperirea intâmplătoare a razelor X de către Roentgen în 1885. Imediat alți savanți au pornit în căutarea altor raze care să iasă din comun. Henry Becquerelle descoperă în 1886 că sărurile de uraniu impresionează o placă fotografică, chiar atunci când este învelită într'o hârtie neagră.

Doamna Curie, descoperi la rândul ei, că unele săruri de uraniu emiteau radiațiuni mai puternice decât uraniumul însuși.

Ea ajunse la concluzia,că aceste săruri conțineau, în afară de uraniu, alte substanțe puternic radioactive. „Radiumul" era descoperit.

Explicația foarte schematică dată de savanți acestui fenomen de radioactivitate, este următoarea: atomii de uranium și de radium sunt prea grei și prea mari, pentru a fi solizi. Pentru a avea o idee aproximativă a dimensiunilor lor, să ne gândim că ar fi necesare cinci milioane pentru a umple punctul care termină această frază, și încă aceasta este mult pentru un atom. Deasemenea acești atomi grei se fracționează aruncând părticele în toate direcțiile, ca o roată de trăsură care împroașcă cu noro pe o stradă desfundată. Aceste părticele devin razelei alfa, beta și gama.

Desintegrarea spontanee a radiumului făcu pe savanți să caute o metodă de desintegrare supusă voinței omului.

Abea în Iulie 1919 Ruthefort reușește desintegrarea azotului și transformarea în oxigen cu ajutorul radiumului. S'a încercat apoi, pentru a se ajunge la același rezultat, folosirea electricității, economisind astfel radiumul.

In 1929, începu construirea unui gigant generator electric. Dar abea în 1932 fu pus la punct ciclotronul și la 30 Ianuarie 1939, Frederic Joliot, prezenta Academiei de Științe următoarea comunicare:

Când un grăunte de uranium se împarte în două sub un bombardament de neutroni, câțiva neutroni din acest grăunte scapă. Aceștia pot întâlni alți grăunți și-i pot face să explodeze, eliberând astfel noui neutroni, care la rândul lor, vor sparge alți grăunți de uranium și așa mai departe.

Irupția unui singur neutron într'o massă de uranium, e deci susceptibilă de a o face să explodeze în întregime...

Este inutil să insistăm asupra însemnătății descoperirii radiumumului. Particularitățile sale uimitoare, au adus știința pe un făgaș nou, a cărui culme este încă imposibil de prevăzut astăzi.

Descoperirea radiumului marchează răsăritul unor timpuri noui. Rămâne ca oamenii să știe să tragă maximum de foloase din această descoperire care reprezintă un moment în istoria civilizației.

Pe tot pământul există aproximativ 50.000 kg. de minereu din care s'au extras până în prezent trei kilograme radium. Acestea sunt cel puțin cifrele pe care le dau oamenii de specialitate.

CONCURENȚA COMERCIALĂ SE ORGANIZEAZĂ,

Când Pierre și Marie Curie împreună cu G. Bemont adresară Academiei de Științe celebrul lor me-

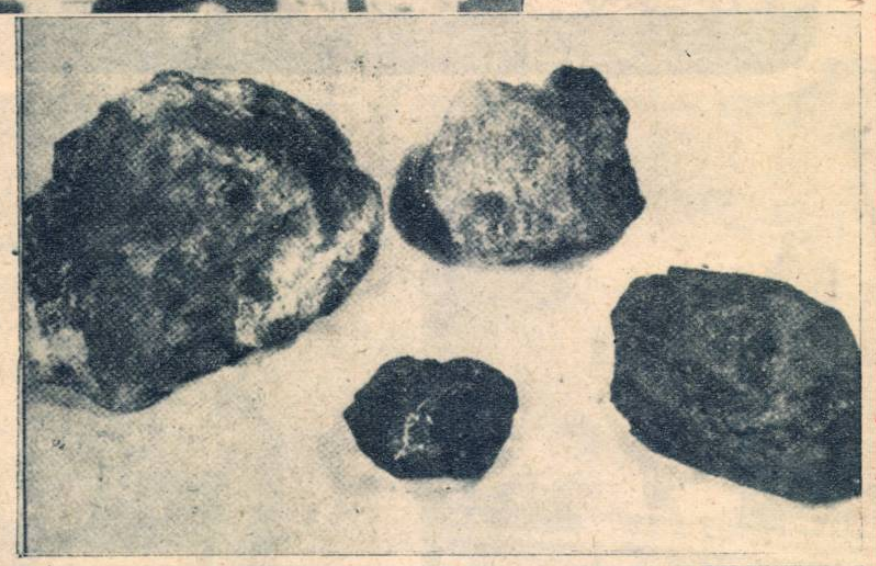

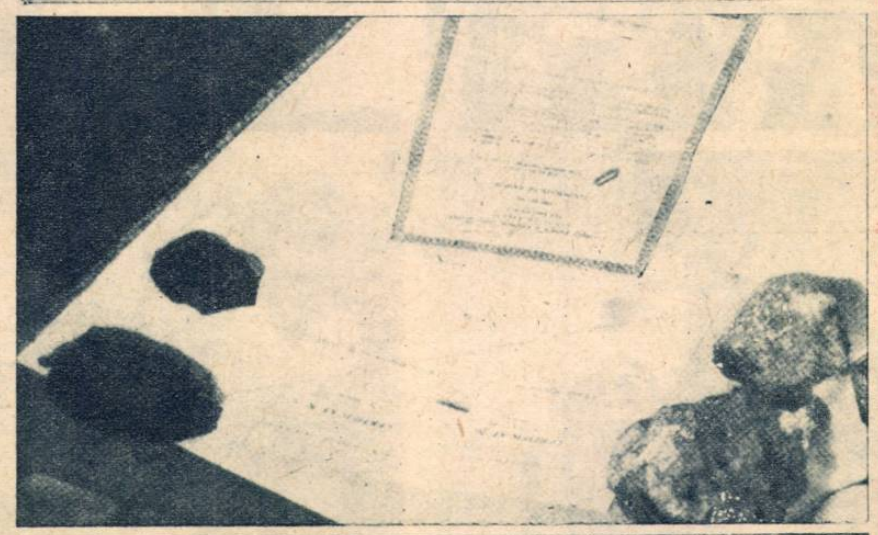

Pierre și Marie Curie în epoca descoperirii radiumului

★

Manipularea radiumului este deosebit de periculoasă. Celulele sunt prinse cu niște pense speciale.

★

Bucăți de pechblendă și de carnotită din care se extrage uraniumul și radiumul.

★

Cum se expediază radiumul în cutii de plumb

★

Acesta este locul unde și-a găsit sfârșitul, într'un accident de circulație, Pierre Curie în 19 Aprilie 1906

moriu despre descoperirea unui element radioactiv necunoscut până atunci, nu putea fi încă vorba despre o valoare comercială a radium-ului. In epoca aceia, singurul loc pe pământ de unde se extrăgea pechblenda (minereul de radium) se găsea înCehoslovacia la Ioachimstal, pe vremea ceia făcând parte încă din vechiul imperiu Austro-Ungar.

Curând se începu exploatarea unui minereu sărac în radium: carnotita.

In 1913 se descoperiră la Chinkolobwe în Congo minereuri bogate în uranium şi radium.

In 1930, fură descoperite o serie de alte noui importante zăcăminte, iar un gram de radium, ajunsese la suma de 700.000 franci francezi.

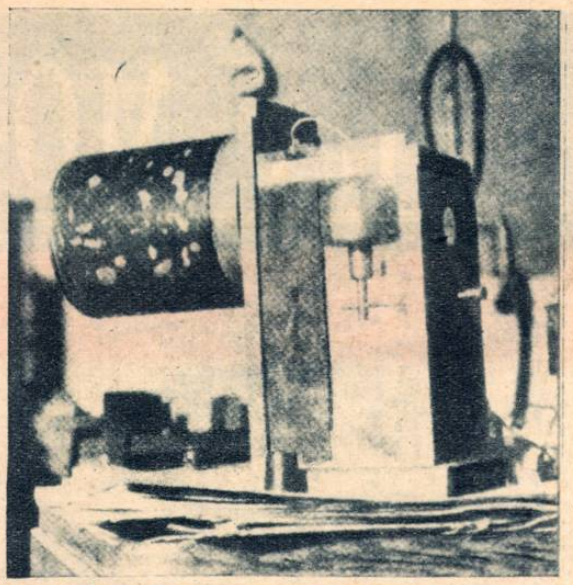

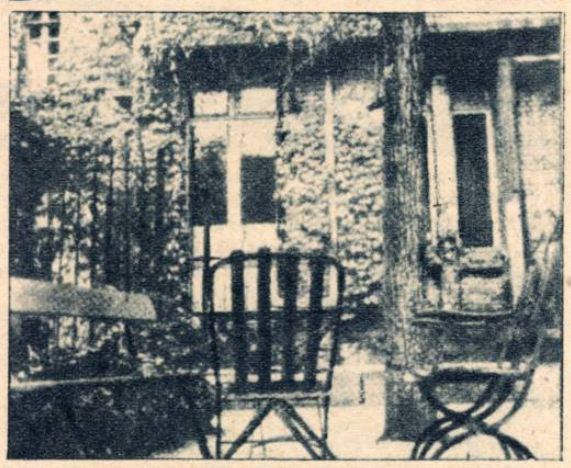

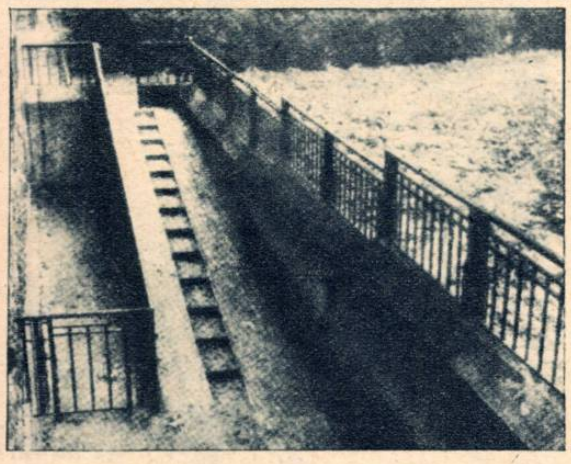

Iată pe strămoşul Cyclotronului. Ca multe din aparatele lor cei doi Curie l-au fabricat din cutii vechi de conserve.

★

Locul de odihnă al familiei Curie

★

In curtea Şcolii de Fizică şi Chimie Industrială, aceste pietre albe arată locul laboratorului savanţilor Curie

Tribulaţiile radiumului în ultimul război, ar putea oferi subiestul unui scenariu de film, comparabil cu acel al „Bătăliei apei grele". Radiumul foarte căutat de nemţi care ofereau 30.000 franci francezi pentru un gram, reuşi să parvină, în mod clandestin, prin diverse manopere ale afaceriştilor din grupul Morgan-Chicago, în Germania.

In acest timp, o altă materie radioactivă, trece pe primul plan. E uraniumul 238, care fu transformat în uraniumul 235. Cantitatea sa totală nu poate fi apreciată cu preciziune, totuşi se presupune că ar exista în întreaga lume circa trei mii grame de radium.

Din 1943 radiumul vavorează 25.000 de dolari gramul,

Şi în această chestiune, putem găsi, o explicaţie nu lipsită de o certă semnificaţie, a atitudinii instigatoare la un nou război, pe care trustmenii o afişează.

Şi acest lucru pentrucă, industrializarea radiumului în scopuri războinice este mult mai rentabilă decât comercializarea sa în scopuri umanitare.

DETRONAREA RADIUMULUI

In Ianuarie 1934, domnul şi doamna Jolliot Curie, făcură cunoscut Academiei de Ştiinte, că este posibil ca anumite metale stabile (aluminiul în special) să devină radioactive.

Era deci posibil de a evita tratarea a 60.000 tone de minereu prin 180.000 tone de produse chimice, necesitând cinci sute de operaţiuni.

Actualmente, cu ajutorul ciclotronului pot deveni radioactive mai mult de optzeci de elemente chimice stabilite. Recent s'a descoperit un nou element radioactiv: radio-cobaltul, un subprodus al plutoniului.

Radioactivitatea a 23 de grame de radiocobalt este egală cu aceea a 1000 grame de radium. Este deci evident că industriaşii care folosesc radiumul în fabricarea filmelor luminoase sau în metalurgie, vor prefera să reducă cheltuelile generale utilizând aceste produse care înlocuiesc radiumul cu succes.

Medicii continuă să trateze unele maladii ale pielii şi mai ales cancerul cu radium. Iar aplicarea izotopilor radioactivi, aduce mari servicii în rezolvarea unor anumite probleme de fiziologie şi patologie la plante şi animale.

După Neubourg
EL. CRISTHIAN

INTR'O FABRICĂ DE OGLINZI

(Urmare din pag. 5)

de şlefuit, unde peste cincizeci de maşini de şlefuit, cu pietre mari, lucrează acţionate de curent electric. Şlefuitorii nu se mărginesc numai să şlefuiască sticla, în operaţia care o îndeplinesc, — o adevărată artă — cu atenţie încordată, s'ar spune cu pasiune, muncitorii răsucesc marginile sticlei pe piatra polizorului şi din aceste mişcări dibace, apar „flori" de toată frumuseţea.

Odată şlefuită, sticla trece în sala de securizat. Aici, într'un cuptor imens, electric, geamul se călește la 750—850° şi apoi, cu ajutorul ventilatoarelor se răceşte în două minute.

Sticla devenită rezistentă, trece o parte la „maturat" adică la transformat în sticla-cristalmat. Această operaţie o fac muncitorii suflând praf fin de cvarţ, cu ajutorul unui compresor puternic.

Muncitorii din această sală, par nişte scafandri (cu aparatele lor de protecţie) iar praful fin şi alb din atmosferă, îţi dă iluzia că eşti în fundul mărilor sau undeva prin nouri...

Sticla mată trece apoi la „givrat" adică se întinde pe dânsa un strat de clei care prin uscare, cade depe sticlă, formând particule givrate, adică diferite şi originale forme, cam ca fulgii de zăpadă.

Asemenea sticle, se întâlnesc la unele ghişee, la uşi turnante, la vitrine de bibliotecă, etc.

Sticla destinată oglinzilor, ajunge la secţia de turnat. Prin turnarea unui lichid pe geam, acesta se transformă în oglindă. Iată cum se petrec lucrurile:

Meşterii, amestecă apă distilată cu staniu clorat, iar cu acest amestec, spală de impurităţi sticla întinsă pe nişte grătare speciale. După asta, amestecând nitrat de argint cu calciu hidric, cu amoniac şi zahăr, câte 5 grame din fiecare substanţă pentru 1 m. de sticlă, se formează o soluţie, care se întinde, — se toarnă — pe o parte a sticlei. După două ore, apare oglinda. Pentruca soluţia să rămâie protejată, oglinda se vopseşte pe partea pe care s'a turnat amestecul amintit.

Pictură şi gravaj pe sticlă

Istoricul acestei specialităţi artistice nu este nou. Din vechime, au fost maeştri renumiţi care au făurit pe sticlă adevărate capodopere.

Pentru ochi, un asemenea vitraliu, frumos realizat, constitue o adevărată desfătare artistică, mai cu seamă. când în vitraliu, se reflectă razele soarelui.

Secţia de gravaj şi pictură, e condusă de Petre Flegher.

Bătrânul gravor şi pictor, lucrează aici de 26 de ani. Câte figuri, câte chipuri, câte peisagii, corpuri geometrice n'a desenat el în acest timp?

Artist şi muncitor în aceiaşi măsură, Petre Flegher e cu atât mai mulţumit, cu cât prin înfiinţarea unei cantine la fabrică, nu mai trebue să-şi întrerupă lucrul. „Când prinzi inspiraţia trebue s'o ţii..." ne spune el".

„Acuma, avem cantină aici, în fabrică, dela masă, mă întorc la desen şi gravat... nu pierd nici timp, nici inspiraţie.

Vitrourile meşterului, ne atrag privirile pe unde trecem. Imperecherea de culori, graţia liniilor, însăşi compoziţia, îi dau dreptul lui Petre Flegher să concureze la o eventuală expoziţie de asemenea lucrări.

Nu ştiu dacă meşterul a format artişti, la fel cu dânsul, dar ne-am bucura dacă ar face-o.

Muncă şi satisfacţie

Muncitorii lucrează cu sârg, comenzile sunt numeroase: Se lucrează pentru Cooperativele de Stat, pentru S. T. B., pentru uzina „23 August". pentru fabricile de automobile etc, etc..

Noile condiţii de viaţă, asigurate prin contractul colectiv cât şi prin celelalte îmbunătăţiri esenţiale, dau muncitorilor dela fabrica de oglinzi îndemn la muncă, îndemn la viaţă.

OCTAVIAN CORTEA

AFARĂ SUFLA VÂNTUL

(Urmare din pag. 6)

— Ei bine Loos, poţi admira posesiunile tale. Debarci azi. De îndată ce vom pătrunde în strîmtoare, panorama reşedinţei tale ne va apare în faţa ochilor. spuse Tolstukin.

— Voi vedea atunci imediat pe marţienii mei?

— De care marţieni vorbeşti?

— Păi, locuitorii de aici trăesc ca şi cum ar fi de pe o altă planetă.

— Da, da, această regiune se întinde pe o lungime de mai mult de 2.000 de kilometri. Nu vei avea decât de comandat! Ascultă bătrâne, poţi să-ţi pui doliu după trenul tău blindat. Va trebui să te mulţumeşti cu un echipaj de câini.

— N'are nici o importanţă. Mă voiu obişnui cu câini tot atât de bine ca şi cu un tren blindat.

Imputernicitul comitetului, Loos, era un lungan, încet în mişcări şi la vorbă. Imediat ce sosise în Kamciatka, Loos, fostul şef al unui tren blindat, fu trimis cu serviciul în districtul Ciukces.

Avea o idee foarte vagă despre această regiune. In acest moment privea de pe puntea vasului „Soviet", ţinuturile acestea pustii, stâncoase, fără pic de viaţă.

Strîmtoarea Behring părea un lac mare, liniştit, brăzdat din când în când de bărcile vânătorilor. Locuinţele acestora se vedeau ca nişte mici puncte întunecate pe malul stâncos. Alegerea locurilor acestea neprietenoase părea stranie. Dar vânătorii erau obişnuiţi şi îndrăgeau aceste locuri. Fiecare stâncă, fiecare versant de munte, fiecare vale, le erau cunoscute din copilărie. Locuitorii acestor colibe, încălţaţi cu opincile lor mlădii. alunecau cu uşurinţa unor capre sălbatece dealungul coastelor. De nu ar fi fost stâncile desigur că ar fi fost foarte plictisiţi să meargă pe un drum neted. Vânătoarea de foci e totdeauna bogată în strîmtoare. Animalele acestea trec în cârduri numeroase şi, ca printr'un canal larg, ajung în Oceanul Inghetat. Acolo unde se găsesc foci viaţa este îmbelşugată. Regiunea aceasta este capătul lumii. Spre nord, dincolo de strîmtoare se conturau neprecis siluetele munţilor din Alaska.

Ceaţa se risipi şi soarele care nu mai apunea apăru în toată splendoarea lui. Sprijinite de mal yarangele tăcute ale ciukceşilor se desprindeau întocmai unor pete cenuşii.

— Pacat ca nu am cunoscut regiunea aceasta mai înainte, începu Loos. Toate cunoştinţele mele se mărginesc pentru moment la date foarte aproximative asupra teritoriului, pe care le-am luat după harta căpitanului.... Afurisit district: 400 mii de kilometri pătraţi!

— Şi cine ar fi fost acela care te-ar fi putut lămuri cu privire la ţinutul acesta? Oamenii sovietici nu existau încă, spuse Tolstukin.

— Iarna aceasta a fost trimis din Petropavlovsk un tânăr cu un echipaj de câini, reîncepu Loos. Un băiat deştept. E student la facultatea de geografie. Cunoaşte multe limbi. A învăţat şi limba acestor ţinuturi cu un bătrân profesor. Totuşi eram trist că l-am trimis într'o regiune atât de îndepărtată. O fi sosit oare? Nu ştiu cum o să aflu.

Doua insule apărură în depărtare, două stânci enorme.

— Căpitanul spune că una din ele ne aparţine. Cealaltă mai mică e a americanilor, îl informă Loos, care scruta orizontul cu privirile sale pătrunzătoare. — Tolstukin, dă-mi binoclul tău!

— Tovarăşe Loos, ne vom despărţi.

— Cum, am şi ajuns?

— Da, da, pregătiţi-vă.

In curând vasul Soviet întra în radă şi arunca ancora în faţa unei aglomerări formată din yarangele vânătorilor. Sirena vaporului urlă prelung. Bărci acostară repede.

— Loos! Loos! vino de vezi, sosesc marţienii tăi, spuse Tolstukin.

Loos fugi la tribord. Il văzu imediat pe Jukov într'o barcă în mijlocul vânătorilor. Un surâs fericit ilumină faţa lui Loos. Strigă din toate puterile:

— Andriuşa, trăeşti! Ce fericire. Urcăte repede să te îmbrăţişez.

— O clipă numai Nichita Serghievici, răspunse Jucov, cătărându-se pe scară.

Loos îl strânse în braţele sale ca într'o menghine. Il ţinu îmbrăţişat. Redându-i în cele din urmă libertatea se dădu înapoi, desfăcu braţele şi strigă — mamă, mamă, mi se pare că m'am reîntors acasă când te văd.

— Şi eu te aştept de mult timp, Nikita Serghievici. Eram foarte trist.

— Dar oamenii ăştia cari sunt cu tine sunt cumsecade?

— Prieteni, Nikita Serghievici. Mi-am făcut mulţi prieteni. Un popor admirabil!

— Bine, bine! Haide cercetaşule, ia-o înainte. Vom face cunoştinţă cu ei.

MOSCOVA METROPOLA MODERNA

Metropolitanul Moscovei este socotit cel mai frumos din intreaga lume. Gările lui sunt adevărate monumente arhitectonice. Iată una din aceste gări, frumoasa gară Kiev, una dintre cele mai frumoase realizări a arhitecturii sovietice

Iată după 40 de ani aspectul aceluiași cartier. Construcții moderne, dotate cu ultimul confort, străzi largi, luminoase, străbătute de troleibuse de cel mai nou tip. Cartierul vechiu a făcut loc unui adevărat oraș modern, construit după ultimele concepții urbanistice

In anul 1908, cartierul Dorogomilova avea o suprafață de 127.000 metri pătrați, spațiu care se preta locuirii, dar care era acoperit în cea mai mare parte numai cu construcții de lemn insalubre

LA ANIVERSAREA GENERALISSIMULUI STALIN

(Urmare din pag. 3)

Apariția acestei cărți a fost un deosebit eveniment în viața ideologică a partidului bolșevic, dar și a întregii omeniri progresiste.

In această perioadă tovarășul Stalin demască uneltirile instigatorilor războiului împotriva U.R.S.S. cari prin München împingeau fascismul german să atace Uniunea Sovietică.

Cu o perspicacitate excepțională și o uimitoare clarviziune tov. Stalin a arătat încă de atunci drumul de urmat, și uneltirile imperialiștilor.

In tot acest timp acțiunea de mărire a producției industriale și agricole continua.

In ziua de 20 Dec. 1939 Prezidiumul suprem al U.R.S.S. a acordat tov. I. V. Stalin titlul de Erou al muncii socialiste, iar în ziua de 6 Mai 1941 I. V. Stalin este numit președinte al Sovietului Comisarilor Poporului al U.R.S.S.

La 22 Iunie 1941 Germania hitleristă călcând pactul de neagresiune atacă cu perfidie și pe neașteptate Uniunea Sovietică.

In scopul apărării Patriei se hotărește crearea Comitetului de stat al apărării în fruntea căruia este numit I. V. Stalin.

Tovarășul Stalin, conducătorul și dascălul masselor muncitoare ia în mâinile sale apărarea patriei și misiunea de a apăra omenirea de pericolul bandelor fasciste.

Este vie încă în amintirea tuturor, eroica comportare a popoarelor sovietice, a armatei conduse de genialul I. V. Stalin.

— „Toate forțele poporului să fie mobilizate pentru distrugerea inamicului".

— „Inainte pentru victoria noastră". La chemarea Partidului, a tovarășului Stalin pentru apărarea patriei s'au ridicat toate popoarele Uniunii Sovietice.

La 19 Iulie 1941 — Stalin este numit Comisar al Poporului pentru Apărarea Uniunii Sovietice.

Bătălia pentru apărarea Moscovei, rezistența Leningradului, fiecare act de eroism al partizanilor, Stalingradul, înaintarea victorioasă, eliberarea României, Bulgariei, Ungariei, Jugoslaviei, Cehoslovaciei și înfrângerea dușmanului în propriul lui bârlog, toate acestea au fost făcute la chemarea și sub conducerea lui I. V. Stalin.

Când la 9 Mai 1945 popoarele din lumea întreagă sărbătoreau Victoria toate gândurile și sentimentele oamenilor de pretutindeni se îndreptau spre geniul care a arătat drumul spre victorie, spre tov. Stalin.

La 27 Iunie 1945 comandantul suprem al tuturor forțelor armate ale U. R. S. S. Iosif Visarionovici Stalin, a primit cel mai înalt titlu militar, acela de Generalissim al Uniunii Sovietice.

Nu mult după aceia, odată cu intrarea armatelor sovietice în războiul contra Japoniei, a fost distrus și acest focar de război.

Perioada pașnică este folosită pentru reconstrucția în baza Planului Stalinist de după război a industriei.

Dar uneltirile imperialiste ale politicienilor vânduți trusturilor, au pornit din nou acțiunea de atâțare la război.

Stalin s'a pus din nou în fruntea apărări păcii demascând pe Churchill și clicile anglo-americane.

Poziția delegaților Uniunii Sovietice la O. N. U. și interview-urile lui Stalin au arătat că politicienii anglo-americani au părăsit pozițiile adoptate în înțelegerile celor trei mari din timpul războiului antifascist, devenind provocatorii unui nou război mondial.

Stalin a învățat oamenii să vadă că după cel de al doilea război mondial omenirea s'a împărțit în două tabere: cea imperialistă, atâțătoare la război și cea pașnică în frunte cu Uniunea Sovietică.

Spre Uniunea Sovietică și genialul său conducător se îndreaptă cu recunoștință și speranță ochii popoarelor din țările cu democrație populară cari construesc socialismul, popoarele muncitoare din toată lumea, popoarele din colonii cari fac front comun contra atâțătorilor imperialiști la război.

★

Răspunzând celor care l-au salutat în 1929 cu ocazia împlinirii a 50 de ani Stalin a spus.

„Consider felicitările și urările d-voastră ca adresându-se marelui Partid al clasei muncitoare, care m'a creiat și m'a educat după chipul și asemănarea lui. Puteți să nu vă îndoiți tovarăși că sunt și în viitor gata să dau clasei muncitoare, cauzei revoluției proletare și realizării comunismului din intreaga lume, toate forțele mele, toată capacitatea mea și, dacă va fi nevoe, tot sângele meu, picătură cu picătură".

RAUL RADU

RUHR-UL, FOCAR DE AGRESIUNE IMPERIALISTĂ

(Urmare din pag. 9)

care au avut de suferit de pe urma agresiunilor germane în decursul a două războaie mondiale, unul mai sângeros decât celălalt.

Astfel poporul francez nu poate uita unde a dus trădarea de către proprii săi conducări a intereselor sale vitale, după terminarea primului războiu mondial.

Conducătorii aceia, la ordinele capitalismului internațional, au colaborat cu cea mai deplină desinvoltură la refacerea potențialului de război german și prin aceasta ei au făcut posibilă noua agresiune germană din 1940, care a devastat pentru a doua oară în mai puțin de un sfert de secol, Franța, precum și alte nenumărate țări.

Că pe de altă parte și șefii actuali ai Franței ca și cei de acum opt ani, au o părere contarie opiniei publice franceze, aceasta e mai puțin interesant. Și aceasta pentru motivul pur și simplu că acuma ca și atunci, șefii guvernului Franței nu au păreri proprii ci afișează părerile acelorași stăpâni de pe Wall Street.

★

Acestea sunt împrejurările în care Uniunea Sovietelor, angajată pe arena internațională pe drumul luptei pentru pace trainică, democrație și prosperitate, consecventă obligațiunilor sale asumate la conferințele dela Yalta și Potsdam, și-a luat sarcina demascării actelor provocatoare ale guvernanților anglo-franco-americani, acte care pun în pericol pacea și securitatea omenirii.

Atitudinea fermă a Uniunii Sovietelor și în problema germană, este o garanție mai mult a păcii și ea contribue la întărirea frontului popoarelor dornice de libertate.

Cerând rospectarea acordurilor internaționale privitoare la internaționalizarea Ruhrului, Uniunea Sovietelor se situează pe poziile luptei fățișe împotriva renașterii spiritului revanșard german, împotriva renașterii fascismului, sub orice formă s'ar manifesta acesta. **M. V.**

JOCURI ★ CONCURSURI ★ DIVERTISMENTE

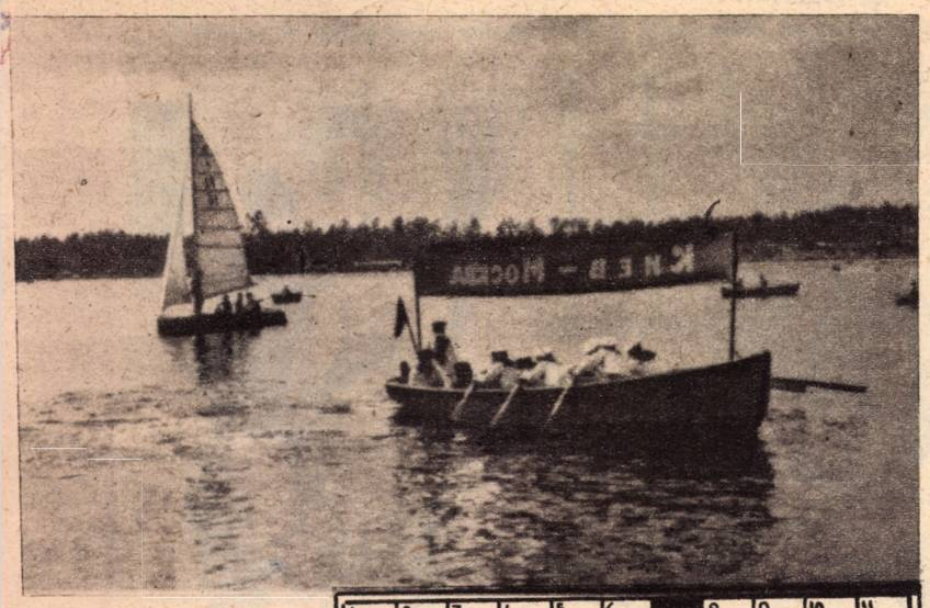

DESPICÂND VALURILE

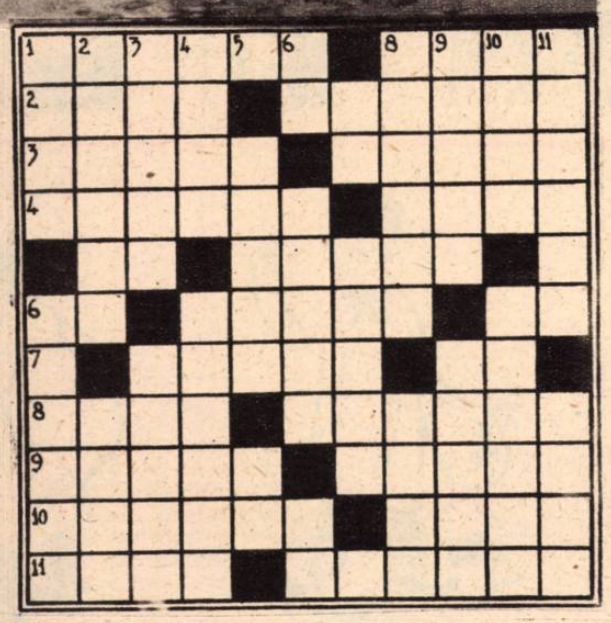

ORIZONTAL: 1. — Intinse suprafeţe de apă, ale căror valuri sunt despicate de nave uriaşe. — Adaus la motocicletă. 2. — Părţile din urmă ale vaselor. — Totalitatea mijloacelor de navigaţie pe apă. 3. — Ca stropii din apa mării, la gust. — Vas. 4. — Vorbă. — — Unde ancorează vapoarele în port. 5. — Notă. — Vâslaş. 6. — Posezi. — Şi un vapor te poate duce la cel al lumii. — Adio. 7. — Aninătoare de haine. — Soarele ce luminează vasele de pe Nil. 8. — Zeu şugubăţ. — Copile în floarea vârstei. 9. — Val. — Maritim. 10. — Somnifer public. — Vapoare 11. — Ca Oceanul Ingheţat de Nord. — Făuritorul flotei moderne şi victorioase a URSS.

VERTICAL: 1. — Netransparent. — Doritor... de o călătorie cu vaporul 2. — Nori. — Apă. — Restul plutitor al unui vas. — Salvarea celui căzut în apă. 4. — A primeni aerul. — Ingrijite. 5. — A duce la răutate. — Zamfir Oprescu. 6 — Eminenţă. — Hârtie pe perete. — Curse! 7. — Avocat. — Băiatul apelor. 8. — Munte pe care s'a oprit arca lui Noe. — Vas. 9. — Peştele... şarpe. — Capitala Republicei Estone. 10. — Pol electric. — A ieşi din port. 11. — Ca apa mării. — Vechiu navigator din Balcani.

COR. NIS

ORIZONTAL — 1. Nepământesc. Subiect închipuit pentru o literatură decadentă. Aere de închipuit 2. Inchipuit. 3. Localitate japoneză. — Creatorul celebrului „Bolnav închipuit". 4. Marian Constantinescu. — Tămăduitor. 5. Notă. — De trei ori alfa. — Geo Fofârlică. 6. S'a terminat. — Lene. — File. 7. Inchipuiri. — Nu-i chiar aşa de negru cum ni-l închipuim. 8. Aducătoare de nenorociri. — Inchipuire. 9. Argint. — Crainicii noutăţilor. — Ba din contră! 10. Nume în oraşul lui Ovidiu. — Interjecţie. 11. Răi şi amestecaţi. — Palindrom ce exclude închipuirea. 12. Instrumente... plângătoare. — Inflamaţii ale irisului. 13 Ifose. — Tânăr închipuit (fig.).

VERTICAL — 1. Plină de închipuire. 2. Mă expun unui eventual pericol. — Inchipuire... poetică. — Moşul somnifer din închipuirea copiilor. — Plantă de baltă. — Maur. 4. Cap în... Africa! — Sud. — Notă. 5. Există şi una a închipuirilor. — Pronume. — Iţi spun eu că nu duci lipsă! 6. Posibilitate. 7. Nume masculin. — Măsură. — Stradă română. 8. Sentiment ce dă aripi picioarelor. — Durând dincolo de vreme. 9. Trei vocale la un animal. — Federaţia Română de Marş. — Exclamaţie când se încearcă iţa. 10. Vrăjitoare care, în închipuirea poporului, umblă la miezul nopţii prin sate, fură mana vitelor şi poceşte pe copii. — Pronumele... îndrăgostitului. 11. In închipuire.

CORNEL I. CREŢIU

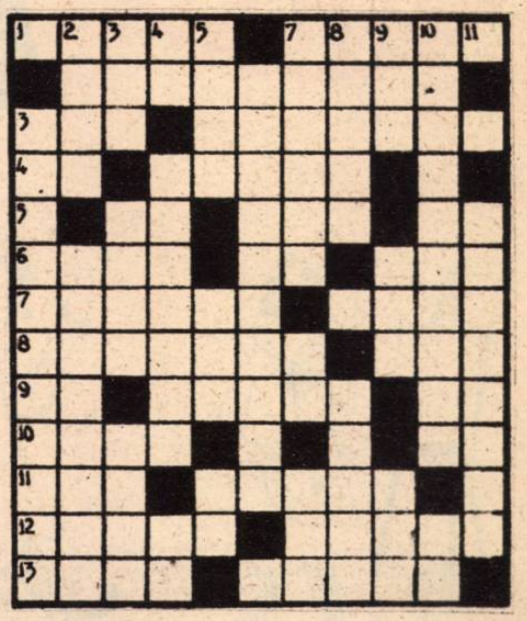

ENIGME

Am adus aici, amică,
Arcu-acesta acerat,
„Alfa" antică adică...
Ait! Acuma aţi aflat!

Formă fragedă, frumoasă,
Fus filat, fin, fără fire,
Fac figură fastuoasă,
Fi'ndcă fabric... „Fericire"!

Teu teşit. — turtită tură,
Transversal tăind tiparul,
Termin „T o t", — tocmesc „Trăsură",
Traversez, timid, „Tartarul"!

Py Ramidon

RUBRICA ŞAHULUI

MONOVERB CU PREPOZIŢIE (3+4)

FUGA

de *Lică Valerică*

MONOVERB SILOGISTIC (3+3)

NOMINATIV C AU DATIV

Carol Peter Craiova

COLŢUL PROBLEMEI

No. 34 Paul Diaconescu Ploeşti
inedit

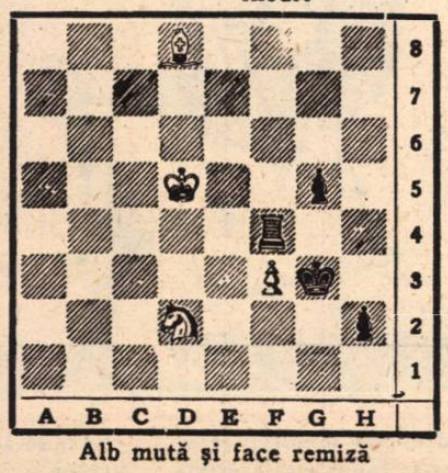

Alb mută şi face remiză

Din lista deslegătorilor publicată în numărul trecut am omis pe: D-ra Michaela Topciu, Sinaia, (11).

CURIOZITĂŢI ŞAHISTE

De multe ori, în timpul desfăşurării unei partide, fie în jocul de mijloc sau final, s'a ajuns în anumite poziţii, cari. precis conduse de conducătorul culoarei respective, au dat naştere unei teme de problemă bine cunoscută.

Poziţia din diagrama de mai jos, a survenit în partida dr. Tartakover — Treybal jucată la turneul din Toplitz — Schönau, 1922.

Final foarte simplu: 69..., d4; 70. C×d4 (interferenţa **NOWOTNY** a terenului alb), R×a4; şi pionul negru trecut poate să câştige. (Dacă 70. T×d4, D×h5+; 71. Rg3, Df5 şi Negrele câştigă).

In acest final este reprezentată tema Nowotny.

Treybal

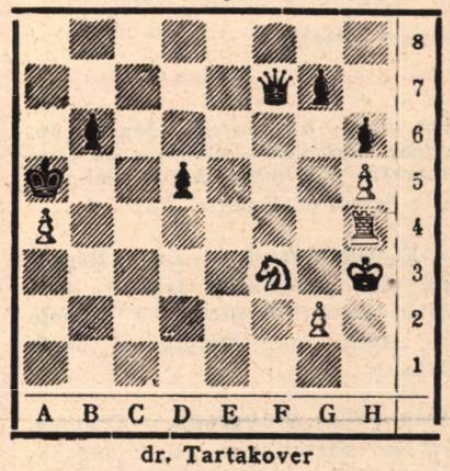

dr. Tartakover

PARTIDE...

GAMBITUL ANTI-MERAN

Alb: M. Bălănel *Negru:* Dr. O. Troianescu

23 X. 1948

Campionatul R. P. R.

1. d4, d5; 2. c4, c6; 3. Cf3, Cf6; 4. Cc3, e6; 5. Ng5, d×e4; 6. e4, b5; 7. e5. h6; 8. Nh4, g5; 9. C×g5, h×g5; 10. N×g5, Cbd7; 11. e×f6, Nb7! 12. a4, Nb4; 13. Ne2, Dc7; 14. g3 (Intr'o partidă Linder — Florian, Bor, 1947 s'a jucat 14. h4) 14..., c5; 15. 0-0, Dc6? (15... C×d4! Câştigă) 16. d5!, exd5; 17. a×b5, Dd6; 18. Nf4, D×f6; 19. C×d5, Df5; 20. Cc7+, Rf8; 21. Ng4, Dh7; 22. Dd6+, Rg8; 23. h4, Td8?; 24. Ce6! şi negrul cedează; căci la 24 f×e6; 25. N×e6+, Rg7; 26. De7+ şi 27. Dg5 mat.

O frumoasă victorie a talentatului tânăr M. Bălănel asupra fostului Campion Naţional pe 1946.

PAUL DIACONESCU

REALITATEA ILUSTRATĂ

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA

Bucureşti, Str. Const. Mille 5-7-9

Telefon 5.85.88

ABONAMENTE:

3 luni . . . Lei 325.—
6 „ . . . . „ 650.—
12 „ . . . . „ 1300.—

Abonamentele din provincie se trimit prin CEC cont 474 pentru Realitatea

Taxa poştală plătită în numerar conf. aprobării Dir Gen. P.T.T. Nr. 34.046 din 1948

CUPON ŞAH No. 5

HUMOR DIN TOATĂ LUMEA

DOICA

— Fii cuminte puiule, şi o să capeţi un coif, o sabie şi o puşcă.

NAIVITATE

— E afară un domn, care vrea să vă dea două palme. Îl primiţi ?

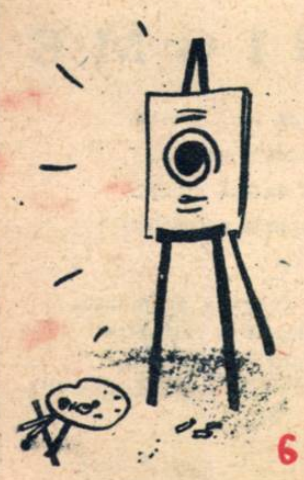

Inspiraţia pictorului decadent

— Dece să aştepte fata noastră bărbatul nimerit?
Nici eu nu l-am aşteptat.

„Vom lua puterea" *(De Gaulle — Ziarele).*

— Unchiule, ajută-mă.

BOLNAVUL VESEL. — Regretăm că după citirea anecdotelor trimise nu putem fi şi noi la fel cu d-ta. Adică veseli. In chestiunea cu boala, credem că mai există şi alte mijloace de vindecare decât publicarea glumelor trimise în revistă. Nu de alta, dar dacă aceasta ar fi singura cale de vindecare, ai toate şansele să rămâi bolnav pe viaţă.

TZUI CULITZĂ - *Loco.* Te-o fi chemând pe d-ta Tzui Culiţă, dar mie, drept să spun, când ţi-am citit anecdotele, mi-a cam venit cu sifon! Cu alte cuvinte s'auzim de bine şi de colaborări viitoare.

ILIE CĂŢELU - *Braşov.* Marş tu, Bubi!

VALENTINA CONSTANTINESCU - *comuna Cristian Sibiu.* Nu, domnişoară! D-ta nu ai parodiat poemele lui Arghezi. Le-ai paradit, pur şi simplu! Incearcă ceva original. S'ar putea ca astfel să ai mai mult succes.

MIRCEA DAMIAN CĂLĂRĂŞANU - *Cluj* Ne rogi să-ţi răspundem în termeni telegrafici. Cu plăcere: „Anecdotele slabe. Stop, Epigramele idem, Stop. Semnat: Redacţia". Credem că deşi telegrafic, conţinutul răspunsului nostru e destul de lămurit. Nu?

ALEXANDRU MAIBUN - *Loco.* Regretăm, dar anecdotele trimise sunt într'un sensibil desacord cu numele Dvs. Adică sunt Maiproaste decât Maibune.

MARIOARA NICULESCU - *Craiova,* D-ta îmi mărturiseşti, că la anecdotele trimise, au colaborat patru prietene de-ale d-tale. Ştiam până acum că unde-s doi, puterea creşte. Probabil însă, că dela doi în sus, proverbul îşi pierde valabilitatea. Şi e păcat.

NAE HUMORISTU - *Giurgiu.* Nae, o fi cum zici d-ta. Dar de ce neapărat şi humorist?

HAŞ

LA CINEMA

Intr'o sală de cinematograf, ghemuiţi într'un ungher întunecos, o fată ca de vreo şaptesprezece ani, se sărută cu un flăcău. Un spectator de lângă ei, se adresează revoltat fetei:

— Nu ştiu ce-ar spune mama d-tale, duduie, dacă te-ar vedea în postura asta...

— Sunt sigură că ar spune; „Mulţumesc lui Dumnezeu că mi-a ajutat să văd asta!"

— Cum aşa?

— Mama e oarbă de cinci ani!

trimisă de *Miron Craioveanu-Iaşi*

MINCIUNI CONVENŢIONALE

La revedere şi mai poftiţi pe la noi... Şi când mai am plăcerea să vă revăd? Cântă-ne ceva la pian, zău aşa! Şi când ai nevoie de ceva, dă-mi un telefon...

Să vii într'o zi la noi la masă: îi face plăcere şi nevesti-mi!

47? Parol? N'arăţi mai mult de 36-37.

trimise de *Nicuşor Câmpeanu-Suceava*

PE COVERTA VAPORULUI

— Domnule locotenent, nu îmi mai amintesc care este cabina mea...

— Şi nu ştiţi nici în care parte a vaporului e situată?

— Tot ce pot să vă precizez, este că pe fereastră se vedea marea!...

trimisă de *Ioana Mănescu-Loco*

Biblioteca Universităţii Iaşi

Nr. 46
DUMINICĂ 26 XII 1948
LEI 50

Taxa poștală plătită în numerar conf. aprobării Dir. Gen. P.T.T. Nr. 34.046 din 1948

OLGA MUZIEVA
O tînără actriță sovietică

BIBLIOTECA UNIVERSITARĂ CLUJ
21. Feb. 1949

REALITATEA ILUSTRATĂ

NUMĂR SPECIAL DE SĂRBĂTORI

Cronica evenim

AJUNŞI la capătul anului 1948 se cuvine să aruncăm o privire de ansamblu asupra evenimentelor care au caracterizat în lunile scurse, evoluţia politicei internaţionale. A fost un an de ascuţire a luptei dusă de tabăra democratică şi antiimperialistă, având în frunte Uniunea Sovietică şi tabăra imperialistă şi antidemocratică ai cărei conducători sunt Statele Unite şi Anglia.

Pretutindeni, în toate colţurile lumii popoarele oprimate de imperialism s'au ridicat cu armele în mâini spre a-şi câştiga libertatea. Astfel, chiar în prima zi a anului 1948, preşedintele republicii Indoneziene Soekarno a lansat un apel către lumea întreagă, cerând să se pună capăt agresiunii imperialiste împotriva Indoneziei. Intre timp, la Londra, ministrul muncii britanic făcea un trist bilanţ al anului 1947, din care reeşea, că în Marea Britanie au fost declarate în decurs de 365 de zile, 1594 de greve, la care au participat 604.000 muncitori, pierzându-se 2.355.000 zile de muncă.

Tot în luna Ianuarie a avut loc al 6-lea Congres al Partidului Comunist Italian, cu care prilej Palmiro Togliatti a făcut un raport şi o analiză aprofundată a situaţiei politice din Italia, arătând aservirea ţării către Americani, prin asentimentul vinovat al guvernului de Gasperi.

Tot în această lună, în ziua de 7, a avut loc la Frankfurt pe Mein o conferinţă a comandanţilor militari ai Bizoniei, cu care prilej s'a pus la cale scindarea Germaniei, aşa după cum dictează interesele anglo-franco-americane. In Bizonia au loc greve şi mari manifestaţiuni de protest împotriva situaţiei tragice a muncitorilor, cari cer salarii omeneşti şi posibilităţi de aprovizionare cu alimente.

La 13 Ianuarie a sosit la Moscova o delegaţie comercială a Republicii Populare Române, având în fruntea sa pe D. Ministru al Finanţelor Vasile Luca.

La 14 Ianuarie soseşte la Bucureşti delegaţia guvernamentală Bulgară, având în fruntea sa pe Gheorghe Dimitrotf preşedintele Consiliului de Miniştri. Cu acest prilej s'a semnat la Bucureşti un tratat de prietenie, colaborare şi asistenţă mutuală între România şi Bulgaria.

O manifestaţie a tineretului francez împotriva anglo-americanilor ofiţătorilor la război

Politica imperialistă a guvernului american provoacă nemulţumiri în rândurile masselor muncitoreşti şi progresiste din Statele Unite. In ziua de 18 Ianuarie, cu prilejul închiderii celui de al doilea Congres al cetăţenilor progresişti din America, s'a adoptat în unanimitate o rezoluţie, prin care s'a blamat politica externă a d-lor Truman şi Marshall, luându-se totodată primele măsuri în vederea constituirii celui de al „3-lea partid american".

In Bavaria, în urma politicii economice a autorităţilor de ocupaţie americane s'a produs o grevă, la care a participat peste un milion de oameni.

★

In ziua de 24 Ianuarie s'a semnat la Budapesta tratatul de prietenie, colaborare şi asistenţă mutuală între Ungaria şi România.

★

Eroica armată populară greacă se află în plină ofensivă cu toată iarna grea. Astfel în Rumelia armata democrată greacă ocupă o serie întreagă de oraşele în urma unor lupte violente, ceeace determină o înăsprire la maximum a represaliilor împotriva democraţilor. Guvernul Sofulis a declarat scos afară din lege pe Paparigas, secretarul general al Confederaţiei Generale a Muncii din Grecia şi pe Partsalidis, secretarul general al E. A. M.-ului. Pe capul fiecăruia din ei s'a pus un premiu de 20 milioane drahme.

★

In China forţele populare, având în fruntea lor pe Mao Tse Dun, secretarul general al Partidului Comunist Chinez, dau lovituri grele armatelor mercenare ale lui Chang Kai Shek.

★

La Paris, şeful delegaţiei permanente al Republicii democratice a Vietnam-ului este arestat de poliţie, sub pretextul că ar fi lezat „integritatea teritoriului francez". Imperialiştii dela Paris au luat pe semne lecţii dela cei dela Londra şi Washington, deoarece pentru dânşii imunitatea diplomatică nu mai contează.

★

Temătoare de consecinţele politicei ei în Palestina, şi mai ales de termenul apropiat al proclamării statului independent evreesc, Anglia a adresat în ziua de 29 Ianuarie un memorandum statelor arabe, prin care le propunea încheerea unor tratate militare. Din acest demers reese clar, premeditarea agresiunii anglo-arabe împotriva statului evreesc, imediat după proclamarea acestuia în luna Mai.

★

In ziua de 30 Ianuarie a fost asasinat la Delhi, Mahatma Gandi.

★

In ziua de 4 Februarie se semnează la Moscova un tratat de prietenie, colaborare şi asistenţă mutuală între Uniunea Sovietică şi Republica Populară Română. Durata tratatului este de 20 de ani. In fruntea delegaţiei Române, care a plecat la Moscova pentru semnare se afla dl. Dr. Petru Groza, preşedintele Consiliului de Miniştri. Tratatul acesta consolidează independenţa Republicii şi-i asigură o desvoltare prosperă.

★

Continuând politica imperialistă iniţiată şi în acord cu directivele date de Washington, d Robert Schumann, preşedintele consiliului de miniştri francez semnează un acord cu Franco, urmator căruia frontiera dintre Franţa şi Spania se redeschide urmându-se a se relua traficul normal.

★

Biroul de informaţiuni sovietic începe în ziua de 10 Februarie să publice în presa sovietică o serie de articole intitulate „Falsificatorii istoriei", prin care se demască actele departamentului de stat al Statelor Unite şi din care rees limpede tendinţele net imperialiste ale guvernului dela Washington.

Luna Februarie este caracterizată prin numeroase greve în toate statele occidentale, prilejuite de nemulţumirea masselor muncitoare, care trăesc în condiţiuni mizerabile.

★

In ziua de 13 Februarie guvernul sovietic a adresat guvernelor Marei Britanii, Franţei şi Statelor Unite o declaraţie, prin care se arată că o reuniune eventuală la Londra a unei conferinţe anglo-franco-americane privitoare la problema germană constitue o încălcare a deciziunilor dela Potsdam, următor cărora Germania trebue să fie considerată ca un tot unitar.

★

Cu toată situaţia din ce în ce mai grea a trupelor Kuomintangului, Washington-ul, ca să nu-şi piardă poziţiile, acordă credite peste credite, care sunt delapidate de mercenarii chinezi. Astfel, în ziua de 16 Februarie s'a aprobat Chinei Kuomintangului un „ajutor" provizoriu de 18 milioane dolari.

Atacând politica colonială imperialistă a Statelor Unite, Angliei şi Olandei, Dl. Gromiko a pronunţat în faţa Consiliului de Securitate la O. N U. un mare discurs, prin care a denunţat politica puterilor imperialiste în problema indoneziană.

★

In China forţele populare chineze merg din victorie în victorie eliberând oraşul Anşang din Manciuria.

In ziua de 23 Februarie s'a sărbătorit cea de a 30 a aniversare a armatei sovietice. Mareşalul Bulganin, ministrul forţelor armate ale U. R. S. S.-ului, a ţinut un mare discurs la Moscova.

Trebuind să trimeată necontenit ajutoare mercenarilor săi din Grecia, Turcia, China ş.a.m.d. guvernul american, prin glasul Generalului Marshall a cerut în ziua de 26 Februarie Congresului, un credit suplimentar de 275 milioane dolari pentru finanţarea acţiunilor militare din Grecia şi pentru noui furnituri de armament Turciei.

★

In ziua de 27 Februarie s'au împlinit 100 de ani dela publicarea manifestului Partidului Comunist de către Karl Marx şi Friedrich Engels.

★

Generalul Clay, comandantul forţelor militare din zona americană de ocupaţie din Germania, este trimis la Madrid, unde soseşte în ziua de 7 Martie, pentru a începe negocieri cu Franco.

★

Intre timp trupele monarho-fasciste din Grecia, mereu mai încolţite de forţele democratice de sub comanda generalului Markos, întrebuinţează în luptă materii toxice în regiunea Kastoria în Macedonia occidentală.

★

In Palestina situaţia se înăspreşte necontenit, iar Anglia continuă să-şi prepare agresiunea; astfel încă din 19 Martie unităţi militare arabe înarmate de guvernul britanic au intrat în Palestina.

★

Spre sfârşitul lunii Martie trupele armatei chineze de eliberare naţionale au trecut Yang Ce Khiang-ul între Nanking şi Schanghai, ocupând baza navală dela Tsien Yin. Totodată a fost ocupat portul Tche Fu, iar în regiunea Tchahar-Chansing s'a declanşat o mare ofensivă. In ziua de 29 Martie Statul major al armatei populare chineze a dat un comunicat, arătând că în trei luni de ofensivă în Manciuria a fost eliberat un teritoriu de 109.000 kilometri pătraţi cu o populaţie de peste 6 milioane de locuitori.

In vederea aplicării planului Marshall, preşedintele Truman a semnat legea aşa zisă a ajutorării statelor străine, care e în fapt un instrument de imixtiune şi de aservire a acelor state, care au acceptat acest „ajutor". Creditul acordat este de 6.098.000.000 dolari, dintre care aproape 5 jumătate miliarde sunt destinate Statelor Europei Occidentale, 275.000.000 dolari acţiunii militare din Grecia şi 463.000.000 de dolari pentru războiul din China.

In aceste condiţiuni este dela sine înţeles, că monopoliştii americani nu au putut fi de acord cu acţiunea de dezarmare dusă de Uniunea Sovietică. Astfel, majoritatea proamericană a comitetului tehnic din Comisiunea atomică a O. N. U.-ului a refuzat să accepte propunerile sovietice relative la controlul internaţional al energiei atomice şi care prevedeau mai ales distrugerea stocurilor existente de arme atomice.

★

In ziua de 5 Aprilie a fost numit în calitate de administrator al Planului Marshall, d. Paul Hoffman, preşedintele consiliului de administraţie al Societăţii Studebaker Motor Company.

★

In ziua de 9 Aprilie, în timp ce o delegaţie americană, având în fruntea ei pe Generalul Marshal, se afla la Bogota în Columbia, urmând să semneze un acord economic, o puternică revoltă populară a isbucnit în capitala Columbiană, astfel încât conferinţa a trebuit să fie suspendată, iar delegaţia americană în frunte cu D-l Marshall a trebuit să părăsească în mare grabă teritoriul Columbian.

★

In ziua de 16 Aprilie s'a deschis a doua sesiune specială a Adunării Generale a O.N.U-lui, în urma cererii Statelor Unite, cu scopul de a se „continua" cercetarea „problemei" viitoarei forme de stat din Palestina. Având interese în Orientul Apropiat, deci în statele arabe, Statele Unite caută printr'un joc dublu să-şi facă interesele, ignorând pe acelea ale evreilor şi arabilor şi venind în vădit conflict cu interesele britanice. Cu toată alianţa existentă între Marea Britanie şi Statele Unite, contradicţiile inerente imperialismului duc ambele state în aceste posturi. Pentru Statele Unite convocarea acestei sesiuni speciale nu constitue decât un artificiu, spre a putea cotrola mai de aproape evoluţia evenimentelor în acest colţ al lumii. In legătură cu aceasta, în faţa Comitetului politic al Adunării Generale a O. N. U.-lui, d. Andrei Gromiko, reprezentantul U.R.S.S.-ului, a rostit un discurs în care a criticat viguros atitudinea Statelor Unite şi a Marei Britanii.

★

In ziua de 21 Aprilie au fost cunoscute rezultatele alegerilor din Italia. Cu toată violenţa campaniei electorale, cu toate samavolniciile făcute de guvernul d-lui de Gasperi ajutat de trupele americane de ocupaţie, frontul democratic popular italian a isbutit totuşi să obţie 182 de mandate în Camera Deputaţilor şi 119 mandate în Senat.

★

In ziua de 7 Mai postul de radio Grecia Liberă a anunţat că în cursul lunei precedente forţele democratice au aruncat în aer cinci convoaie feroviare, 126 camioane automobile, 13 tancuri, 55 poduri, 2.500 metri căi ferate şi au doborât 4 avioane. O replică la aceste succese incontestabile au fost sălbatecele execuţii de patrioţi ordonate de americani şi executate de trădătorii monarho-fascişti dela Atena.

★

In zona anglo-americană din Germania au isbucnit noui greve de mari proporţii, în semn de protest împotriva agravării situaţiei alimentare.

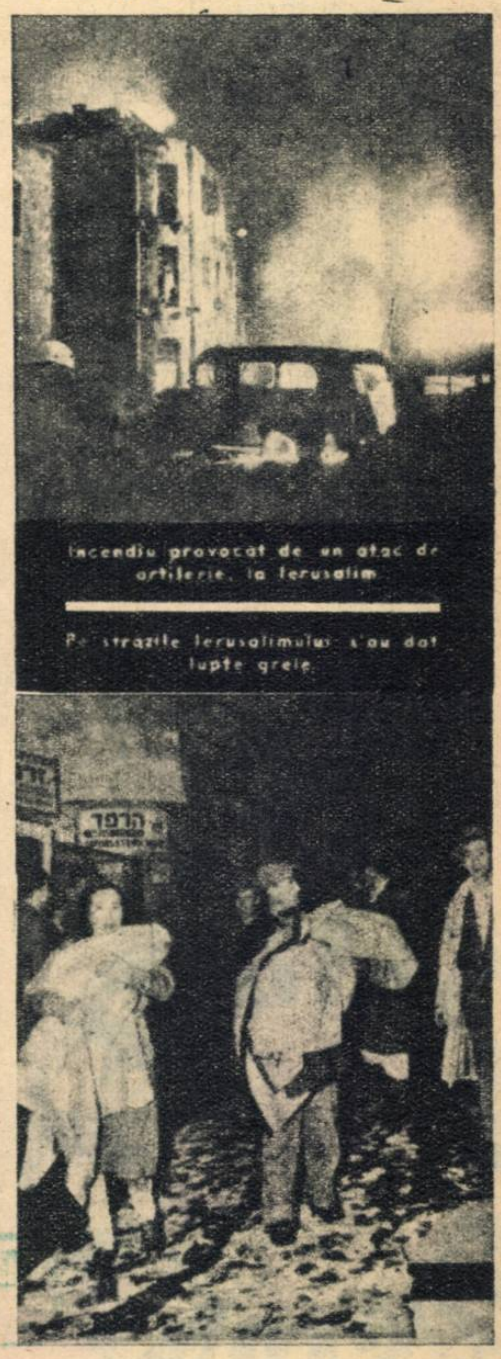

Incendiu provocat de un atac de artilerie, la Ierusalim

Pe străzile Ierusalimului s'au dat lupte grele

...ntelor externe

In ziua de 11 Mai d. Henri Wallace, președintele Partidului progresist american a adresat o scrisoare deschisă Generalissimului Stalin, în care autorul își exprimă încrederea, că nu există contradicții insolubile între Uniunea Sovietică și poporul american.

★

In ziua de 13 Mai Ministerul Coloniilor și Ministerul Afacerilor Străine al Marei Britanii au publicat o declarație comună cu privire la expirarea termenului mandatului britanic în Palestina. Dorind să justifice într'o formă oarecare menținerea forțelor sale armate în Orientul Apropiat, Marea Britanie a trimis Legiunea arabă aflată sub comandament britanic, să atace coloniile evreești din Palestina. Agenția evreească a înaintat un vehement protest Consiliului de Securitate al O.N.U.-lui.

★

In ziua de 15 Mai, ziua proclamării independenței Statului Israel, toate statele arabe i-au declarat război. Armatele egiptene, transiordaniene, siriene și libaneze au încălcat teritoriul Palestinei.

★

In ziua de 17 Mai Generalissimul Stalin a răspuns scrisorii deschise a lui Henry Wallace cu privire la relațiile sovieto-americane. In acest răspuns, generalissimul Stalin arată că programul lui Wallace ar putea constitui o bază bună și fecundă pentru un acord între Uniunea Sovietică și Statele Unite și pentru desvoltarea cooperării internaționale.

★

In ziua de 18 Mai, Uniunea Sovietică a comunicat guvernului provizoriu evreesc că a recunoscut oficial Statul Israel.

★

Intre timp, în Palestina luptele au luat o formă de o violență nemaipomenită, trupele noului Stat evreesc înregistrând succese militare categorice. In urma refuzului statelor arabe, ca la cererea Consiliului de Securitate, să suspende ostilitățile, reprezentantul Uniunii Sovietice, d. Andrei Gromiko a formulat propunerea, în baza căreia Consiliul constatând existența unei amenințări pentru pace în conformitate cu art. 39 al Chartei O.N.U.-lui, să dea ordinul de încetarea focului în maximum 36 de ore.

Marea Britanie, ajutată de Statele Unite, dorind să dea un răgaz de refacere trupelor arabe mercenare a cerut și obținut adoptarea unei rezoluții de către Consiliul de Securitate, prin care s'a instituit în Palestina un armistițiu de 4 săptămâni. Armistițiul acesta susținut de decedatul conte și mediator Bernadotte a luat în decursul lui aspecte tragi-comice. Deși imparțial în aparență, armistițiul acesta a favorizat în mod categoric statele arabe agresoare, ceeace a determinat repetate și documentate intervenții ale reprezentanților Uniunii Sovietice și Ucrainei în fața Consiliului de Securitate. Pentru contele Bernadotte lunile acestea de armistițiu în Palestina au constituit numai prilejuri de nenumărate călătorii aeriene și pertractări, cari departe de a atinge scopurile propuse, n'au făcut decât să agraveze situația.

★

In ziua de 7 Iunie Generalissimul Iosif Visarionovici Stalin, Președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S.-ului a adresat o scrisoare D-lui Dr. Petru Groza, președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Române, informându-l că guvernul sovietic a hotărât reducerea cu 50%, cu începere dela 1 Iulie a restului datoriei R.P.R. în contul reparațiunilor. In felul acesta s'a dovedit odată mai mult bunăvoința și înțelegerea de care se bucură Republica Populară Română din partea popoarelor sovietice.

★

In ziua de 14 Iunie Adunarea Națională legislativă a Cehoslovaciei a ales în unanimitate pe Dl. Klement Gottwald, ca președinte al Republicii Cehoslovace. Noul cabinet cehoslovac a fost constituit sub președinția D-lui Antonin Zapotocki.

In Franța, la Clermont Ferrand, s'au produs greve. Intre poliție și greviști au avut loc ciocniri în urma cărora au fost rănite peste 500 de persoane. Greve de solidaritate au izbucnit și în alte centre industriale.

★

In ziua de 19 Iunie presa sovietică a publicat un comunicat al Ministerului Afacerilor Străine al U.R.S.S.-ului, privitor la acordul intervenit între guvernele Uniunii Sovietice, Statele Unite, Marei Bitanii și Franței pentru convocarea în ziua de 30 Iulie la Belgrad a Conferinței Dunării.

★

Situația în Germania occidentală continuă să se agraveze, în urma acțiunii separatiste duse de grupul franco-anglo-american. Astfel în ziua de 18 Iunie s'a făcut în zonele occidentale ale Germaniei o reformă monetară separată, care a produs grave perturbări în viața economică a țării. In urma acestei reforme monetare, Administrația militară sovietică a publicat un apel către populația germană, în care s'a arătat, că ea aduce un grav prejudiciu redresării economice a Germaniei și duce la scindarea țării. Consiliul popular german a publicat o declarație, prin care a protestat împotriva acestei reforme. Mareșalul Sokolovschi, Comandantul superior al Administrației Militare Sovietice în Germania a adresat Generalilor Clay, Robertson și König scrisori de protest împotriva acestei operații financiare.

★

In ziua de 23 Iunie au început la Varșovia lucrările Conferinței miniștrilor de afaceri străine ai Uniunii Sovietice, Albaniei, Bulgariei, Cehoslovaciei, Jugoslaviei, Poloniei, Romîniei și Ungariei, convocați din inițiativa guvernelor Uniunii Sovietice și Republicii Poloneze, pentru a se examina problema hotărîrilor luate de conferința puterilor occidentale dela Londra cu privire la Germania.

★

In urma devierii naționaliste a conducerii Partidului Comunist Jugoslav, Biroul de Informațiuni al partidelor comunise a publicat în ziua de 29 Iunie rezoluția cu privire la situația din partidul comunist jugoslav.

★

In cursul lunii Iulie luptele din Grecia au cunoscut o recrudescență. Armatele democratice au izbutit să administreze grele înfrângeri trupelor monarho-fasciste, dela care au capturat importante cantități de armament.

★

In acelaș timp în răsăritul Mediteranei, în Palestina activitatea „mediatorului" Bernadotte se dovedește nefastă, fapt care atrage o intervenție viguroasă a d-lui Andrei Gromiko în fața Consiliului de Securitate. Contele Bernadotte propusese constituirea unui stat federal în Palestina, ceeace era în completă contradicție cu hotărârea Adunării Generale O.N.U. care prevăzuse împărțirea Palestinei în două state independente

★

In ziua de 14 Iulie s'a produs un atentat criminal împotriva lui Palmiro Togliatti, secretarul general al partidului comunist italian. O grevă generală de protest a cuprins întreaga Italie, greviștii cerând demisiunea guvernului de Gasperi. Din toate colțurile lumii muncitorii au protestat împotriva odiosului atentat și a metodelor fasciste ale guvernului de Gasperi și ale patronilor săi americani.

Mao-Tse-Dun, conducătorul forțelor populare chineze.

★

In ziua de 17 Iulie Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Române a decis abrogarea legii privitoare la Concordatul cu Vaticanul. In felul acesta s'a pus capăt unei situații injuste pe care regimul burghezo-moșieresc îl impusese României în favoarea Vaticanului.

★

In 19 Iulie guvernul Robert Schumann a demisionat. D. André Marie, radical socialist și fost ministru al justiției în guvernul Schumann, a format noul cabinet, care în fapt nu este altceva decât guvernul vechiu sub o firmă nouă.

★

In ziua de 29 Iulie au început la Belgrad lucrările Conferinței Dunării. Delegația sovietică, prezidată de Dl. Andrei Ianuarevici Vîșinschi, a sosit la Belgrad.

In ziua de 31 Iulie Dl. Vîșinschi a pronunțat în fața Conferinței un mare discurs, prin care a condamnat atitudinea puterilor occidentale, care prezentaseră un ultimatum. Șeful delegației sovietice a exprimat punctul de vedere, conform căruia noua convenție privitoare la regimul de navigație pe Dunăre trebue să fie în conformitate cu interesele țărilor dunărene și ale cooperației internaționale.

★

GENERALISSIMUL I. V. STALIN

In cursul lunei August au avut loc la Moscova întrevederi între Generalissimul Stalin, președintele Consiliului de Miniștri al U. R. S. S.-ului și D-nii Smith, ambasadorul Statelor Unite, Chataigneau, ambasadorul Franței și Roberts, reprezentantul personal al ministrului de afaceri străine al Marei Britanii. D-l Molotov, ministrul afacerilor străine al U.R.S.S. a asistat la aceste întrevederi.

★

In Grecia luptele continuă cu înverșunare în tot cursul lunii August, culminând în marea bătălie dela muntele Gramos, unde trupele monarho-fasciste au pierdut în cursul acestei ofensive 16.365 de oameni.

★

In ziua de 25 August s'a deschis la Wroclav în Polonia, Congresul Internațional al Intelectualilor pentru apărarea păcii. Au participat delegațiuni din 45 de țări. In fruntea delegației sovietice se afla scriitorul A. Fadeev. Congresul s'a închis în ziua de 28 August.

★

Guvernul francez al D-lui André Marie, care a succedat guvernului D-lui Robert Schumann, a avut o scurtă existență, trebuind să demisioneze după numai o lună de guvernare. D-l Robert Schumann a format noul cabinet, din care fac parte 6 membri ai mișcării republicane populare, patru radical socialiști, patru socialiști și un republican independent. Guvernul acesta are însă o și mai scurtă durată, deoarece în ziua de 12 Septembrie președintele Aoriol trebue să primească demisia D-lui Robert Schumann și să-l însărcineze pe radical-socialistul Henry Queuille cu formarea noului guvern. La Paris are loc un meeting la care participa 50.000 de persoane, care cer constituirea unui guvern de uniune democratică.

★

In ziua de 13 Septembrie s'a deschis la Paris Conferința reprezentanților U.R.S.S.-ului. Statelor-Unite, Marei Britanii și Franței, având ca temă problema fostelor colonii italiene. D-l Andrei Ianuarevici Vîșinschi a ținut să precizeze că această conferință nu poate fi considerată ca o conferință a consiliului miniștrilor de afaceri străine, ci numai ca una a reprezentanților celor patru puteri. Intr'un discurs pronunțat la această conferință, D-l Andrei Ianuarevici Vîșinschi a demascat intențiile celor trei puteri occidentale de a-și împărți între ele coloniile italiene. Conferința s'a încheiat în ziua de 15 Septembrie, fără a se fi ajuns la vreun acord.

★

In ziua de 17 Septembrie a fost asasinat la Ierusalim, Contele Bernadotte, mediatorul O. N. U.-ului în Palestina

★

In ziua de 21 Septembrie s'a deschis la Paris a treia Adunare Generală a Organizației Națiunilor Unite. Ca președinte al Adunării a fost ales reprezentantul Australiei, D-l Evatt.

★

In ziua de 25 Septembrie D-l Andrei Ianuarevici Vîșinschi, șeful delegației sovietice la O. N. U., a rostit în fața Adunării Generale un mare discurs, prin care a formulat propunerile guvernului sovietic de a se reduce cu o treime în răstimpul unui an armamentul și forțele armate ale celor cinci mari puteri, interzicerea armei atomice și constituirea în cadrul Consiliului de Securitate a unui organ de control, care să vegheze la executarea acestor măsuri.

★

In ziua de 26 Septembrie, Agenția Tass a publicat un comunicat în legătură cu situația la Berlin și cu discuțiile cari au avut loc în decursul lunilor August și Septembrie între Uniunea Sovietică și puterile occidentale, cu privire la această chestiune. Deși s'a încheiat un acord preliminar privitor la ridicarea simultană a restricțiilor transporturilor și comerțului între Berlin și zonele occidentale, și la introducerea mărcii germane din zona sovietică, ca unică monedă având curs la Berlin, acordul definitiv n'a putut fi încheiat din pricina atitudinii puterilor occidentale în legătură cu controlul quadripartit al circulației monetare la Berlin.

(Cotinuare in pag. 23

O seară de teatru prin cinematografele de cartier

LA intrările cinematografelor de cartier se pot vedea în ultima vreme afişe din ce în ce mai atrăgătoare, decent intitulate şi atent executate, mărturisind noui preocupări, noui frământări în mijlocul celor cari ar fi trebuit să aibe sarcina de a pregăti gustul publicului pentru spectacolul de teatru — public care neavând posibilitatea să-şi plătească un bilet la centru, se mulţumea cu ceeace se putea obţine în pauzele filmelor de cinema.

Această sarcină grea, n'a fost înţeleasă de acei cari au avut misiunea să o îndeplinească, şi aci aflăm motivul principal pentru care spectacolele din cartiere erau un prilej potrivit pentru a fi debitate pornografii fără număr, obscenităţi, — în text şi fapt — spectacol din care cetăţeanul nu putea trage decât concluzii negative.

Publicul, insuficient ridicat din punct de vedere cultural şi politic — din motive pe care le cunoaştem, — primea fără discernământ orice şi nu este el cel care trebue acuzat de acest lucru. Dar rămâne în picioare problema actorilor. Din cine se recrutau? In parte, din cei cari nu găseau căutare la centru — din lipsă de calităţi — sau din cei care, conştienţi de rosturile lor, îşi fixau ca obiectiv tocmai îmbogăţirea şi ridicarea nivelului cultural al spectatorilor dela periferie. Din cei din urmă, fac parte Titi Mihăilescu, Ecaterina Sinescu, V. Tomasian, etc. pe care-i mai poţi întâlni din când în când şi pentru scurtă vreme la centru, actorii care se despart greu de cartierul în care şi-au trăit o viaţă.

Pe scenele cinematografelor de cartier, actorii interpretează mici scenete, melodii, poeme ş. a. m. d.

O scenă dintr'o piesă.

Am făcut de curând o plimbare în cartierul Griviţa; sunt în apropiere cinci cinematografe: Marna, Marconi, Volta Buzeşti, Diana, Model. „Prima zăpadă" e primul spectacol pe care am luat hotărârea să-l văd. Marconi. Curat, distractiv, un colectiv care a muncit şi care mă impresionează prin simplitatea lui. Aplauzele sălii îmi arată că ansamblul se bucură de popularitate. Vreau să-i cunosc mai deaproape. Drumul spre cabină, urcă nişte scări foarte întunecoase, o uşă joasă şi... lumina îmi arată că am ajuns. O cabină mică, pentru toate nouă persoane care se îmbracă în diverse costume, de câteva ori în timpul unui spectacol. O primă supriză. E cald! Muzica filmului pătrunde până aci şi asta ajută la crearea unei atmosfere plăcute. Responsabila colectivului, Ţupi Iliescu, o tânără foarte vioaie, îmi prezintă colectivul. Dealtfel, aproape în întregime e format din femei.

— Ecaterina Sinescu este cea mai vârstnică dintre noi. E o bună tovarăşă şi o preţioasă sfătuitoare.

Ii pun câteva întrebări. Imi spune că face teatru din 1913 şi că a făcut lucrul acesta întodeauna cu plăcere.

— Publicul nostru a crescut, e altul; dacă înainte râdea la fiecare strâmbătură, acum primeşte şi aplaudă numai ce e bun. Bucăţi cu înţeles, luate din viaţa lor. Cred că dacă am spune vreo porcărie, aşa cum făceau unii pe vremuri, ne-ar fluiera.

Ne-a spus multe prietena noastră şi ne-a amintit că ultima ei preocupare este Casa de Pensii.

— Am dat cei mai frumoşi ani din viaţă pentru publicul ăsta dela cartier, care mi-e